

ยอดดวงใจเทพบุตรจอมเถื่อน

บทที่ ๑

จุดเริ่มต้น

ปลายน้ำกวาดลงบนแผ่นดินพิมพ์ ใบหน้าแต่งแต้มด้วย

รอยยิ้ม แพททิเซีย ดานะ รามิโน้ สวามน้อยวัยแรกรุ่นอายุยี่สิบ

สองปี ใบหน้าเรียวรูปไข่ ดวงตากกลมโต จมูกโด่ง แพขนตาขน

ยาว ผิวขาวอมชมพู ริมฝีปากบางรูปกระชับ ผมยาวสยายถึง

แผ่นหลังกำลัง จ้องมองหน้าจออ่านทวนทุกตัวอักษรอย่างยินดี

เธอจบการศึกษาแล้วและผู้อุปถัมภ์เป็นเจ้านายของบิดา เป็น
ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเป็นที่ใฝ่ฝันของสาว ๆ และเธอก็ฝัน
เช่นนั้นเหมือนกัน แต่ทว่าใจดวงนี้ไม่เคยคิดเอื้อมเพราะรู้ว่าห่าง
ชั้นเหลือเกิน

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ลุกยืนจากเก้าอี้เปิดออก เห็นอามิ
นาอะฮิโนยิมอยู่ แต่ในไทยเธอเรียกแทนด้วยชื่อว่าอาเฟื่อง
สำหรับชื่อแพททิเชียนั้นพ่อเป็นคนตั้งให้เผื่อวันใดไปอิตาลีจะได้
เรียกง่าย ๆ คิดว่าพ่อคงลงหลักปักฐานที่นั่นเลย

“มีอะไรคะอาเฟื่อง”

“วันนี้มีแสดงที่สถานเอกอัครราชทูตเบลเยียมนะแพท”อา

สาวพยายามเตือน

“ทราบแล้วคะคุณอา”

“รีบอาบน้ำแต่งตัวลงมานะ มิรันมารอแล้ว”

“ค่ะ”

ปิดประตูห้องลงเช่นเดิม นั่งลงกดส่งอีเมลล์อันร้อยเรียง

ถ้อยคำมากมายลงไป หยิบผ้าขนหนูเข้าห้องน้ำ คืนนี้มีแสง

เพื่อต้อนรับท่านทูตจากประเทศเบลเยียม

เวทีขนาดไม่กว้างราวลิปฟุตยาวลิปห้าฟุตขนาดพอเหมาะ

ตั้งไว้ตรงสนามหญ้าหน้าตึกสถานทูตเบลเยียม เครื่องดนตรี

ไทยถูกจัดวางไว้ข้างเวทีสำหรับการบรรเลง ว่างามระหงส์ใน

ชุดผ้าไหมสีม่วงขลิบทอง ผมถูกรวบกลางกระหม่อมสวมด้วย

ชฎา ช่วงอกพันไว้ด้วยสไบสีทองพาดลงมาถึงช่วงสะโพก กำไล

ทองคำถูกใส่ไว้ตรงข้อมือ และข้อเท้า

นางรำเดินออกมาจากด้านข้างเวทีเริ่มต้นพ็อนเทียน

ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกับพ็อนสาวใหม่ เพลงลาวดวงเดือน

แพททิเซียลงจากเวทีช่วงเวลาที่ทุ่มตามสัญญางานของเธอจบ

ลงพร้อมเพื่อนๆ ในคณะนาฏศิลป์เดียวกัน

“แพท อาต้องอยู่ที่นี้ต่อ แพทกลับก่อนเลยนะ” เฟื่องฟ้า

บอกหลานสาว

“อ้อ ได้ค่ะอา เดี่ยวหนูกลับเองก็ได้”

“อาฝากพาสาวๆ กลับไปด้วยกันด้วยนะแพท มีดแล้วมัน

อันตราย”

“ได้ค่ะ”

หันเก็บข้าวของเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ลบเครื่องสำอางบน

ใบหน้าต่อ รถตู้เจ้าประจำถูกเรียกใช้เพื่อมารับในทันที

“แพท! เรียกรถตู้มาทำไม บอกแล้วใช่ไหมว่าให้กลับ

พร้อมกัน” หันตามเสียงเห็นเพื่อนสาวคนสวยยืนหน้าบูตอยู่

“เราไม่อยากรบกวนวันนี้ค่ะ”

มีรันก้าวยาวถึงตัว ใบหน้าอง้ง้าสีหน้าไม่พอใจ

“เมื่อไหร่จะเลิกคิดแบบนี้สักที!” กอดอกหันขวับ

มือสองข้างจับบ่าเพื่อนสาวแยมยิ้มออกมา เพราะมีรัน

เป็นคนรวยทำให้เธอรู้สึกกระอักกระอ่วนทุกครั้ง ไม่กล้าบอก

หน้าเรียกใช้ คนอื่นมองเธอว่าชอบเกาะเพื่อนถ้อยคำดูถูกต่างๆ

นาๆ ทำเอาเบื่อ แต่มีรันนั้นเป็นคนดีจึงไม่เคยคิดอยากเลิกคบ

หา

“อย่างอนเลยนะ เราขอโทษรัน ต่อไปนี้จะไม่ทำอีกแล้ว”

ง้อเลี้ยงหวาน

หันมาเผชิญหน้ากับเพื่อน

“อย่าทำแบบนี้อีกนะ ยังไรรถก็มารับเราอยู่แล้ว แพทเล็ก
เกรงใจเราเถอะ ใครจะว่ายังไงก็ช่างมันตัวของเราไม่ได้ไปใช้
หรือฟังพาพวกนั้นลั๊กหน่อย!”

“จ้าๆ เข้าใจแล้วค่ะ”

สองร่างเดินเคียงถึงรถ มิรันโบกมือลาเพื่อนแล้วขึ้นรถ
ตัวเองกลับบ้าน หญิงสาวรีบก้าวยวบงั่งในรถตู้สีขาวพร้อมกับ
เพื่อนในคณะ การเดินทางราวชั่วโหม่งถึงบ้านทุกคนนำข้าวของ
มาเก็บแล้วแยกย้ายกันกลับ ไม่มีใครอยู่บ้านทิ้งหลังเจียบเหงา

ในความเป็นจริงเธอไม่ได้ยากจน เพียงแต่เงินที่ได้รับมา
จากบิดาต้องนำเอามาช่วยอาใช้หนี้ จะไม่ช่วยเหลือก็กระไรใน
เมื่อเธอมาอาศัยอาเพียงอยู่ตั้งแต่ยังเล็ก ทำนุดูแลดีทุกอย่าง
อาจมีนอกกลุ่มนอกทางบ้าง หนี้สินตอนนี้จวนหมดแล้วไม่ได้บอก
เรื่องนี้กับพ่อเพราะกลัวจะโกรธอาเสีย เมื่อก่อนอาเพียงชอบ
เล่นการพนันมากตอนนี้เลิกแล้วคงเข็ด เธอเองเกือบโดนจับตัว
ไปขายโชคดีพ่อโอนเงินมาให้ทันเวลา

ในครั้งนั้นแปลกใจเหตุใดถึงได้โอนเงินมามากมายเช่นนี้
พ่อบอกเพียงว่าเจ้านายใจดีให้ของขวัญ แล้วอีมะล้นบับต่อมา

พอเล่าว่าเจ้านายจะอุปถัมภ์เธอจนจบปริญญา รูปถ่ายของเขา

ดูสง่างาม หล่อเหลา ราวกับรูปปั้น เหมือนฝันในตอนนั้น แล้ว

ทุกวันนี้แม้อีเมลล์สักฉบับเขาไม่เคยส่งตอบมาเลย แต่เธอยังคง

คิดติดต่อหาเขาเช่นเดิม

ร่างบางค่อยๆ เก็บข้าวของเสื้อผ้าเข้าที่ให้เรียบร้อย มอง

นาฬิกาเกือบเที่ยงคืนอาจยังไม่กลับ อาจอยู่รอรงานเลิกเพื่อได้

เงินในวันนั้น ทุกอย่างเรียบร้อยจึงสาวเท้าขึ้นชั้นสองเพื่อจัดการ

ธุระส่วนตัวของตนเอง ดีหนึ่งถึงได้เอนกายลงนอนหลับตาลง

หวังว่าคืนนี้คงได้ฝันเห็นเขา

ร่างสูงนั่งลงบนเก้าอี้บุนวมในห้องทำงานชั้นสามหก

ของโรงแรมแกนดิเนห์ สัญญาณเตือนถึงอีเมลทำให้เขารีบเปิด

อ่าน เห็นข้อความในนั้นเขาจำได้หลายฉบับที่ส่งมาเพื่อขอบคุณ

น่าแปลก... ทำไมถึงได้รู้สึกดีใจ ช่วงปีก่อนพาริโอะมาพูดคุยกับ

เขาและสารภาพว่ามีลูกสาวอาศัยอยู่กับอาที่เมืองไทย ช่วงนี้

กำลังส่งเสียให้เรียนหนังสืออยู่

เพราะความสนิทสนมกันเลยตอบปากรับคำจะช่วยเหลือใน

การอุปถัมภ์บุตรสาวของลูกน้อง หลังจากวันนั้นแพททิเซียก็ไม่

เคยขาดการติดต่อกับเขาเลย รูปถ่ายแนบไฟล์ส่งมาให้เห็น

ใบหน้าอย่างชัดเจน เธอสวย... โครงหน้ารูปไข่ ดวงตามกลมโต

ริมฝีปากรูปกระจับเป็นสีชมพูระเรื่อ ผิวพรรณดูเปล่งปลั่ง จมูก

โด่งรับกับใบหน้า อาจเพราะมีเชื้อสายทางญี่ปุ่นปะปน เพียง

แค่มองภาพนั้นแทบจะอดใจไม่ไหวแล้ว

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เซ้ทเงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์

ร่างลัดทัดผ่านประตูเข้ามาพร้อมรอยยิ้มเสมอต้นเสมอปลาย

สองมือยกขึ้นประสานลงตรงหน้า นึกแปลกใจปกติฟาวิโอไม่เคย
มาพบในเวลานี้

“นี่ครับ” ยื่นรูปถ่ายให้คุณ เซ็ทรับมาจ้องมองชายแปลกหน้า

ในภาพนั้น

“อะไร!” สีหน้าไม่เข้าใจ

“คนของมัสสิโม กำลังวางแผนจะวางระเบิดโรงแรมแกนติ

เน่เพื่อทำให้ชื่อเสียงสั้นคลอน”

เซ็ทขบขมแน่นจ้องมองชายในภาพแววดาตุตัน เหตุ

ใดมัสสิโมไม่เลิกการสร้างความคิดร้ายนี้ให้ตลอดมา

“แล้วไอ้เวรนี่มันอยู่ที่ไหน!” ลุกยืนสีหน้าเคร่งเครียด

“ผมจับไปขังไว้ที่ห้องใต้ดินของอัลเลนโซ่แล้วครับ” สีหน้า

ครุ่นคิด “คุณชายจะเอายังไงดี หรือจะแจ้งตำรวจ”

“ยังไม่ต้องแจ้ง ฉันจะไปเค้นถามมันเองว่ามีแผนอะไรอีก”

หมุนหันเดินออกจากห้อง ด้านหลังคฤหาสน์สไตส์วินเทจ

พื้นสนามหญ้าขนาดใหญ่ มีสระน้ำ ทางเดินถูกโรยด้วยกรวด

ดอกไม้บานาพรรณถูกปลูกลงไว้เป็นสัดส่วนช่วงนี้ อากาศเย็นเลย

พากันบานสะพรั่งสวยงาม

เหนือพื้นหญ้ามีประตูเหล็กปิดแนบกับพื้นเปิดออกเดินลง

บันได อากาศด้านในอบอุ่นกว่าข้างนอก กลิ่นอัปสร มีพวก

ตะไคร่น้ำ ขึ้นเกาะตามผนังอิฐ เกือบสุดทางจึงเห็นแสงสว่าง

จากแสงไฟ เซ้ทหยุดยืนมองชายร่างกำยำถูกมัดกับเก้าอี้กำลัง

สลบไม่ได้สติอยู่

“เอาน้ำสาดให้มันตื่น!” เสียงกร้าว ลูกน้องรีบทำตาม

ชายแปลกหน้าค่อยๆ ลืมตาตื่นเงมมองชายหนุ่มหน้าตา

หล่อเหลาเพียงแต่เห็นรับรู้ได้ว่าเขาคือใคร เสียงหัวเราะดังก้อง

ขึ้นมา

“พวกแกมีแผนจะทำอะไรอีก!”

“ต่อให้ตายฉันก็ไม่บอกอะไรแกหรอก!” ยิ้มเยาะติดตามมา

เซ่ทชะงักอารมณ์เดือดดาลคว่ำปิ่นจากลูกน้องจ่อตรง

ศิโรตม์แต่เหมือนมันจะไม่สะทกสะท้านยังคงหัวเราะลั่นเหมือน

ต้องการช่วย

“เดี่ยวรบกวนชาย” ฟาวีโอห้าม ก่อหนยิบรูปถ่ายออก

มาแล้วจ่อตรงหน้า “นี่ลูกสาวแกใช่ไหม แล้วนี่ก็เมียแก คนนี้ใช่

แม่ของแกหรือเปล่า อันต์ส!”

เงยหน้ามองชายร่างสันทัดแววตาแข็งกร้าว ลมหายใจ

ติดขัด เลือดในกายเดือดพล่านพยายามดิ้นรนน้ำตาคลอ

“ไอ้ชั่ว แกจะทำอะไรครบครัน!”

ปลั่ง!

เสียงหมัดกระแทกปากคนโดนเลือดไหลกลบ จ้องมอง

แววตาอาฆาต คนปล่อยหมัดขึ้นนิ่งสนิทเหมือนเคย

“หึ!” ยิ้มเย้ย “แล้วการที่แกจะวางระเบิดโรงแรมฉันโดย

ไม่สนว่าใครจะตายหรือไม่ นั่นไม่เรียกว่าชั่วเหรอก แกไม่สนด้วย

ซ้ำว่าคนเหล่านั้นจะเป็นครอบครัวของใคร มันก็คุ้มกันแล้วนี่...

กับการที่แกจะต้องสูญเสียสิ่งที่ตัวเองรักดูบ้าง!”

ร่างกำยำขยับกายหมายจะพุ่งชนเซ็ท ความแค้นนี้จะไม่มี

วันจางหากลูกเมียเป็นอะไรไป

“ถ้าแกทำอะไรครอบครัวฉัน... ฉันสาบานเลยว่าต่อให้

กลายเป็นผีก็จะไม่ละเว้นพวกแก!”

“ก่อนแกจะอาสาตัดสินใจฉันจะฆ่าลูกเมียแกแล้วล่ะก็ ช่วย

กรุณาตายเรื่องที่พวกแกจะทำต่อไปเสียก่อน แล้วลูกเมียแกจะ

ปลอดภัย ดีไหม... ถือเป็นข้อตกลงตามธรรมเนียมเลยก็ว่าได้”

เซ็ทยกายลงจ้องมองใบหน้าเขียวช้ำ “ตัดสินใจซะ แล้วพรุ่งนี้
ฉันจะมาเอาคำตอบ”

ลุกยืนเช่นเดิมหันหลังสาวเท้าตั้งใจเดินออกจากห้องใต้ดิน

อันต์สขบگرامแน่น จำต้องทรยศต่ออตระกูลอันเคยเกื้อหนุนเขา

มาตลอด

“เดี๋ยวก่อน!”

เซ็ทชะงักเท้าหันหลังกลับมามอง

“มีอะไร!”

“ฉันจะบอกความจริงกับพวกแก!”

เซ็ทยิ้มแล้วก้าวเดินหยุดยืนตรงหน้าผู้ร้าย อันต์สเงยหน้า

ข่มกลั่นความเจ็บใจ

“พรุ่งนี้จะมีการประชุมลับระหว่างผู้ถือหุ้นของพวกแก

ระหว่างการเดินทางไปประชุมที่เมืองมิลาน จะมีการวางระเบิด

ตามเส้นทาง!”

คนฟังพูดไม่ออกขบกรามแน่นข่มอารมณ์ตนเอง เซ็ทสูด

หายใจเข้าปอด

“พวกแกรู้ได้ยังไงว่าทางอัลเลนไซ่จะมีการประชุมลับ

กัน!”

“เพราะทางอัลเลนไซ่มีहनอนบ่อน้ำใต้ แถมยัง... เป็นตัว

ใหญ่ชะด้วย”น้ำเสียงเหมือนเยาะ

เซ่ทหันมองลูกน้องแววตาแข็งกร้าว เกิดเรื่องใหญ่แน่หาก

มีใครต้องจบชีวิตลง คงต้องแจ้งเรื่องนี้ให้พี่ชายทราบเสียก่อน

“เกรตรีบไปรายงานพี่ซาฟให้รู้ด้วย!”

“ครับ”บอดีการ์ดหนุ่มรับคำเร่งฝีเท้าออกไป

มองสภาพ सबักสะบอมของอันต์ส คนอย่างเขาไม่เคยคิด

ฆ่าใครอยู่แล้วถ้ามันไม่จวนตัว ในเมื่อได้ข้อมูลมาก็ถือว่าดีไม่

น้อย ไม่อย่างนั้นอาจมีใครได้รับอันตรายกันบ้าง

“ฟาวิโอ พามันไปส่งตำรวจหลังจากจัดการเรื่องวาง

ระเบิดเรียบร้อยแล้ว เพราะเราไม่แน่ใจว่ามันจะพุดจริงหรือเปล่า”

เซ็ทบอกลูกน้อง

“ครับ”

ตอนนี้คงโล่งได้เปราะหนึ่งเพราะพี่ชายคนโตทำงาน

รวดเร็วและเฉียบขาด คงไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง แต่หนอนบ่อน

ไล่ตัวสำคัญนี้สิมันคือใครกันแน่

“ฉันบอกความจริงพวกแกไปแล้ว ชะ...ช่วยฟังคำขอรับรอง

สักอย่างได้ไหม!” น้ำตาคลอ

“เรื่องอะไร!” เซ็ทย้อนถามเสียงห้วน

“ช่วย...คุ้มครองลูกเมียฉันหน่อยได้ไหม ถ้าหากท่านรัล

ตินรู้ว่าฉันถูกจับตัวได้ ลูกเมียฉันจะต้องถูกฆ่าแน่ๆ”

เห็นแววตาส่งมา ซ่อนความเจ็บปวด หวาดกลัวไว้

“ก็ได้ ฉันตกลงรับปากแก แต่แกต้องไปสารภาพเรื่อง

ทั้งหมดกับตำรวจด้วยเหมือนกัน” เชื้อที่ยื่นข้อเสนอ

“ฉันยอมทำตามทุกอย่างขอแค่ครอบครัวฉันปลอดภัย!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนี้”

ฟาวีโอะเดินเคียงข้างเจ้านายออกมา นึกนับถือน้ำใจของ

ชายคนนี้อยู่กันมานานรวมสิบปีทำให้ได้เห็นหลายๆ อย่าง ยัง

กลุ้มใจไม่หายเรื่องที่ทำนุชานโต้ของร้อง แต่ไม่มีทางเลือก

นอกจากทำมันเท่านั้น รู้ดีสถานการณ์อันกำลังจะเกิดขึ้นจากนี้

จะสร้างความแค้น เจ็บปวดให้ใครหลายคน หากไม่ลงมืออัล

ไลน์ใช้อาจถึงกาลวินาศจริงๆ ก็เป็นไปได้

ร่างสันทนต์ลุจากเตียงนอนนาฬิกาตรงฝาผนังบอก

เวลาตีสอง ขยับร่างกายไล่ความขบเมื่อยลุกยืนมองตัวเองใน

กระจกนอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เสื่อคอกลมสี่ดำกับ

กางเกงสีเข้าชุดสวมทับด้วยแจ็กเก็ตสีน้ำตาล รองเท้าบูทเพื่อ

ความคล่องตัว เชื้อคป็น มีดพก และระเบิดควัน ทุกอย่างครบ

ครั้นเปิดประตูออกมาจากห้อง

สองเท้าก้าวเดินอย่างเงิบเงียบตามที่ได้ฝึกมา กวาดตามองอย่างระแวดระวัง แต่พยายามเดินให้ปกติกติ ช่วงกลางดึกไม่มีบอดีการ์ดด้านใน ช่วงประตูจะมีคนเฝ้าสองคนอาจเพราะพวกนั้นคิดว่ามีเขากับเกรตอยู่ใกล้ชิดเจ้านายแล้วก็ป็นได้

กรีก!

จับลูกบิดเปิดประตูเข้าห้องทำงานตู้เซฟแสนสำคัญอยู่ข้างโต๊ะ รีบเร่งฝีเท้า เพราะเข้านอกออกในบ่อยครั้งเลยพอรู้รหัสลับต่างๆ ของเจ้านาย บิดไม้กี่ครั้งตู้เปิดออก อัญมณีแสนล้ำค่ากำลังส่องประกายทำแสงไฟ ฟาวิโอรีบหนีบเพชรหก

เหลื่อมเข้ากระเป๋าทนเอง หุนหันออกจากห้องอย่างรวดเร็ว

สองเท้าก้าวเดินมาถึงหน้าประตู ลูกน้องหันมองสีหน้าแปลกใจ

“จะไปไหนหรือครับคุณพาริโอ” บอดีการ์ดหน้าประตูเอ่ย

ถาม

“พอดีมีธุระนิดหน่อย”

จ้ำก้ำมาถึงมอเตอร์ไซส์คันใหญ่ขึ้นคร่อมสตาร์ทเครื่องออก

ในทันใด ลูกน้องมองหน้ากันสีหน้างุนงง ตีสองกว่าจะไปไหนได้

น่าแปลก

แปดโมงเช้าร่างสูงลงจากชั้นบนนั่งลงบนเก้าอี้ไม้บุวมสี

ไขไก่ หนังสือพิมพ์ถูกกางออกเพื่ออ่านข่าว เสียงฝีเท้าดังขึ้น

แล้วหยุดลง เซ้ทงเหยหน้าจากจุดสนใจแล้วมองเกรตู่ก้นของคน

สนิท

“ผมเรียนให้คุณชายซาฟทราบแล้วนะครับ ตอนนี้อย่าง

กำลังจัดการ”

“อืม”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ” เกรตู่ก้มศีรษะ

เล็กน้อย

“เดี่ยวก่อน” กวาดตามองรอบๆ “ฟาว์โอไปไหน”

เกรตต์ครุ่นคิด เขาเองก็ไม่เห็นตั้งแต่เช้าแล้วเหมือนกัน

“ผมก็ไม่เห็นตั้งแต่เช้าแล้วครับ” เกรตต์บอก

“ในห้องไม่มีเธอ” เริ่มงงงเงง ปกติฟาว์โอจะตื่นแต่เช้า

ตลอด

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ แต่ผมไม่เห็นรถคุณฟาว์โอเลย

ครับ”

คือเข้มขมวดปิดหนังสือพิมพ์ลงแล้วลุกยืน สองเท้าก้าว

เดินถึงหน้าคฤหาสน์ชะเง้อมองรถคู่ใจลูกน้อง ไม่มี หมายความว่า

ว่ายังงัยกันแน่ หันมาทางสาวใช้เก่าแก่

“เซร่าไปตามพาวีโอให้หน่อย”

“ได้ค่ะ”

สาวใช้กลางคนรีบวิ่งขึ้นชั้นสองเพื่อตามคนที่เจ้านาย

ต้องการพบทันที ถึงหน้าห้องสองเคาะแต่ไม่มีเสียงใดตอบรับ

เลยถือวิสาสะเปิดออก เซร่ายืนงเมื่อไม่เห็นผู้ใดลงมาก้าวยาว

ถึงเจ้านาย เซ้ทหันมองแววตาสับสนู้ดีหากไม่มีร่างสันทัด

ติดตามคงไม่อยู่ ลางสังหรณ์บางอย่างเริ่มก่อตัว

“คุณพาริโอไม่ได้อยู่ในห้องค่ะ” รายงานแล้วถอยฉาก

ออกไป

ตริกตรองครุ่นคิดหมายความว่ายังงัยกันแน่ ลองกด

โทรศัพท์เพื่อติดต่อแต่กลับปิดเครื่อง เกรตักกลับมาจากการ

สอบถามลูกน้อง

“คุณชาย เมื่อคืนสองคนเฝ้าประตูหลังบอกว่าเห็นคุณฟา
วิโอออกไปช่วงตีสองครึ่งแล้วยังไม่กลับมา ทำทางรีบร้อนด้วย
ครับ”

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!” เริ่มหงุดหงิดขึ้นมา รู้สึกตึงใจ
มองเห็นห้องทำงานรีบวิ่งไปทันที

เปิดประตูเข้าห้องกวาดตามองรอบๆ ทุกอย่างดูเรียบร้อย
ดี เอกสารทั้งหมดอยู่ครบ มองตู้เซฟตัดสินใจเปิดออกก้มมอง
ดวงตาเรียวคมแข็งกร้าวขึ้นมากรามขบแน่นร้อนวาบไปทั่วร่าง

ปัง!

มือทูลงบนโต๊ะ เพชรของแม่ที่ให้ไว้ตอนสมัยเด็กหายไป
แม่เคยบอกมันเป็นกุญแจสำหรับเปิดประตูอะไรสักอย่างเขาจำ
ไม่ได้เลย แต่ความสำคัญของมันคือ... การที่แม่เป็นผู้มอบให้
หัวใจเต้นตุบๆ เหมือนจะระเบิดความแค้นมันอัดแน่นในอก จะ
ไม่ใส่ร้ายขอตรวจสอบให้ถึงที่สุดเสียก่อน

จำพรวดถึงห้องรักษาความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบกล้อง
วงจรปิด ไม่อยากใส่ร้ายแต่ภาพที่เห็นเจตนาชัดเจน ฟาวโอ
ทฤษฎีหักหลังเขา มันทำเพื่ออะไรกัน ในเมื่อซุบเสียงมาอย่างดี
ลูกสาวมันเขาก็เป็นคนส่งเรียนนี่คือสิ่งควรตอบแทนกันงั้นหรือ

“เกรงได้ ไปตามจับตัวฟารีโม่มาให้ได้!”

“ครับ”

บอดีการ์ดหนุ่มถอยหลังออกจากห้อง เหลือบมอง

เจ้านายเล็กน้อย เห็นแววตาแล้วรู้สึกสงสารคงเจ็บปวดมาก

เพราะฟารีโม่คือคนที่ไว้ใจมากที่สุด อาจเพราะอยู่ด้วยกันมา

ตั้งแต่เด็ก ๆ คอยสอนทุกอย่างเป็นเพื่อนเล่นยามเหงา ทรุดกาย

นั่งลงบนเก้าอี้หัวสมองแทบระเบิด

เขตรัฐระกูลมัสลิโม ร่างลัดทัดนั่งลงบนโซฟามือสอง

ข้างผสานกันบนตักในมือขึ้นเหงื่อจําต้องกดอากาศสั้นไหวเอาไว้

เพื่อไม่ให้ถูกจับได้ เสียงไม้กระทบพื้นก่อนปรากฏร่างชายชรา

กำลังก้าวเดินอย่างเชื่องช้าเข้ามา ดวงตาคมกริบหรีลงจ้องมอง

ผู้มาเยือนอย่างจับผิด รัสตินนั่งลงตรงข้ามกับฟาวิโอวางไม้เท้า

พึงไว้

“แกมีอะไรถึงได้มาหาฉันถึงที่นี่!” เสียงกร้าวถามออกมา

แววตาไม่ว่างใจ

เพชรเม็ดงามถูกวางไว้ตรงหน้า รัสตินแถมถลาไขว่คว้า
เอาไว้แต่จำต้องยั้งมือ จ้องมองผู้มาเยือนราวกับต้องการล้วง
ความลับ

“หมายความว่ายังไง!”

“ผมได้ยินว่าท่านต้องการ ถึงกับว่าจ้างคนในตลาดมืดเพื่อ
ขโมย แต่ไม่มีใครกล้าผมเลยทำหน้าที่นี้แทน แลกกับการได้อยู่
ในตระกูลมัสลิโม่เพื่อคอยรับใช้ท่าน” ฟาวิโอเริ่มแผนการ

รัสตินแทบหัวเราะออกมาเมื่อได้ยิน จะมีใครหน้าไหนกล้า
ทำเช่นนี้ต่อหน้าเขา

“พวกแกคงกำลังวางแผนจะเข้ามาล้วงความลับมันส์ลิ่มใช่

ไหม”

“เข้าใจผิดแล้วครับท่านรัสเซีย ผมไม่กล้าทำเช่นนั้นหรอก

มันคงเสี่ยงเกินไป”

“แล้วการที่แกอยากทำงานกับฉันมันหมายความว่ายังไง

ทั้งๆ ที่แกก็อยู่อัลเลนโซมานาน”

แสร์รังตีสีหน้าเครียดหนัก พลังถอนใจออกมา

“ผมกับคุณชายเซ็ทซ์ดัดแย้งกัน!” แสร์รังสารภาพออกมา

เอนกายพิงพนักโซฟา กอดอกเพื่อตั้งใจฟัง “เรื่องอะไร
ล่ะ”

“เรื่อง... เงินครับ”

ยกมือโบกขึ้นเพื่อไม่ให้อธิบาย เรื่องเงินไม่ว่าใครหน้าไหน
ก็เห็นแก่ตัวกันทั้งนั้น

“ถ้าอย่างนั้นแกต้องการมาอยู่กับฉัน โดยที่จะให้เพชรเม็ด
นี้ แล้วแกไม่ต้องการเงินเหรอ?” ย้อนถามแล้วเลิกคิ้ว

“ต้องการสิครับ” แย้มยิ้มออกมามือสองข้างถูกัน “ถ้าได้
ก็ดี แต่ผมก็อยากทำงานกับท่านด้วย”

“ตกลงฉันจะให้แกทำงานด้วย”ชายชราลุกยืน “แต่ว่า...

มันคือขั้นทดลองงานเท่านั้น ที่สำคัญหากฉันจับได้เมื่อไหร่ว่าแก

เป็นหนอนบ่อนไส้ ฉันคงไม่เอาแกไว้แน่!”

“ขอบคุณมากครับ”

สองเท้าก้าวออกมาจากห้อง ลูกน้องคนสนิทติดตามมา

ด้วย เป็นใครก็ดูออกฟาริโอกำลังคิดทำอะไร มาเพื่อต้องการ

ล้วงความลับ ช่างกล้านักอัลเลนไซ้จะเล่นละครด้วยก็แล้วกัน

ฟาริโอถอนใจออกมาเฮือกใหญ่มองสีหน้าของรัสตินก็รู้

แล้ว ผู้ชายคนนั้นไม่ได้เชื่อในสิ่งที่เขาพูดเลยสักนิด ที่ให้ทำงาน

ร่วมเพราะต้องการดึงความลับจากเขาเช่นเดียวกัน เกมนี้คง

ต้องดูว่าใครมันจะแน่กว่ากันซะแล้ว

ร่างสูงกำยำยืนตรงหน้าเจ้านาย เซ้ทเงยมองแววตาสบ

กันความกังวลฉายชัดออกมา ดวงตาเรียวคมหม่นลงกรามขบ

แน่น

“ตอนนี้ฟิวโอ้ไปเข้ากับมัสลิม่แล้วครับ”

“ฮืม เข้าใจแล้ว”

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

บอดีการ์ดเดินออกจากห้องไปแล้ว เหลือเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น จากนั้นควรทำอะไรต่อไปดี เสียงอีเมลเข้าชายหนุ่ม ชะงักคลิกดู เหมือนเคย... เธอส่งมันมาอีกแล้ว แต่ทว่าในคราวนี้เขาไม่คิดจะมองผ่านมันไป

ผมอยากให้คุณมาที่อิตาลี ผมอยากพบกับคุณ อย่างน้อย

เราควรได้เจอกันนะแพททีเซีย ลองมาเที่ยวอิตาลีดูใหม่จะได้

พบกับพ่อด้วย ผมจะส่งตัวเครื่องบินไปให้

ส่งมันออกไป รอยอย่างใจจดใจจ่อ ไม่ได้อยากใช้ใครเป็น

เครื่องมือในเมื่อมันกล้าขโมยสิ่งสำคัญ เขาจะทำเช่นนั้น

เหมือนกัน ยังจำสีหน้าของฟากิโอได้ดียามเอ่ยถึงบุตรสาวมัน

เต็มไปด้วยความสุข เสียงตอบกลับดังขึ้นเมลี่ใหม่ส่งมาเปิดอ่าน

ฉันยินดีที่จะไปอิตาลีเพื่อพบคุณค่ะ ขอขอบคุณนะคะที่ชวน

ฉันไปเที่ยวอิตาลี แล้วก็... ดีใจมากด้วยที่คุณตอบเมลี่ฉัน

ตอบมาแล้ว เป็นดั่งคาดผู้หญิงคนนี้อมรับ ฟาวีโอไม่มี
ทางหนีเขาพ้น หากบุตรสาวต้องอยู่เป็นตัวประกัน ยกโทรศัพท์
ติดต่อถึงเลขหาเพื่อให้อำนาจของตัวเครื่องบิน อีกไม่นานเราคงได้
พบกันแพททิเซีย

“เป็นอะไรัยแพททิเซีย” เสียงเพื่อนสาวเอ่ยทัก
ขณะแต่งงานเพื่อขึ้นเวทีแสดง

“เขาชวนฉันไปเที่ยวอิตาลีละ”

มีรันชะงักดวงตาเบิกกว้าง

“เซ่ทนะเหรอด ผู้ชายคนนั้นใช้ใหม่!” ร้องโวยวายเสียจนต้อง

กระโจนไปปิดปาก

“เบาๆ หน่อยสิริน ใช้... เขาละ คุณเซ่ทเจ้านายพ่อ”

“ว้าว! ไม่น่าเชื่อเลย พรหมลิขิตหรือเปลา่เนี่ย” หยอกเข้า

พลงตบแป้งลงบนหน้า

“จะใช้ได้ยังไง เรากับเขามันคนละชั้นกันเลย ได้แค่นี้ก็ดีใจ

แล้วริน”

“ก็ไม่แ่นหรอกแพท เขว่กัันว่คู้กันแล้วยอมไม่แคล้ว

กัน” ยิ้มออกมาด้วยความยินดีกับเพื่อน

แพททีเซี่ยนึ่งเงียบ เป็นไปไม่ได้หรอก แค่เพียงเป็นผู้

อุปการะก็เพียงพอแล้ว ไม่หวังมากไปกว่านี้ เขาสูงมาก

เหลือเกินยากจะไขว่คว้าได้

“นี่แพท... เราไปด้วยได้ไหมอิตาลีนะ” มิรันยื่นข้อเสนอ

“จะไปจริงหรือ”

“จริง เราเป็นห่วงไม่อยากให้แพทไปคนเดียว เกิดเขา

หลอกแพทไปทำมิดีมิร้ายทำยังไง!”

“จะบ้าเหรอรัน เขาจะทำแบบนี้ทำไม สาวๆในอิตาลี

เยอะเยอะไป ไม่ต้องลงทุนมาหลอกแพทหรือ!”รีบแย้งเพื่อแก้

ตัวให้

“แหม... รีบออกรีบแทนเลยนะ”

รีบหันหน้าหนีเพื่อนเพื่อซ่อนความซัดเซินเอาไว้

“รีบแต่งตัวเถอะต้องแสดงแล้วไม่ใช่หรือ”เปลี่ยนเรื่องคุย

“ตกลง แต่เรายังไม่ล้มเลิกความคิดเรื่องที่จะไปด้วยหรือ

นะแพท เพราะเราสองคนเป็นเพื่อนกันยังไงล่ะ”รอยยิ้มระบาย

ออกมา แพทก็ยิ้มมองเพื่อนด้วยความซึ่งใจ

สามวันต่อมาตัวเครื่องบินส่งถึงหน้าบ้าน แพททิเซีย

เปิดออกดูมะรืนนี้คือวันเดินทาง คิ้วขมวดมุ่นนึกแปลกใจเหตุใด

รีบร้อนนัก เสียงออดประตุน้ำบ้านทำให้หญิงสาวรีบออกมา

ต้อนรับมิรินชูถุงขนม เจ้าของบ้านเปิดประตูต้อนรับทั้งคู่เข้าไป

นั่งในห้องรับแขก

“ตัวเครื่องบินมาแล้วล่ะ” หญิงสาวบอก

“ไปวันไหนหรือ จะได้ไปจอง”

“ไม่ต้องจองหรอก พอตีวันนั้นเราขออนุญาตคุณเซ็ทไว้ก็

เลยส่งมาให้”

“จริงหรือ!” น้ำเสียงตื่นเต้น “แสดงว่าเขาอนุญาตให้เรา
ไปด้วยใช่ปะ”

“อืม ใช่”

“งั้นก็ตินะสิ อยากไปเที่ยวอิตาลีนานแล้ว แต่ไม่มีเพื่อนไป
ด้วยพอกับแม่ก็ไม่ว่าง” หน้างอลง

“ที่แท้อยากไปเที่ยวนี้เองไม่ได้เป็นห่วงเพื่อน” แพททิเซีย
แสรังอน

โอบไหล่เพื่อนสาวไว้แล้วพยายามเอาใจเพื่อเป็นการจ้อ ใจ
จริงเป็นห่วงเพื่อนมากต่างหาก ไม่เคยไปต่างประเทศถึงแม่พ่อ

จะอยู่ติดตลิ่งก็ตาม แต่ว่ามันก็ค่อนข้างเสี่ยงอยู่ดีเพราะแพททิ

เซียไม่เคยเดินทางไปหาพ่อเลย

“เดี๋ยวมะรีนนี่รันมารับนะแพท จะได้ออกไปพร้อมกันเลย”

มีรันเสนอ

“จ๊ะ ชอบใจมากนะรัน”

“อ๊อย! พุดแบบนี้อีกแล้ว” คนฟังแสรังคุ่น

“ขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ ไว้เจอกันนะรัน”

“ฮืม ไปก่อนนะ”

เช้าวันเดินทางมิรันใช้รถที่บ้านมาจอดรับ แพททีเซี่ยชน
กระบี่ขึ้นรถ ไม่นานรถจอดเทียบหน้าสนามบินสองคนช่วยกัน
ขนกระเป๋า เทียบบินเที่ยงตรงสองคนนั่งรอใจจดใจจ่อ ไม่นาน
สายการบินประกาศเทียบบินที่จะเดินทาง มิรันรีบให้คำแนะนำ
เพื่อนตลอดเส้นทางเพราะเธอเคยขึ้นเครื่องบินบ่อยครั้ง

วันถัดมาเครื่องถึงสนามบินในช่วงบ่ายสองโมง สองร่าง
เดินขึ้นกระบี่ออกมาจากช่องทางผู้โดยสารหยุดยืนกวาดตาม
องรอบๆ สนามบิน เห็นป้ายชูอยู่เหนือศีรษะของชายหนุ่มรูปร่าง

กำยำสวมชุดสูทสีดำกับแว่นกันแดดสีเดียวกัน มิรันรีบเดินนำไป

หยุดยืนตรงหน้าเขา ชายคนนั้นเอามือลงถอดแว่นข้างมองหญิง

สาวสองคน

มิรันสบตาเห็นดวงตาสีเขียวมรกต ใบหน้าคมเข้มหนวด

เคราเขียวครีเมเหมือนเพิ่งผ่านการโกนมา ส่วนสูงราวร้อยเก้า

สิบเห็นจะได้ เกรต๊ะเสียบแว่นไว้ตรงกระเป๋าเสื้อสูทก็มลง

เลิกน้อยเพื่อทำความเคารพ

“ผมชื่อเกรต๊ะเป็นบอดีการ์ดส่วนตัวของคุณชายเซ็ท”

แนะนำตนเอง

“มีหลักฐานอะไรมายืนยันคะ ว่าคุณชอบบอดีการ์ด

คุณชาย” เกรต๊ะชะงักมองหญิงสาวอีกคน

ใบหน้ารูปหัวใจ ผมยาวตรงเคลือบแผ่นหลัง ดวงตาเรียว

เล็ก ขนตาอ่อนเป็นแพยาม คิ้วเข้มเรียว จมูกโด่งรั้นปลายเชิด

นิดๆ บอกลิขัยเจ้าตัวเป็นอย่างไรดี เครื่องหน้าดูพอเหมาะไม่ใช่

สาวงามเหมือนภรรยาของเจ้านายสองคน แต่ก็สวยทันสมัยพอ

ตัว

มองผ่านถึงหญิงสาวอีกคน ใบหน้าเรียวรูปไข่ ดวงตากกลม

โตแพขนตายาว จมูกโด่ง ผิวขาวอมชมพู ริมฝีปากบาง จมูกโด่ง

มีลักยิ้มข้างแก้มซ้าย ผมยาวตรงถึงแผ่นหลัง เครื่องหนังดงาม

มองปราดเดียวก็รู้ว่าเธอน่าจะเป็นลูกครึ่งกระต๊อไปทางเอเชีย

เสียมากกว่า รั้บรู้ว่าได้หญิงสาวคนนี้คงเป็นบุตรสาวของฟาวีโอ

เพียงแค่มองยั้งนี่ก็สงสารเจ้านาย คงจะต้องต่อสู้กับ

ความรู้สึกลึกตนเองเป็นแน่ แพททิเซียหน้าตาสะสวยดุจภรรยา

ของคุณชายใหญ่กับคุณชายรองแห่งตระกูลอัลเลนโซ่เลย

ทีเดียว หากใครได้อยู่ใกล้หัวใจคงวูบวาบนำดู

“นี่ได้ไหมครับ” เกรต่ายนบัตร์ประจำตัวให้ดู พร้อมทั้ง

นามบัตร มีตราสัญลักษณ์ของตระกูล “ถ้าไปที่รถคุณอาจจะยิ่ง

เชื่อมั่นก็ได้ นะครับ”

มิรันจูงมือเพื่อนเดินตามชายแปลกหน้าไปที่รถ เห็นเบนซ์

สีดำติดสัญลักษณ์ประจำตระกูลตรงฝากระบะไปรง คนขับรถ

ประจำรีบมาช่วยขนกระเป๋าให้ แพททิเซียดึงมือเพื่อน

“ไปเถอะรัน คงใช้แล้วละเราจำสัญลักษณ์ประจำตระกูล

ได้” แพททิเซียกระซิบบ

“งั้นเหอ”

“ไปเถอะ เสียมารยาท”

สองร่างนั่งลงเบาะหลังรถเคลื่อนออกจากสนามบิน มอง

วิวตลอดทางมันช่างสวยงาม ดวงตาคมกริบเหลือบมองสอง

สาวด้านหลังบ่อยครั้ง ยังไม่รู้อะไรเลยถึงได้ยังดูเข้มขื่นหาก

ความจริงปรากฏจะยังคงระบายนอยยิ้มแสนน่ามองเหล่านั้นได้

หรือเปล่า

รั้วเหล็กอัลลอยด์เปิดออกภายใต้เนื้อที่นับพันไร่ รถ

เคลื่อนเรื่อยๆ และหยุดลงหน้าคฤหาสน์สไตล์สวิสเทจ เกรตเปิด

ประตูลงมาช่วยคนขับชนกระเป๋าวางเรียงไว้ด้านใน แพททิเซีย

จับมือเพื่อไว้แน่น มิรันเหลือบมองเมื่อรับรู้ได้ถึงความเย็น

“ตื่นเต้นหรือ?” มิรันเอ่ยถาม

“อืม มากด้วย”

“ไม่เห็นต้องตื่นเต้นเลย ดีใจไม่ใช่หรือไงจะได้พบเขาแล้ว”

“บ๊าย!” ร้องออกมาด้วยความซัดเซิน

เกรต้ออกมา ผายมือเชิญแขกสองคนเข้าด้านใน

“เชิญครับ”

สองร่างเดินเคียงกันเข้ามาแพททิเซียเกาะท่อนแขนเพื่อไว้
แขน ด้านในโอบ่าเรียบหฐุพื้นหินอ่อนสีดำสนิท โซฟาสีกำมะหยี่
สีแดงในห้องรับแขกมองเฉียงทางขวามือเป็นห้องสำหรับ
รับประทานอาหาร บันไดหินอ่อนสีดำสนิททอดยาวครึ่งวงกลม
จนถึงชั้นสอง มองผ่านๆ จะเห็นห้องเรียงแถวเป็นรูปตัววีล้อม
โถงกลางด้านล่างเอาไว้

สองสาวถูกเชิญมานั่งในห้องรับแขกแพททิเซียกัดริม
ฝีปากแน่นรออย่างใจจดใจจ่อ ความจริงอยากเจอพ่อมาก
เพราะท่านคงทำให้อาการเกร็งลดลงได้เยอะยามได้พบหน้าเขา

“เดี๋ยวผมขอตัวก่อนนะครับ จะไปเรียนคุณชายเรื่องที่

พวกคุณมาถึงแล้ว” เกรต๋อบอกแล้วสาวทำเดินออกไป

ร่างสูงเอนกายพิงพนักเก้าอี้ในห้องทำงาน ยกมือขึ้น

กอดอกเหม่อมองวิวนอกหน้าต่างสีหน้าครุ่นคิด เสียงฝีเท้าทำ

ให้เขาหันเก้าอี้กลับมาที่เดิม เกรต๋อขึ้นตรงหน้าเจ้านาย

“คุณชาย คุณแพททิเซียกับเพื่อนมาถึงแล้วครับ”

“ฮืม เข้าใจแล้วเดี๋ยวฉันลงไป” ตอบรับเสียงเรียบ

เกรตเลียงออกมาจากห้อง ร่างสูงลุกยืนหัวใจเต้นหนักไม่

เข้าใจเหมือนกัน แพททิเซีย... เราสองคนกำลังจะได้พบหน้ากัน

เคยเห็นในรูปผู้หญิงคนนี้น้ำตาหมดจดดงดงาม เพราะเป็น

ลูกครึ่งญี่ปุ่นและได้เชื้อสายทางพ่อไปด้วย แต่สัดส่วนกลับไม่ได้

ทางนี้เลย เธอดูบอบบาง น่าทะนุถนอม

สองเท้าก้าวออกมาจากห้องปิดประตูลง เชื้อหลงตามขึ้น

บันไดก้าวยาวมาถึงห้องรับแขกเห็นบอดีการ์ดยืนขนบสองสาว

อยู่เห็นเพียงศิระและแผ่นหลังเท่านั้น ถึงไซฟาสำหรับนั่งคน

เดี่ยวชายหนุ่มโยนกายลงตรงนั้นจ้องมองหญิงสาวสองคน

ตรงหน้า

แพททิเซียชะงักดวงตาเรียวเบิกกว้างมือไม้สั่น มิทันมอง

ชายหนุ่มตรงหน้าแวดตาตื่นตะลึง ใบหน้าคมเข้ม ผิวขาวแต่ไม่

มาก ริมฝีปากหนา ดวงตาเรียวคม คิ้วเข้มดกดำแพขนตายาว

แต่ไม่ได้งอน จมูกโด่งเป็นสัน ยามมองมาเหมือนทำให้ร่างกาย

ผ่าวร้อนขึ้นมา

“เหนื่อยกันหรือเปล่าครับ?” เสียงทุ้มนุ่มลึกเอ่ยถาม

หญิงสาวเงยหน้าสบตาโดยตรง ใช้แล้ว... ตัวจริงนั้นดู

ดีกว่าในรูปเป็นไหนๆ ทั้งหล่อเหลา คมเข้ม แถมยังดูสง่างาม

แม้เพียงท่านั่งยังดูราวกับเทพบนสวรรค์ เหมือนรูปปั้นเทพ

นิยายในกรีกก็ไม่ปาน

“นิดหน่อยค่ะ” ตอบเสียงอ้อมแอ้มไม่กล้าสบตาอีก

ดวงตาเรียวคมกวาดมองอย่างพิจารณา บุตรสาวของ

คัทรูเติบโตถึงเพียงนี้ ตอนนั้นเขาได้เห็นรูปเธอในช่วงอายุราว

สิบแปดปี ยังดูสวยแล้วตอนนี้ยิ่งสวยหวานกว่า

มิรันมองเพื่อนรีบจับมือไว้เพื่อให้กำลังใจ เข้าใจดีหากต้อง

เผชิญหน้ากับผู้ชายหล่อเหลาอย่างร้ายกาจมีหรือใจจะไม่สั่น

แม้แต่เธอยังเป็นเลยให้ตายสิ

“อยากพักผ่อนก่อนไหม เดี่ยวผมจะให้คนพาไป ชุระของ

เราไว้คุยกันพຽ່งนี้แทนก็แล้วกัน” เซ็ทเสนอ

“อย่าดีกว่าค่ะ ฉันอยากจะไปเที่ยวพຽ่งนี้” มิรันรีบแย้ง

“นี่เธอ!” เกรตแย้งแต่เจ้านายยกมือห้าม

“ช่างเถอะไม่เป็นไร”

แม่บ้านนำน้ำผลไม้และกาแฟมาเสิร์ฟให้ก่อนเดินทางไป
ของเอกสารสีน้ำตาลถูกหยิบขึ้นมาในนั้นบรรจุซีดีและรูปถ่าย
มากมาย เซ็ทยี่นให้ลูกน้องเกรได้รับหน้าที่นำมันไปเปิด แพท
ทิเซียมองสีหน้ามึนงง

ภาพปรากฏตรงหน้าคือบิดาเธอกำลังทำอะไรบางอย่าง
กับตู้เซฟ หญิงสาวจึงมองไม่วางตาแจกเช่นเดียวกับมิรัน เพชร
ส่องแสงจนเห็นเด่นชัดถูกหยิบออกมาแล้วใส่เข้ากระเป๋าเสื้อ
ตนเอง จากนั้นพ่อวิ่งหายออกไปนอกห้อง จนกระทั่งสตาร์ทรถ

เคลื่อนออกจากอาณาเขตอัลเลนไซ์ และภาพถูกตัดหายไป เชื้อท

ปิดที่วิลงหันมาทางสองสาวกำลังนั่งตะลึงอยู่

“หมายความว่ายังไงคะ?”ถามเสียงแผ่วน้ำตาคลอ

“จริงๆ แล้วการที่ผมเชิญคุณมาที่นี่ไม่ได้หมายความว่า

ต้องการให้คุณมาท่องเที่ยว แต่คุณ... ต้องมาอยู่ที่นี่ในฐานะตัว

ประกันจนกว่าผมจะได้รับเพชรเม็ดนั้นคืน!”น้ำเสียงกลายเป็น

แข็งกร้าว

“บ้าไปแล้วหรือไง เพื่อนฉันไม่รู้เรื่อง!”มिरันตวาด

เกรเต้จ้องมองแววตาแข็งกร้าว ไม่อยากเชื่อหญิงไทยคนนี้

จะกล้าต่อปากต่อคำเจ้านาย

“ผมขอตกลงเรื่องนี้กับแพททิเซีย!” เซ้ทบอก

“ไม่! ฉันจะพาเพื่อนกลับเมืองไทย!”

เซ้ทเอนกายพิงพนักเก้าอี้ยกท่อนแขนขึ้นกอดอกจ้องมอง

หญิงสาวกำลังสะอื้นโดยมีเพื่อนปลอบประโลม

“เกรเต้พาตัวผู้หญิงอีกคนออกไป!” เซ้ทสั่งเสียงกร้าว

ดวงตากลมเบิกกว้างด้วยความตระหนก รีบลุกขึ้น แพท

ทิเชียมองเพื่อน

“ฉันไม่ไป!” ร้องโวยวาย

เรียวแขนถูกคว้าไว้ทันที มิรันตื่นรนอย่างบ้าคลั่งเอื้อมมือ

เข้าหาเพื่อน แพททิเชียลุกคิดจะติดตามไป

“ถ้าเธอตามไป ฉันจะสั่งให้ลูกน้องข่มขืนเพื่อนเธอซะ!”

สองเท้าชะงักหันขวับมาทางชายหนุ่ม ร่างกายสั่นเทาขม่นั่งลง

ตามเดิม

มิรันก้มลงกัดท่อนแขนของเกรเต้

“โอ้ย!”บอดีการ์ดหนุ่มร้องก่อนจัดการใช้ผ้าปิดปากแล้ว

อ้อมพาดบ่าออกไป แต่ยังคงได้ยินเสียงอู้อี้ติดตามมา

สองคนนั่งเผชิญหน้ากันใบหน้าเรียวก้มลงดวงตาหลุบ

มองพื้น ความกลัวแผ่ซ่านหัวใจแทบหยุดเต้น เซ้ทจ้องมองหญิง

สาวไม่วางตาน่าเสียดายจริงๆ

“ไม่ว่าเธอจะตอบรับหรือไม่ฉันไม่สนใจหรอกนะ แต่ฉัน

ต้องการให้เธออยู่ที่นี้ในฐานะตัวประกัน!”

ริมฝีปากสั้นระริก ควรทำอย่างไรดี พอกำลังคิดอะไรถึง

ได้ทำเช่นนั้น

“ฉันเข้าใจแล้วค่ะ”ตอบรับเสียงแผ่ว

“ถ้าอย่างนั้นฉันถือว่าเธอตกลง จะได้ไม่ต้องเหนื่อยกันทั้ง

คู่”เซ็ทบอก

“แต่ว่า!”เงยหน้าขึ้นมา “ฉันขอร้องได้ไหมคะอย่าทำร้าย

พ่อ”

ดวงตาเรียวคมแข็งขึ้น กล้าดียังไงมาต่อรองให้กับคนผิด

“กล้ามากไปหรือเปล่า แต่ฉันก็ปรารถนามากพอแล้วปกติ

ฉันไม่ใช่คนใจเย็นหรือคนะแพททิเซีย!”เสียงรอดโทรศัพท์ออกมา

“ฉันแค่อยากให้พ่อปลอดภัย ถ้าทำให้คุณไม่พอใจต้องขอ

โทษด้วยค่ะ” แก้วตัวเสียงสั่น

เซี่ยหลุกยื่นเต็มความสูง ลมหายใจหนักกระบายออกมา

เพราะเหตุใดถึงได้ใจอ่อนเมื่อเห็นแววตาคู่นั้น

“ก็ได้ ฉันจะไม่ทำอันตรายพ่อเธอถ้าหากพ่อเธอไม่คิดร้าย

ถึงขึ้นทำร้ายคนของฉัน แต่ถ้าหากพ่อเธอทำแล้วล่ะก็ฉันก็คง

ปล่อยไปไม่ได้!”

“ขอบคุณมากนะคะ ขอบคุณจริงๆ ค่ะ” แพททิเซียยกมือ

ไหว้แม่จะรู้ว่าไม่ใช่วัฒนธรรมของที่นี่ก็ตาม

“เดี๋ยวจะให้แม่บ้านพาไปที่ห้อง” เหลือบมองอีกคร้้ง

“ห้องของเธอกับฉันติดกัน เพราะฉะนั้นอย่าคิดหนีเด็ดขาด!”

หุนหันเดินออกไป

แพทตีเซียงเงียบไม่นึกเลยการได้พบกันครั้งแรกกลับ

กลายเป็นเช่นนี้ไปได้ ไม่เข้าใจเลย ทั้งๆ ที่หลงชอบเขามากขนาด

นี้ พ่อทำแบบนี้ทำไม เพื่ออะไรกันแน่ หวังว่าคงไม่เกิดเรื่องร้ายๆ

กับพ่อหรือกนะ หลังจากนี้เธอคงต้องทนอยู่ที่นี้ใช้ไหม จะทนได้

นานแค่ไหนกัน เมื่อหัวใจมันเต้นแทบจะทะลุออกจากอกเมื่อ

ยามได้พบหน้าเขา

ร่างบางถูกโยนลงบนพื้นหญ้า มิรันลุกยืนยกนิ้วชี้หน้าเกร

แต่ด้วยความขุ่นเคือง บอดีการ์ดหนุ่มยื่นกอดอกไม่รู้ร้อนหนาว

สร้างความสะดวกสบายให้อย่างถึงที่สุด

“กล้าดียังไงทำกับฉันแบบนี้!” ร้องเสียงลั่น

“กล้าไม่กล้าก็ทำไปแล้ว”

“กรี๊ด!” กรี๊ดร้องยกมือกระแทบเท้าเด่นเร่าๆ ไม่พอใจ “ฉัน

จะพาเพื่อนกลับเมืองไทย” หันหลังไม่สนใจ จำเดินอย่างรวดเร็ว

เรียวแขนถูกกระชากร่างกายหันกลับมาเผชิญหน้ากัน

เกรแต่ยิ้มเหี้ยมออกมาแววตาแข็งกร้าว

“อย่าหาเรื่องดีกว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองไทยมันคืออิตาลี” เขา

บอก

“ใครจะสน นึกว่าฉันกลัวหรือไง!” เซ็ดหน้าขึ้นทำทนาย

เอวถูกโอบรัดในทันใด ใบหน้าเซ็ดเริ่มกลายเป็นหวาดหวั่น

ยกมือผลักดันแผงอกเป็นพัลวัน

“จะทำอะไร!” ร้องทักเสียงดัง

“ไม่สนไม่ใช่หรือไง!”

“ปล่อยฉันนะ!”

“เรื่องอะไรจะปล่อย ผมไม่อยากเดือดร้อนเพราะคุณ ถ้า
ไม่ฟังกันผมก็จะทำอย่างที่ตัวเองต้องการ” ดวงตาคมกริบแสรั้ง
กวาดมองทั่วใบหน้า

ทั้งๆ ที่ตั้งใจจะไม่กลัวแต่มันกลับทำไม่ได้ รีบمينหน้าหนี
ทางอื่นยกมีดตันสุดแรง ผู้ชายคนนี้อันตรายเกินไปแล้วพบหน้า
กันแค่เพียงไม่กี่ชั่วโมงกลับทำรุ่มร่ามกันถึงเพียงนี้

“ฉันยอมแล้ว ฉันจะไม่ชวนแพทกลับแล้ว ปล่อยได้แล้ว
อยากกลับไปหาเพื่อน!”

“คุณกลับไปไม่ได้หรอก คุณต้องไปนอนที่เรือนรับรอง

แขก”

ปล่อยร่างบางเป็นอิสระ กระเป๋าเธอถูกนำมาวางไว้

ตรงหน้าทันที

“หมายความว่าไง ฉันจะพังกับเพื่อนเท่านั้น!” มองหน้าคน

ตัวใหญ่ด้วยความไม่พอใจ

เกรตต์ถอนใจเฮือกใหญ่ แต่คุณแพททิเซียคนเดียวคงไม่

ยุ่งยาก พอพกเพื่อนมาด้วยทำเอาวุ่นวายเสียจนปวดหัวผู้หญิง

อะไรซ้ำวันก็เท่านั้น แถมยังปากคอเลาะร้ายเสียอีก

“จะไปหรือไม่ไป ถ้าไม่ไปผมจะอุ้มไปส่งดีไหม!” ย้อนเสียง

ห้วน

ริมฝีปากเม้มสนิทกัดฟันคิดว่ากระเป๋าตนเองลากออกไป

โดยมีเขาถือตามมาติดๆ เรือนรับรองของที่นี่เป็นบ้านหลักเล็ก

ขนาดพอเหมาะๆ พอดูแล้วนึกถึงรีสอร์ทริมทะเลในประเทศไทย

กัญแจกส่งให้หญิงสาวรับมาเปิดประตูออก เกรต้วงกระเป๋า

เรียงไว้หน้าบ้านแล้วหันหลังเดินจากมา มีรั้วยื่นมองพรางเบ้

ปากใส่ลักรวันเธอจะต้องแก้แค้นให้ได้เลยคอยดู

แพททีเซี่ยยื่นมองห้องกว้างเตียงสีเสอำานลูกไม้สี

ชาวผูกไว้ทั้งสี่ด้าน มั่นดูหรรหระ และน่านอนเสียบเหลื่อเกิน หาก

ได้มาที่นี้ในฐานะแขกคงได้รับการพุดคุดมากกว่านี้ นิ่งลงบน

เตียงแวงตาหมองเค็ร่า โขคคี่ที่พ่อแค่เพียงขโมยเพชรออกไป

หากพ่อทำร้ายใครเข้าเธอคงเจ็บปวดมากกว่านี้ ไม่ได้คาดหวัง

ให้เขามาสนใจโยดีหากไม่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ เซ็ทคงไม่มีวัน

ชวนเธอมาที่อิตาลีแน่นอน

พอทุกอย่างเฉลยออกมาารู้สึกผิดหวังในส่วนลึก เขาคง

เกลียดเธอและพ่อมาก ใจจริงอยากพบหน้าพุดคุดแต่สุดท้าย

กลับทำอะไรไม่ได้เลย มันน่าเศร้าที่ต้องถูกมองเป็นลูกศัตรูแบบ

นี้ ลูกยื่นถอนใจออกมาคั้นผ้าขนหนูในกระเป๋าล้วนแล้วเดินเข้า

ห้องน้ำ ร่างเปลือยเปล่าเปิดน้ำฝักบัวให้ไหลรินรดลงมาความ

เย็นช่วยให้สมองผ่อนคลายลงได้บ้างราวลิบนาที่จัดการชำระ

ร่างกายเรียบร้อยแล้ว หยิบผ้าขนหนูพันกายออกมาจากห้องน้ำ

คั้นเสื้อผ้าในกระเป๋ารวมถึงเครื่องสำอางมาวางเรียงไว้

หน้ากระจก แล้วจัดการนั่งลงหิวผม ทาครีม จ้องมองตัวเองใน

กระจกภาพใบหน้าตนเองฉายชัดขึ้นมา มีบางคนบอกว่าเธอ

เหมือนแม่มากทั้งดวงตา ผิวพรรณ มีเพียงริมฝีปากและสีของ

ดวงตาที่เหมือนกับพ่อ มองเพลินจนเห็นเงากลางๆ ตรงส่วน

ประตูด้านข้างรีบหันมองด้วยความตกใจ

ร่างสูงยื่นกอดอกสีหน้าเรียบเฉย แพททิเซียชะงักลุกยืน

หิวในมือร่วนหล่นรีบเดินเลี่ยงอีกทางแหวตาไหวระริก เขามาได้

ยังไง ทำไมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

“มะ...มีอะไรหรือเปล่าคะ”ถามออกไปเสียงสั่น อับอาย

กับสภาพตนเองในตอนนี

“เปล่า ฉันแค่มาดูความเรียบร้อย”

เซี่ยยี่นข่มกลิ่นอารมณ์ตนเอง เมื่อภาพตรงหน้าทำเอาหัว
ใจเต้นรัวไม่หยุด ผิวพรรณขาวเนียนละเอียด ทรวดทรงของตัวเอง
เด่นชัดน่านมอง อยากเข้าไปสัมผัสทุกส่วน กลิ่นหอมของสบู่ยัง
ลอยมาแตะจมูกจนทำให้แทบจะกลืนความรู้สึกพลุ่งพล่านไว้ไม่
อยู่

“ไม่มีปัญหาอะไรคะ คุณช่วยออกไปได้ไหมคะ”

“ผมจำเป็นต้องออกไปด้วยเหรอในเมื่อที่นี่เป็นห้องของผม” คนตัวใหญ่กลับกว่นประสาทแถมยังหน้าตาย

“แต่ว่าฉันอยากแต่งตัว”

“ก็แต่งไปสิ” สีหน้าไม่ยินดียินร้าย

คนตัวเล็กพูดไม่ออกมันน่าอายเธอจะทำอย่างที่เขาว่าได้อะไร ไบหน้าเริ่มแดงช้ำขึ้นมาอีกอีกไม่กล้าขยับเพราะกลัว

“ฉันแต่งไม่ได้หรอก คุณยังอยู่ที่นี้ ฉันเป็นผู้หญิงนะคะ” รีบ

แย้ง

เซ็ทเล็กคิ้วรอยยิ้มร้ายกาจระบายออกมา สองเท้าก้าวอย่างรวดเร็วจนหญิงสาวผงะถอยหลัง จังหวะนั้นเท้าข้างหนึ่งเหยียบลงบนหยดน้ำเกาะพราวตามพื้น

“ว้าย!” ร้องลั่นออกมา ร่างกายชวนเซจวนเจียนล้ม

หมับ!

แพททีเซี่ยหลับตาแน่นแต่ร่างกายกลับรู้สึกอบอุ่นอย่าง

ประหลาดลึมตาขึ้นมาใบหน้าของเขาอยู่ห่างเพียงแค่คืบ กวาด

ตามองเห็นผ้ากำลั้้งหมื่นเหม่แทบหลุดออกมา ทรวงอกอวบเริ่ม

โผล่พ้นขอบผ้ามือข้างหนึ่งรีบกำปมผ้าขนหนูแน่น รีบผละห่าง

จากร่างสูงที่โอบรัดไว้ แต่คนตัวใหญ่กลับไม่ยอมปล่อย

“ปล่อยฉันนะคะ!” ร้องบอกเสียงสั้น

“ทำไมต้องปล่อย”

สีหน้าเขาเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร แต่เธอไม่เข้าใจทำไมต้อง

ทำเหมือนต้องการแกลังกันอยู่เรื่อย

“ฉันอี๊ดอ๊ดคะ” มั่นน่าอายเหลือเกิน

ยอมปล่อยร่างเกือบเปลือยเป็นอิสระ สุดแสนเสียตายเป็น

เคยเลยที่ตัวเองจะหลงไหลในตัวหญิงสาวถึงเพียงนี้มันรู้สึก

ต้องการอย่างท่วมท้น หากจุดรั้งขึ้นไปบนเตียงด้วยกันได้คงทำ

ไปแล้ว แต่เพราะตระหนักว่าแพททิเซียคือบุตรสาวของคน

ทรยศเลยทำให้ความคิดเหล่านี้หลุดลอยไป เหลือเพียงหักห้าม

ใจตัวเองไว้เท่านั้น

“หนึ่งทุ่มตรงลงไปทานอาหารข้างล่าง เพื่อนของคุณจะ
มาด้วย” หันหลังเดินจากออกมาแล้วปิดประตูห้องลง แพท
ก็เขี่ยมองตามด้วยความไม่เข้าใจ

เหตุการณ์เมื่อครู่ทำเอาใจสั่นไม่หาย คงต้องระวังตัวให้
มากกว่านี้ใครจะคิดว่าเขาจะเข้านอกออกในห้องได้อย่าง
สะดวก

หนึ่งทุ่มตรงลงมาด้านล่างโต๊ะอาหารถูกจัดเตรียมไว้แล้ว
ความคิดหนึ่งผุดพรายขึ้นมาที่นี้ทานอาหารจำพวกแป้งเสียมาก
เก้าอี้ไม้บุนวมสีไซ้ไก่อถูกเลื่อนออกหญิงสาวนั่งลงกวาดตามอง

หาเพื่อนตนเอง เสียงฝีเท้าจากชั้นบนจึงเงยหน้าขึ้นมองเห็นร่าง

สูงในชุดลำลองเดินลงมา สองมือล้วงกระเป๋า

ดวงตาเรียวคมจ้องมองมาทางร่างบางนั่งอยู่ก่อนแล้ว

ชายหนุ่มค่อยๆ สาวเท้าหยุดยืนข้างเก้าอี้ลากมันออกแล้วนั่งลง

ตรงข้ามกับเธอ ไม่นานนักมีรันก็ติดตามมาด้วยอีกคนโดยมี

บอดีการ์ดหนุ่มคุมตัวมา มีรันหย่อนก้นลงข้างเพื่อนแบ่ปาก

หมั่นไส้ผู้ชายอีกคน มืออาหารเริ่มต้นขึ้น

“ฉันอยากพาเพื่อนกลับบ้าน!” มีรันเริ่มบทสนทนาน้ำเสียง

ไม่พอใจ เกรต๊ะเหลือบมองแววตาแข็งกร้าว

“ร้านอย่าพูดแบบนี้สิ แพทตกลงกับคุณเซ็ทเรียบร้อยแล้ว”

“แต่เธอไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี่นะแพท แบบนี้มันกักขังหนอง
เหนียวแล้ว!”

“แต่เราเต็มใจอยู่ที่นี่ร้าน”

“แต่เราไม่ยอมทรอก จะปล่อยให้แพทอยู่คนเดียวได้
ยังไง”หันมาทางชายหนุ่ม “ตกลงว่ายังไง ฉันจะพาเพื่อนกลับ
ช่วยกรุณาปล่อยพวกเราไปด้วย!”

เซ็ทวางซ้อนดวงตาเรียวคมจ้องมองทางผู้หญิงอีกคน แกว
ตาแข่งกร้าวสีหน้าบ่งบอกถึงความไม่พอใจ

“ผมคงทำไม่ได้หรอกครับ เพราะแพททีเซี่ยยอมตกลงเป็น

ตัวประกันของผม” ดอบน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“แต่ฉันไม่ยอม คอยดูฉันออกไปจากที่นี่ได้จะฟ้องให้หมด

ตัวเลย!”

“หยุดพูดจาไม่มีสำมาคารวะกับเจ้านายผมสักที!” เกร

เต้เช่นเขี้ยวออกมา

“มันเรื่องของฉัน!”

หันมองเจ้านายเล็กน้อย ก่อนหันมาหาผู้หญิงปากร้าย

“คุณชายจะโกรธผมก็ได้ แต่ผมทนไม่ไหวอีกแล้ว!”ไม่ทัน

ได้พูดอะไร มีรินถูกรวบพาดป่าทันที

“ว้าย! แกจะทำอะไรปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ!”

“ริน! อย่าทำอะไรรินนะคะ!”หันมาทางเขาเพื่อวอนขอ

“เกรงแต่ไม่ทำอะไรเพื่อนคุณหรอก”หันมาสนใจอาหาร

ตรงหน้าต่อ

แพททิเซียหันมองเพื่อนสาวถูกพาดตัวไปจนลับสายตา แม้

จะได้เสียดรีดร้องแว่วมา หยิบช้อนขึ้นมาตักอาหารเข้าปาก

ไม่ได้รู้สึกถึงรสอาหาร ในจิตใจกำลังสับสนไปหมด

“ฉันจะหาทางติดต่อกับพ่อเธอ ฉันต้องการแค่เพชรเท่านั้น!”

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อล่ะคะ”

“ฉันจะเอาตัวเธอแลกกับเพชร หากพ่อเธอไม่ยอมฉันคง

ต้องใช้กำลัง เพชรหกเหลี่ยมสำคัญมากสำหรับฉัน” ดวงตาเรียว

คมไหวระริกเหมือนมีบางอย่างแอบซ่อนอยู่

“แล้วแต่คุณเถอะคะ หากพ่อยอมฉันขอรับรองอย่าทำร้าย

พ่อของเธอ” อ่อนหวานเสียงแผ่ว

“เรื่องนั้นฉันเข้าใจดีแพททิเซีย อยู่ที่นั่นอย่าได้คิดหนีให้มี

ปัญหาเพราะฉันให้เกียรติเธอด้วยการให้อยู่ในคุกหาสน์เดียวกัน

แต่ถ้าหากเธอทำอะไรรอกลุ่นอกทางอย่าหาว่าฉันไม่เตือน!”

ถ้อยคำเหมือนคำสั่งเอ่ยออกมา

“เข้าใจแล้วค่ะ” ตอบรับเสียงอ่อย

แพททิเซียก้มหน้าก้มตาสนใจอาหารต่อ พยายามฝืนกิน

มันเข้าไป สงสารแต่เพื่อนไม่ได้ทานอะไรทั้งวัน ปานนี้ไม่รู้จะเป็น

เช่นไรบ้าง หวังว่าบอดีการ์ดคนนั้นคงจะไม่รุนแรง ต่อจากนี้ไม่รู้

จะมีอะไรเกิดขึ้นอีกบ้าง ขอเพียงแค่ฟออย่าเป็นอะไรไปเท่านั้นก็

พอ

แพททิเซียชันกายสายตามองผ่านความมืดใน

ห้องนอน กตโคมหัวเตียงแสงสว่างสลัวฉายในห้อง เข็มนาฬิกา

ฝาผนังบอกเวลาที่ห้าตรง นอนไม่หลับเลย ในหัวมัวแต่ครุ่นคิด

เรื่องของเขาไม่ขาด สะบัดผ้าห่มคลุมกายออกหย่อนขาลงจาก

เตียง ไม่อยากงอมืองอเท้าอยู่ไปวันๆ

หยิบผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำราวยี่สิบนาทีออกมา นั่งลงหน้า

กระจกจัดการทาครีมเล็กน้อยแล้วแต่งตัว สาวเท้ามาถึงหน้า

ประตูเปิดออก ก้าวเดินผ่านทางระหว่างห้องมาจนถึงบันไดหิน

อ่อนลีด้าแล้วลงมาภาพในสายตาเห็นแสงไฟสลัวอยู่ในช่วง

ห้องครัว แพททีเซียร์รีบเข้าไป

การมาเยือนของผู้หญิงที่สาวใช้ต่างเข้าใจว่าคงเป็นแขก

ทำให้ทุกคนชะงักงัน เซร่าแม่บ้านเก่าแก่เดินเข้ามาหาหญิงสาว

ท่าที่นอบน้อม

“เอ่อ... คุณมาทำอะไรที่นี่คะ”

แพททีเซียร์ระบายยิ้มออกมา รู้สึกเบื่อคนเคยทำอะไร

มากมายแต่กลับนั่งเฉยๆ มันอยู่ไม่ได้

“แพททีอยากมาช่วยงานในครัวค่ะ”

“ไม่ต้องหรรอกคะคุณ คุณเป็นแขกของคุณชายจะมาช่วย

พวกเราคงไม่ดีหรรอกคะ”แม่บ้านรีบปฏิเสธ

“แต่แพทอยากช่วยนี่คะ อีกอย่างแพทเบื่อมากเลยคะ ให้

แพทช่วยนะคะแพททำอาหารไทยเก่ง”

แม่บ้านสาวใช้มองหน้ากันท่าที่อ่อนนอกอ่อนใจ จะทำยังไง

กับแขกจอมตื้อ หากไม่ยอมเธอคงไม่รามือแน่นอน

“ก็ได้คะ แต่ว่าเครื่องเทศไทยเราไม่มีหรรอกนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ แพทเห็นครราวๆ แล้วน่าจะมีอะไรที่พอทำได้

บ้าง” แพททีเซียรีบเดินตรงเข้าไปด้านใน เปิดตู้เย็นค้นหาข้าว

ของแล้วหยิบออกมา

ยื่นมองวัตถุดิบแล้วเห็นที่จะทำได้แค่เพียงอย่างเดียว ไข่

วันพรุ่งนี้ค่อยขอออกไปข้างนอก ที่อิตาลีน่าจะมีร้านอาหารไทย

อยู่พอเคยแล้วว่าออกทานเป็นประจำ พ่อไม่เคยเล่าถึงแม่แต่

เรื่องราวค่อนข้างซับซ้อน อาเฟื่องไม่ได้มีความเกี่ยวพันทาง

สายเลือด เพียงแต่พ่อสนิทสนมกับสามีอาเฟื่อง ช่วงตามนาย

มาทำงานเมืองไทย เดินทางไปมาระหว่างสองประเทศ เธอเองก็

ไม่รู้เหมือนกันเหตุใดถึงได้มาอยู่ในประเทศไทย ตอนนั้นยังเด็ก

มากภาพติดตาคือแม่เดินจากไปเหลือเพียงเธอกับพ่อยืนอยู่

ด้วยกัน สุดท้ายเราสองคนเดินทางมาประเทศไทยแล้วพ่อก็ฝาก

เด็กเล็กๆ ไว้กับอาเพื่อ

หันหยิบฉวยของเป็นระยะ แม่บ้านและสาวใช้ยื่นคู่มือ

มีนง วัตถุติบฏกใส่ลงกระทะส่งกลิ่นหอมฟุ้ง คนยืนเคียงเริ่มมุง

ดูไม่นานข้าวผัดปูสูตรพิเศษออกมาให้ยลโฉม แพททิเซียตักแบ่ง

ไว้ให้กับแม่บ้านและคนอื่นๆ นอกเหนือจากของเขาด้วย ช้อนถูก

หยิบขึ้นมาชิมกันอย่างเอร็ดอร่อย

“อ้อยมาเลยคะ”แม่บ้านเก่าแก่ชมเปราะ

“จริงด้วยคะ นี่เขาเรียกว่าอะไรคะ”

“ข้าวผัดปูคะ”

เซร่าทานอีกสองสามคำหันมองเวลา ล่วงเลยจนปานนี้

หากคุณชายตื่นขึ้นมายังไม่เสร็จเรียบร้อยคงเป็นเรื่องใหญ่พักนี้

อารมณ์ขุ่นมัวไม่ปกติอยู่

“ทำอาหารก่อนเดี๋ยวคุณชายจะลงมาแล้ว!”ทุกคนแยก

ย้ายกันทำหน้าที่ แพททิเซียเดินออกมา

บรรยากาศในช่วงเช้าอากาศค่อนข้างเย็น ร้างบาง

ทอดน่องมาจนถึงสวนด้านหลังดอกไม้เริ่มบานสะพรั่งสระน้ำใส

สะอาดจนมองเห็นปลาแหวกว่ายอยู่ ด้านซ้ายของสระมีตึกรูป

สี่เหลี่ยมจัตุรัสติดกระจกแทนหน้าต่างและประตูทั้งหลาย ทุก

บานมีม่านสีขาวไว้ช่วยบังแดด กวาดตามองรอบๆ เมื่อไม่เห็น

ใครจึงถือวิสาสะเข้าสำรวจ

สองเท้าหยุดยืนหน้าประตูมองเข้าด้านในเห็นโซฟาสไตส์

โมเดิร์นสีขาววางเรียงอยู่ด้านหน้ามีจอทีวีราวห้าสิบนิ้วติดตั้ง

เข้าในตัวผนัง มีระเบียบงไม้ยื่นออกมาในสระน้ำเก้าอี้เหล็กสีขาว

ตั้งวาง พร้อมร่่มกางเพื่อป้องกันแสงแดด ทางซ้ายมือมีบาร์

สำหรับน้ำดื่มมีเตาเล็ก ๆ ทำอาหาร ด้านนอกมองเห็นราง

สำหรับทำบาร์บีคิวอยู่ด้วย ทุกอย่างครบครันหากได้มาสนุกกับ

ครอบครัววงศ์ดี

แต่ทว่า... เมื่อมองดูแล้วสถานที่นี้คงไม่ได้ใช้เลย แม้มันจะ

สะอาดเรียบร้อยแต่ร่องรอยของการใช้งานแทบไม่มี เตาที่ควร

จะถูกไฟเผากลับดูใหม่เอี่ยม นึกเสียดายแทนหากเธอมีบ้าน

แบบนี้สักหลังคงชวนเพื่อนมานอนค้างทำอะไรสนุกๆ กัน

“ทำอะไรอยู่เหรอครับ” เสียงเข้มด้านหลังทำเอาหญิงสาว

สะดุ้งรีบหันมา

“อะ...ขอโทษค่ะฉันไม่ได้ตั้งใจ!”

คนตัวใหญ่หัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทางหวาดกลัว

“ผมแค่ทักทายครับไม่ต้องกลัว ผมไม่ใช่คุณชายหรอกนะ

ครับ” เกรต็รับบอก

“แต่ว่า...”

จะให้เชื่อได้ยังไงในเมื่อเขาลากเพื่อนเธอเข้าออกเป็นว่า

เล่นแบบนี้

“ไม่ต้องกลัวหรอกครับ ถ้าคุณไม่ทำอะไรเป็นการรบกวน

จิตใจเจ้านายผม ผมไม่ทำอะไรแน่นอนครับ” ยกสองนิ้วขึ้นมา

เหมือนปฏิญาณ

แพทตีเสียชีวิตใจแหววตาของคนคนนี้ได้ส่อเจตนาร้าย

อะไร การปฏิบัติต่อเพื่อนสาวบางครั้งใจก็คิดว่าสมควร มีรัน

ปากกล้าและที่สำคัญไม่เคยยอมอ่อนให้ใคร

“ถ้าคุณยืนยันแบบนี้ฉันก็เบาใจ”

“แล้ว... มายืนทำอะไรแถวนี้ครับ”

“ก็แค่อยากมาเดินเล่นเท่านั้นค่ะ”ตอบเสียง

หันหน้ามองศุภหาสน์ เกรต๋ยกนาท่อนแขนเล็กแขนเสื้อ

ออกเผยให้เห็นนาฬิกาเรือนสีดำสนิทสำหรับใช้เวลาคำนวณ คิว

เข็มขมวดเล็กน้อย

“คุณชายคงตื่นแล้วล่ะครับ เข้าไปข้างในดีกว่า เดี่ยวคุณ

จะโดนดุเอาได้”เกรต๋แฉะ

สองร่างเดินเคียงกันออกมาจากบริเวณสระน้ำจังหวะ

พอดีกับหญิงสาวอีกคนออกมาจากบ้านพักรับรอง มิรันตรงดิ่ง

มาหาเพื่อนกระซอกเรียวแขนให้เพื่อนแอบอยู่ด้านหลัง จ้องมอง

ชายหนุ่มแววตาแข็งกร้าว ทั้งโมโห ชุ่นเคือง เดือดดาลอย่าง

ที่สุด

“มายุ่งอะไรกับเพื่อนฉัน!” ตวาดแว๊ดออกมา

“ผมไม่ได้ยุ่ง”

“ไม่ได้ยุ่งอะไร ก็เห็นกันอยู่!”

ยกท่อนแขนขึ้นกอดอก ผู้หญิงคนนี้ชอบหาเรื่องกันไม่

เลิกกรา

“แล้วถ้าผมยุ่งคุณจะทำไม!” ยอกย้อนลอยหน้าลอยตา

ความเดือดเพิ่มเป็นทวีคูณ ผู้ชายคนนี้สงสัยจะอยู่ร่วมโลก

กับเธอไม่ได้ หันรีหันขวางหาทางจัดการหยิบเอาก้อนหินขนาด

เหมาะมือขว้างใส่

“เฮ้ย!” เกรต๋อร้องลั่นหลบเป็นพัลวัน

“อย่านะรัน อย่าทำแบบนี้มันอันตราย!” แพททิเซียร้อง

ห้ามพยายามยื้อยุดก้อนหินจากมือเพื่อน

“คนแบบนี้มันต้องเอาก้อนหินขว้างใส่ปากถึงจะดี!” ลม

หายใจหนักหน่วงรุนแรง

เกรตซ์่มกั้ลั้ันอารมณั้ตนเองอย่างั้ที่สุด จั้องมองมิริ้นดั้วย
ความชุ่นเค็อง ผู้หญิงอะไรหาความเป็นกุลสตรีมิได้เลยสักนิต
พิศกับอีกคน

“ถ้าอยากโดนแบบเมื่อวานอีกก็ลองดู!” คนฟังถึงกับชะงัก
กั้ดพันแน่นเมื่อเจอคำชุ่นเช่นนี้

แพททิเซียจับไหล่เพื่อนไว้แน่นเพื่อให้คลายอารมณั้โกรธ
ลง

“เข้าไปข้างในกันเถอะ ปานนี้คุณเซ้ทคงรอพวกเราไปทาน
ข้าวดั้วยแล้ว”

จ้องมองไม่วางตา “อืม”

เดินกระทบกระเปียดเข้าด้านใน ไม่วายชำเลื่องมองชาย
หนุ่มกำลังเดินตามหลังมา สักวันเธอจะต้องชำระสะสางเรื่อง
ทุกอย่างที่เขาทำไว้ให้ได้

สามร่างก้าวเดินตามกันมาถึงบริเวณโต๊ะอาหาร ร่างสูง
สวมสูทสีดำนั่งอยู่ก่อนแล้ว ดวงตาเรียวคมกวาดมองสีหน้า
เรียบนิ่งแต่แฝงความไม่พอใจเอาไว้

“กรุณารักษาเวลา ผมไม่ชอบรอใคร!” ปิดหนังสือพิมพ์ลง

แพททิเซียรีบลากเก้าอี้นั่งลง ตามด้วยเพื่อนสาว

“ขอโทษด้วยนะคะ”

มีรันจ้องมองอ้าปากอยากจะได้เถียงแต่เห็นแววตาแข็งกร้าวเลยหุบจับ วันนี้ไม่อยากโดนลากตัวไปที่บ้านพักแล้วซังเอาไว้อีกแล้ว เมื่อคืนข้าวก็ไม่ได้กินนอนห้องร้องทั้งคืน

อาหารหน้าตาน่าทานมากมายแต่ที่ถูกต้องใจคือข้าวผัดสุดแสนจะน่าทานตรงหน้า มีรันจัดการตักทันทีพอใส่ปากกลับจ้ารสได้ดี หันมองเพื่อนแล้วยิ้มออกมา

“ฝีมือแพทใช้ใหม่เนี่ย อร่อยไม่เปลี่ยนเลย!” น้ำเสียง

ตื่นเต้น

“อืม เราทำเมื่อเช้า” ซ่อนตามองคนนั่งตรงข้าม

เขาดักใส่ปากแต่ทำสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร

อาจเพราะทานอาหารจากเซฟฟ์มือดีมากมาย

“เกรเต้ คีนี่ช่วยเรียกรันเซียมาพบฉันด้วย” ลังลูกน้อง

เสียงเรียบ

“ได้ครับ”

เกรเต้รับคำเดินเสียงออกมาจากห้อง แพททิเซียชะงักใน

หัวสมองครุ่นคิด รันเซียคือใคร ตอนนี้อยากใส่ใจอะไรที่

สำคัญกว่านั้นคือเธออยากออกไปข้างนอกเพราะมีของอยากได้

“เอ๋อ...” อีก็อ๊กไม่กล้าเอ่ย

“มีอะไร”

“ฉันขอออกไปข้างนอกนะคะ พอดีมีของอยากจะซื้อ”

คิ้วเข้มขมวด ท่าทางคิดหนัก

“เราจำเป็นต้องขออนุญาตด้วยเหรอ ถ้าไม่ใช่ผู้ปกครอง

เราลักหน้อย!” มิรินแย้งขึ้นมาทันที

“รัน ลืมไปแล้วหรือว่าคุณเซ็ทเป็นผู้อุปถัมภ์เรา ท่านเป็นคนส่งเราเรียนหนังสือ จึงขึ้นชื่อได้ว่าเป็นผู้ปกครองของเราคนหนึ่ง”

มีรันเงยบงกหันมาให้ความสนใจกับอาหารต่อ ด้านเซ็ทกลับพิจารณาท่าทีของหญิงสาว เธอต้องการอะไรถึงได้ขอเขา ออกไปข้างนอก อยากจะหนีหรือเปล่าแต่สีหน้าท่าทางเหมือนไม่คิดเช่นนั้นเลย

“ฉันอนุญาตแต่ต้องให้เกรตไปด้วย” ตอรับพร้อมยื่นข้อเสนอ

“ได้ค่ะ”

“อะไรนะรัน จะเอาไอ้ผู้ชายปากหมา นิสัยแหย่ไปด้วย
เหรือ!” ร้องลั่นผ่ากลางวง เกรต๊ะหันขวับกลับมาองเมื่อรู้สึก
เสียวสันหลังวาบขึ้นมา

“รัน! นั่งลงอย่าทำแบบนี้!” รีบปรามเพื่อน

เซ็ทเหลือบมองเพื่อนสาว สองคนนิสัยแตกต่างกันมาก
มองปราดเดียวก็รู้มีรันบ้านคงมีฐานะพอควรถึงได้เอาแต่ใจ แต่
ยังดีที่แพททิเซียมีเพื่อนสนิทที่รักใคร่กันมากถึงขนาดนี้ ชาย

หนุ่มชะงักเมื่อนึกได้ว่าตนเองกำลังคิดอะไรทำตัวราวกับ

ผู้ปกครองของเธอจริงๆ ก็ไม่ปาน

“ขอบคุณมากนะคะที่อนุญาต” แพททิเซียกล่าวสมทบ

คนฟังไม่ได้พูดอะไรออกมาอีกนอกจากวางชั้นลงเซ็ด

ปาก ลุกยืนแล้วสาวเท้าเดินออกมาด้านหน้าคฤหาสน์ เกรต๊ะหิ้ว

กระเป๋าเอกสารติดตาม

“วันนี้แกไม่ต้องไปกับฉันหรอก พาแพททิเซียออกไปข้าง

นอกด้วย”

“ครับคุณชาย” กัมศิระรับคำ

มีรินเหลือบมองทางชายหนุ่มแบ่ปากนึกหมั่นไส้เสียเต็ม

ประดา

“จะไปไหนหรือแพท?” หันมาถามเพื่อนพาลงส่งอาหาร

เข้าปาก

“จะไปร้านอาหารไทยแถวนี้สักหน่อย”

“ทำไม คิดถึงอาหารไทยหรือ”

“เปล่าหรือก อยากทำให้คุณเซ่ททานนะ” รอยยิ้มระบาย

ออกมา

คำพูดเหล่านี้ทำเอามิรันเงียบกริบ รู้อยู่แก่ใจว่าเพื่อนรู้ลึก

ยังไงแต่เธอไม่เห็นด้วยเลย เซ้ทดูมากลัวเกินไป สีหน้าบึ้งตึง

ตลอดเวลาอีกต่างหาก

“ตามใจแพทเถอะ”ไม่ควรห้ามปรามตอนนี้ อย่างน้อย

ก่อนกลับเมืองไทยอยากให้เพื่อนได้ฝันต่อ

สองสาวหันกลับมาสนใจอาหารจนอิม แพททีเซียร์บเข้า

ห้องเปลี่ยนชุดเช่นเดียวกับเพื่อน ราวรี่ลิปสาที่ต่อมาสองคนมา

ยืนพร้อมกันหน้ารถเบนซ์สีดำคันที่เคยรับตรงสนามบิน

กระจกหน้ารถทำให้บดบังการดูหน้าคนเห็นสีหน้าสองสาวได้
เป็นอย่างดี ความรู้สึกวูบวาบที่เกิดขึ้นนี้คืออะไร เพียงแค่มอง
เลียวนหน้าของหญิงสาวแม้จะไม่ได้สวยสดงดงามเหมือนเพื่อน
ตนเอง แต่กลับทำให้หัวใจระตุกไหวไม่หยุด ดวงตาเรียวเล็ก
ซ้อนมองเห็นสายตาดีกฝ่ายส่งมา ริมฝีปากแหม่นสนิทส่งสายดู
กลับไป

เกรต๊ะชะงักแทบหลุดหัวเราะออกมา ไม่อยากเชื่อเลย ดู
ราวกับแม่เสียเขาไปประทับใจเธอตอนไหนกันนะ เห็นแบบนี้
แล้วเจ้านายจะเป็นยังไงบ้าง บางครั้งเห็นสีหน้าเหมือนคิดหนัก

ผสมกับความอ่อนโยน มีบางอย่างกำลังขวางกั้นอยู่และสิ่งนั้น

หนักหนาเอาการเลยทีเดียว แพททิเซียสวดยเสียจนใครคงห้ามใจ

ยากแต่เจ้านายกลับอดทนอย่างถึงที่สุด

“คุณเกรเต้พอจะทราบร้านอาหารไทยชื่อมะลิไหมคะ?”

“รู้จักครับ”

“ช่วยพาไปหน่อยได้ไหมคะพอดีฉันอยากได้เครื่องเทศ

ของไทย” แพททิเซียบอก

“ผมว่าคุณไปซื้อที่ซูเปอร์มาร์เก็ตดีไหมครับ มีของหลาย
อย่างให้เลือก ที่นั่นเครื่องเทศแถบเอเชียเยอะมากเลยบางที่คุณ
อาจได้เจอของถูกใจก็ได้”

“ดีเลยคะ พอดีแพทไม่ทราบหรอกคะว่ามีที่แบบนั้นด้วย”

“ด้วยผมพาไปนะครับ” ระบายยิ้มออกมา

“แน่ใจเหรอก ไม่ใช่มั่วหรอกนะ!” แอ้งเสียงสูง

“ผมเป็นคนอิตาลีนะครับ” จ้องมองไม่วางตา

เมื่อนำทางอื่นพอเห็นสายตาแปลกประหลาด ผู้ชายคน

นี้มันยังงันกันแน่ทำไมต้องส่งสายตาแปลกๆ มาด้วย ความจริง

ตอนแรกยังคิดเลยว่าจะมีอุปสรรคหรือเปล่า การมาอิตาลีเธอ

กับเพื่อนพูดภาษาท้องถิ่นไม่ได้ แม้ว่าแพททิเซียจะพอออกเสียง

ได้บ้างเพราะบิดาสอนบ่อยเมื่อสมัยยังเด็ก แต่สำหรับเธอได้แค่

เพียงภาษาอังกฤษเท่านั้น

อัลเลนโซ่กลับไม่ทำให้ผิดหวัง ทุกคนพูดภาษาสากลหมด

ยังแปลกใจอยู่เลยเพราะแม้แต่แม่บ้านยังพูดได้ แต่พอคุยกัน

แล้วทุกคนใช้ว่าเป็นคนอิตาลีเสียหมด มาจากประเทศอื่นก็มี

แถมตระกูลยังต้องติดต่อกับชาวต่างชาติมากมายเลยทำให้

ไม่ได้ใช้ภาษาของประเทศตัวเองเท่าใดนัก จึงนิยมพูด

ภาษาอังกฤษกันเสียส่วนมาก

รถเคลี่ยนจอดหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ เกรตเต้เดิน

นำเข้าไปด้านใน แพททีเซียรีบเข็นรถเข้ามามองหาเครื่องเทศ

ของไทย กวาดตามองสาวเท้าวนดูรอบๆ เห็นผักผลไม้เมืองไทย

เยอะแยะมากมาย แถมยังมีเครื่องต้มยำ พริกแกง รวมถึงขนม

เมืองไทยอีก

“ของเยอะแยะเลยแพท!” มีรั้นตื่นตื่น

“ใช่ โชคดีที่มาตามคำแนะนำของเกรตนะ”

“แบบนี้ต้องซ้อปแผลกเสียหน่อย!”

“ไม่ได้หรอกมิรัน เราเอาเงินมานิดเดียวเอง พอประมาณ

แล้วกัน” แพททีเซี่ยปราม

“อ้อย ไม่ต้องเกรงใจเลย เราออกเองแพท”

“ไม่เป็นไรครับ หยิบทุกอย่างตามต้องการได้เลยที่นี้เป็น

ห้างในเครือของอัลเลนโซ่เองครับ” เกรตแนะนำ

สองสาวมองหน้ากันด้วยความงุนงง มีรินยิ้มร่าออกมา
เมื่อสบโอกาสแบบนี้ไม่ว่าต้องการสิ่งไหนคงหีบฉวยได้ไม่อัน
จะเอาให้เจ๊งเลยคอยดู

กว่าสามชั่วโมงสำหรับการชื้อบ แพททิเซียต้องหีบของ
ออกบ่อยครั้งเพราะเพื่อนสาวเอาแต่ตั้งใจแกลิ่งคนอื่นแทนที่จะ
หีบฉวยของที่ต้องการจริงๆ มาถึงหน้าแคชเชียร์ เกรตีย์นับบัตร
พนักงานหีบรูดแล้วคืน ของถูกจัดใส่ถุงโดยมีพนักงานหิ้วตาม
อีกคนใส่รถเข็นสาวเท้าก้าวอยู่ด้านหลัง

จัดเก็บเรียบร้อยแล้วประตูรถ แพททิเซียนั่งลงเบาๆหลังกับ

เพื่อน สตาร์ทรถเคลื่อนออก เดินทางกลับกว่าครึ่งชั่วโมงถึง

หน้าคฤหาสน์ช่วยกันขนข้าวของเข้าตู้เย็น ก่อนหันมาให้ความ

สนใจต้นมะลิสามต้นที่ซื้อมาแพททิเซียหยิบมันไปไว้ตรงสวน

ด้านหลังคิดว่าจะปลูกให้มันเติบโตส่งกลิ่นหอมที่นี้สักหน่อย

“แพทเดียวเราเข้าห้องก่อนนะ” มิรันบอกขณะหอบหิ้วข้าว

ของเต็มมือ โดยมีบอดีการ์ดหนุนตามมาส่งอีกแรง

“ได้สิ”

เกรแต่ก้าวตามไป

“คุณเกรตเตอร์คะ”หญิงสาวเรียกไว้ เกรตเตอร์หันกลับมา

“มีอะไรหรือครับ”

“ไม่ทราบว่าคุณเซ็ทกลับกี่โมงคะ”

“วันนี้อาจจะกลับดึกครับ มีประชุมใหญ่”

“เหรอกะ ขอขอบคุณมากค่ะ”

แพททิเซียละจากต้นมะลิสาวเท้าเดินเข้าด้านใน มีของ

ต้องเอาไปจัดในห้องอีก เธอซื้อของใช้ส่วนตัวรวมถึงเสื้อผ้า

บางส่วนมาด้วย กลัวว่าอาจจะต้องอยู่ยาวเพื่อรอบิดา โชคดีที่

หยิบผ้าสำหรับซ่อมรามาด้วยไม่อย่างนั้นคงร้างลาไม่ได้ฝึก

สองทุ่มตรงลงมาอีกครั้งเพื่อรอรับประทานอาหารเสียง

รถยนต์หน้าคฤหาสน์ หญิงสาวระบายยิ้มออกมารีบชุดไปตู

ไม่ใช่อย่างที่คิดเมื่อคนลงจากรถกลับกลายเป็นหญิงสาวรูปร่าง

สูงโปร่งตามแบบฉบับสาวยุโรป ผมสีบลอนด์ ใบหน้าแต่งแต้ม

ด้วยเครื่องสำอางดูโฉบเฉี่ยวเบรียวจี๊ด ยิ่งชุดที่เธอใส่ทำเอา

แทบอ้าปากค้างกางเกงสั้นจนติดแก้มกัน เลื้อยตาข่ายสวมชั้นใน

สีดำเห็นเนินอกเด่นชัด

ร่างบางถอยหลังออกมา จังหวะเดียวกับที่รันเซียคู่ขาคน
ลำค้ำญของเซ้ทก้าวเยื่อน ดวงตาเรียวจ้องมองไม่วางตา ใบหน้า
เรียวสวย ผิวขาวอมชมพู ริมฝีปากบาง จมูกโด่งรี้น ทรวดทรง
องแหวดูน่ามอง แถมส่วนสูงยังไม่มากนัก น่าอิจฉาความรู้สึกนี้
ผุดขึ้นมา เป็นใครกันถึงได้มาอยู่ในที่แห่งนี้ทั้งๆ ที่ตัวเธอไม่เคย
ได้รับโอกาสนั้น

“เธอเป็นใคร ทำไมไม่เคยเห็นหน้า!” รันเซียแผลงฤทธิ์

ทันที

“เฮ้อ...” อีก็อ๊กไม่กล้าเอ่ย

“คุณอนคนใหม่ของเซ็ทเธอรอน น่าตาจิตสนิท ไม่รู้เอาลงไป

ได้ยังไง!” แสร้งประชดออกมา

แพททิเซียหน้าชา เธอยอมลงให้กับเขาเพียงคนเดียวไม่ใช่

กับคู่ขาของเขา

“ฉันไม่ใช่คุณอนของคุณเซ็ท!” เสียงออกไป

รันเซียกระดูกยืมสีหน้าพอใจ หากไม่ใช่แล้วมาทำอะไรที่นี่

“แล้วเป็นอะไร คนใช้เธอ” เสียงเยาะ

“จะเป็นอะไรก็ช่างไม่เกี่ยวกับคุณ!”

หันหลังกลับ ไม่อยากยุ่งเกี่ยวคงเป็นผู้หญิงของเขาแน่ ไม่
อยากนั้นคงไม่หาเรื่องกัน พอนึกแล้วหัวใจมันเจ็บราวขึ้นมาก็รู้
ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์แต่ทำไมมันเอาแต่คิดอยู่ได้

“จะไปไหน!” กระจกเร็ววแซนไว้จนตกลงมาจากชั้นบันได

“โธ้ย!” นึกหน้ามองข้อเท้าตนเอง

จังหวะนั้นมิรันเข้ามาพอดี

“แพท!” รีบเข้าประคองเพื่อนด้วยความเป็นห่วง จ้องมอง

หญิงสาวแปลกหน้าสายตาเขาเรื่อง ลูกขึ้นอย่างไม่เกรงกลัว

“แกทำเพื่อนฉันหรือ!”

“กรี๊ด!” เสียงรันเซี่ยกรี๊ดร้องเมื่อเส้นผมถูกกระชาก

จับแขนบิดใช้เท้าดันข้อเท้าจนล้มลงก้นจ้ำเข้ากับพื้น ชื้น

คร่อมได้ง่าฝ่ามือ

เพียะ! เพียะ!

“ปล่อยฉันนะ!” เสียงกรี๊ดร้องโหยหวน

“รันอย่าทำแบบนี้ หยุดเถอะ!” ร้องห้ามแต่ร่างกายไม่

อำนวยการ

เกรเต้วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว มองภาพตรงหน้าด้วยความ

ตกใจ หันทางลูกน้อง

“เข้ามาช่วยกันหน่อยเร็ว!”

บอดีการ์ดช่วยกันพยุงหญิงสาวนั่งลงบนโซฟาใน

ห้องรับแขก เกรเต้รีบวิ่งใต้แขนมิรันออกมา แม้จะถูกดึงแต่เท้า

กลับว่างเปล่ายื่นเข้าหน้าห้องของหญิงแปลกหน้าเข้าให้จนล้ม

ลงอีกครั้ง รันเซี่ยเบ้หน้าน้ำตานอง

“ฉันจะบอกให้เซ้ทไล่พวกแกออกไปคอยดู!” รันเซี่ย

อาฆาต

“ก็ลองดูสิ ฉันก็อยากออกไปเหมือนกัน ทำให้ได้อย่างที่

ปากพูดล่ะ!”

“เซ็ทต้องฟังฉันแล้วไล่พวกแกออกไป!”

“อยากทำอะไรเชิญ ยัยนกระจอกเทศ!” ยืนหน้ายื่นตาทำ

ทนาย

รันเซียปราดเข้ามาจะทำร้าย แต่เกรตยืนขวางไว้ ดวงตา

คมกริบจ้องมอง

“ถ้าคุณสร้างเรื่องที่นี่ผมจะไม่ไว้หน้า คุณเป็นแค่คู่นอน

เจ้านายไม่ใช่นายหญิงของบ้านอย่ามาวางอำนาจ!”

มือข้างค้ำง เหลือบมองสีหน้าเอจจริงของอีกฝ่าย เธอมี
ลงกระที่บทำนึ่งลงบนโซฟา ไม่วายจ้องเพททิเชี่ยด้วยคววม
ฉิจฉนา

“ไปตุเพื่อนคุณก่อนเถอะ” หันมาบอกมिरัน หญิงสาวรีบ
เดินไปตุเพื่อน

“ข้อทำเป็นง้างหาหมอใหม่” มिरันถาม

“ไม่ต้องหรรอก เตี่ยวก็หาย”

“แนใจเหรอก มันบวมแล้วนะ” ไม่วายหันมอดตัวต้นเหตุก้อ

เรื่องให้เพื่อนเธอต้องเจ็บตัว ตบเมือกก็ยังน้อยไปด้วยซ้ำ

“ไม่ไปก็ไม่เป็นไร เอาผ้าพันไว้ก่อน แล้วก็กินยาเพื่อพุงนี้

จะได้ไม่เป็นอะไรมาก” ธิบแนะนำ

“จ๋า”

มิรันพุงเพื่อนขึ้นห้อง ดวงตาเรียวเล็กกวาดมองรอบห้อง

อย่างตื่นตาตื่นใจ แล้วกระโจนลงบนเตียง รู้สึกชอบใจกับห้อง

เพื่อนมากเสียจนอยากอยู่ร่วมห้องด้วย แมื่บ้านพักตัวเองจะ

เลิศจรมากก็ตาม

“อยากนอนห้องนี้ด้วยจัง” ปนกระปอด

“คงไม่ได้หรอก”

“อืม รู้แล้วละ ว่าแต่ว่าัยผู้หญิงปอดบวมนั้นเป็นใคร น่า
หมั่นไว้ชะมัดเลย!”

“ไม่รู้เหมือนกัน คุณนอนคุณเซ็ทละมั้งเห็นเกรตต์พูดไม่ใช่
หรือ” แววดามีความกังวล

“หรือ” มองเพื่อนเห็นแววตาเศร้า ยกเรียวแขนกอดไว้ “ก็
แต่คุณนอนเท่านั้นเองไม่ต้องกังวลไปหรอกแพท”

“แพทไม่ได้กังวลสักหน่อย”

“หรือ” คลายอ้อมกอดแล้วยิ้มออกมา

“อืม”

มองคนปากไม่ตรงกับใจแล้วนึกถึงตัวเอง อย่างน้อย

แพททิเซียก็ยังรู้ว่าตัวเองรักใคร แต่สำหรับเธอไม่เคยคิดเรื่องนี้

เลย หัวใจเหมือนมันด้านชา

“งั้นเราลงไปข้างล่างก่อนนะ”

“จะไปทำอะไร”

ลงมาจากชั้นบนยังคงเห็นสาวอีกคนนั่งอยู่ หากไม่ถูกห้าม

เธอก็ได้ฝากรอยแผลบนใบหน้าไว้บ้างแล้ว เกรต๋รีบเดินเข้า

มาประกบเพราะกลัวเธอทำอะไรผิดพลาด

“ไม่ต้องตามมาก็ได้!” กระซิบ

“ไม่ได้หรอก คุณไม่น่าไว้ใจ”

มิรันแบ่ปากสาวเท้าออกนอกคฤหาสน์อยู่นานไม่ได้หรอก

อย่างที่เกรงแต่ว่าเธออาจกระโจนเข้าไปใส่ยับปอดบวมนั้นก็ได้อีก ถึง

หน้าบ้านพับบอดี้การ์ดหนุ่มยังคงไม่ยอมไปไหน

“ไปซะสิ ฉันถึงแล้ว” รีบเอ็ด

“เข้าไปข้างในก่อน”

“ก็ได้!”ปิดประตูปังประชิด ชายหนุ่มส่ายศีรษะแล้วเดิน

กลับออกมา

เกรตต์หยุดยืนนอกคฤหาสน์มองเข้ามาเห็นคู่ชาเจ้านาย

นอนเอกเขนกอย่างสบายอารมณ์ ความจริงเขาโทรตามให้มา

ช่วงเที่ยงคืนไม่คิดว่าจะมาก่อนเสียได้ เลยเกิดปัญหายุ่งๆ

ติดตามมา แล้วเพื่อนคุณแพทใช้เล่นที่ไหนออกมวดยะแล้วแต่

เห็นหน้ากันไม่กินาที

อากาศหนาวเย็นทำเอาต้องลุกขึ้นมาดึงผ้าห่ม แพททิ

เซี่ยหันมองนาฬิกาบอกเวลาราวตีสอง คอแห้งผากเหมือนจะใช้

ขึ้นคงต้องหาน้ำดื่มตัดลิ้นใจลงจากเตียง ซ้อเท้ายังปวดอยู่แต่

พอทนได้ ค่อยๆ เขย่งออกมาอย่างยากเย็น ถึงขั้นบันไดสุดท้าย

ย่องเข้าห้องครัวไม่ได้สนใจจะมองว่าผู้หญิงคนนั้นจะอยู่หรือไม่

ก็ตาม

เปิดตู้เย็นหยิบน้ำขึ้นมาได้ยินเสียงรถหน้าคฤหาสน์พร้อม

เสียงฝีเท้าของใครบางคนวิ่งออก หญิงสาวชะงักชะง่อมองจาก

ครัวเห็นร่างสูงโปร่งกระโดดกอด ผู้ชายที่เธอเฝ้ารอมาทั้งวัน ยัง

ไม่ทันได้พูดคุยมองเห็นแค่เพียงกระเป๋าเอกสารตกลงกับพื้น

ร่างสูงถูกจุดรั้งตามแรงดึงจนล้มลงบนโซฟาในห้องรับแขก

“อืม...” เสียงครางของเขาดังขึ้น เห็นเพียงศีรษะก้มๆ เงยๆ

ของผู้หญิงคนนั้นอยู่

เสียงหอบหายใจชัดเจนนดวงตาเบิกกว้างอยากปิดหูไม่

รับรู้อะไรเลย เสียงครางเริ่มดังขึ้น ติดตามด้วยเสียงโซฟา

กระทบกับกระเบื้องหินอ่อน ไม่ไหวแล้ว ทนต่อไปไม่ได้ สองเท้า

เขย่งอย่างยากเย็นถึงขั้นบันได

เพลิง!

“อู้ย!” ร้องออกมาด้วยความตกใจนี้ว่าหน้าด้วยความ

เจ็บปวด

ใบหน้าเรียวเริ่มซีดเผือดเมื่อนึกได้ว่าตนเองอยู่ใน

สถานการณ์ล่อแหลม

“ใครนะ!” เสียงเข้มตะโกนถาม ทุกอย่างสงบลงไม่ได้ยิน

เสียงอะไร

“แพทเองค่ะ” ตอบเสียงสั้น

ร่างสูงเปลือยเปล่าพลัดคู่ขาจนหล่นลงกองกับพื้น ลูกยืน

เสยผมด้วยความหงุดหงิด คิ้วากางเกงมาใส่แล้วเดินมาถึงหญิง

สาว มองเห็นเรือนร่างอรชรผ่านความมืด

“ทำไมไม่ขึ้นไปสักที น่าจะรู้ว่าฉันทำอะไรอยู่”ถามเสียง

เข้ม ย่อกายลงจ้องหน้า

“ขอโทษค่ะ ฉันกำลังจะขึ้นไปแล้ว”มือจับราวบันไดยัน

กายลุกขึ้นยืนแต่ข้อเท้ากลับสร้างความทรมานให้

คิ้วเข้มขมวด มองดูท่าทางเหมือนเจ้บัตว์ สุดทำยรวบร่วง

บางไว้ในอ้อมแขนพาสาวทำขึ้นชั้นบน รันเชี่ยเบิกตากว้างสี

หน้าตระหนกไม่ยากเชื่อสิ่งที่เห็น

“ฉันเดินเองได้ค่ะ ปล่อยฉันเถอนะคะ!” หัวใจเธอกำลังเต้น

ไม่เป็นล่า เมื่อมีอสัมผัสโดนเอาแพงอกเปลือย

“อย่าพูดมากได้ไหม”

ถึงหน้าห้องเปิดประตูเข้าด้านในเซ็ทเปิดไฟหัวเตียงมองดู

ข้อเท้า

“ไปโดนอะไรมา!” เสียงหัวนถาม

“ล้มคะ”

“พรงนี้ฉันจะให้เกรเต้พาไปหาหมอ”

แพททิเซียเหลือบมองเขาเล็กน้อยแล้วต้องรีบمينหนี เมื่อ

ท่อนบนเปลือยเปล่านั้นทำให้ยากจะมอง ไม่เคยเห็นรูปร่าง

ผู้ชายเปลือยต่อหน้าเลย

“ไม่เป็นไรหรอกคะ พักไม่กี่วันก็หาย”

“จั้นเหรอก” ยิ้มเย็นเผยออกมา “เธอรู้อะไรไหมแพททิเซีย

...”

เงยมองเขาเห็นแววตาทอประกาย รอยยิ้มดูน่ากลัว

“ระ...รู้อะไรหรือคะ”

“รู้ว่าตัวเองขัดขวางความสุขฉันยังไงล่ะ แทนที่จะรีบขึ้นไป

ยื่นคู่มือได้ หรือเธออยากให้ฉันทำแบบนั้นกับเธอบ้าง!”

“เปล่านะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจแค่หิวน้ำเลยลงมา ฉันตั้งใจจะ

ไปจริงๆ แต่ขอเท้าบาตเจ็บเลยทำไม่ได้!”รีบแก้ตัวเสียงสั้น

ร่างสูงยื่นมือ มีคำถามมากมายในหัว เขากำลังสับสนมาก

ถึงได้เรียกรันเซียมมาเมื่ออยู่ใกล้ความต้องการพุ่งทะยานจนหยุด

แทบไม่อยู่

“อยู่เมืองไทย เธอมีแฟนหรือเปล่า” หันมาถาม

“ก็... เคยมีค่ะ” ตอบตามจริง

“แล้วตอนนี้ไม่มีแล้วหรือไง”

“ค่ะไม่มีแล้ว” จะมีได้ยังไงในเมื่อเธอตันตกหลุมรักเขาซะ

ขนาดนี้

“ไม่รบกวนแล้ว ขอตัวก่อน” รู้สึกเหมือนโดนก้อน

บางอย่างหล่นทับเพียงแค่นี้ก็ยินดีว่าเธอเคยมีแฟนแล้ว

เปิดประตูห้องออกมาสาวเท้าลงมาจากชั้นบน มองเห็น

คู่ชานั่งตีหน้าเศร้าพอเจอหน้ากระโจนเข้าหาทันที ร่างสูงเอน

กายพิงพนักโซฟา หมดอารมณ์แล้วไม่ยอมทำอะไรเลย สมอง

มันหนักอึ้งไปหมด ทุกอย่างมันขัดแย้ง สับสน วุ่นวายในหัวใจ

“ต่อกันนะคะ” รันเซี่ยรีบบอก

“ผมไม่มีอารมณ์แล้วรันเซี่ย” บอกความจริง

“เดี๋ยวก็มีเองคะ”

กางเกงถูปลดออกอีกครั้ง เพียงแค่นั่งอยู่เฉยๆ ก็มีคนมา

ปรนเปรอถึงขนาดนี้ แล้วเขาควรจะคิดมาเรื่องแพททิเซียหรือ

ยังไถกัน ตอนนี้อู้อ้อตายหมดแล้วเมื่อคู่ขาของเขาเก่งกาจเสีย

จนกลิ้งมันไว้ไม่อยู่ คือนี่ขอหาความสุขให้ตัวเองพรั่งนี้ค่อยว่า

กันใหม่ก็แล้วกัน

ใจอันร้าวร้าว

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูช่วงเข้านราวลิบมิ่ง ฟาวีโอะชันกายลุกจาก

เตียงสาวเท้าเปิดประตู ชายร่างสูงกำยำยื่นจ้องมองมาทางเขา

อยู่หน้าห้อง

“มีอะไรหรือเปล่า”ถามเสียงเรียบ

“ท่านรัสเซียต้องการพบ”

มองแผ่นหลังใหญ่เดินนำออกไป ฟาวิโอปิดประตูลงก้าว
 ตามอย่างเงียบเชียบ ผู้ชายคนนี้มีมือไม้เบาเลยที่เดียวทั้งผีเท้า
 สีหน้า ท่าทาง แวดตาแห่งนกฆ่าเต็มเปี่ยม มินาถึงได้เป็นบอดี
 การ์ดข้างกายรัสถินได้ ฟาวิโอกวาดตามองรอบระหว่างเจ้าตาม
 โถงทางเดินระหว่างห้อง

ตัวคุณหาสน์ไม่กว้างขวางเท่าตระกูลอัลเลนไซ
 เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ทำจากไม้สัก ฟีนปาร์เก้ขัดมัน หยุดยีน
 หน้าห้องติดบันได บอดีการ์ดรัสถินเปิดออกแล้วก้าวนำอีกครั้ง
 สองร่างเดินเคียงหยุดยีนหน้าโต๊ะทำงาน

“ไปนั่งคุยที่โซฟาก่อนก็แล้วกัน” สามคนเดินไปที่โต๊ะ

รับแขกภายในห้องนั่งลงตรงข้ามกับรัสต์ติน

แม่บ้านนำกาแฟมาเสิร์ฟพร้อมกับคุกกี้ธัญพืช ณ เวลานี้

ใจฟารีโอเต้นไม่เป็นสำหาก็ไม่มีอะไรรัสต์ตินคงไม่เรียกพบเช่นนี้

“ที่ฉันเรียกมาพบเพราะมีงานอยากให้ทำ ฟารีโอ... เห็น

บอกกับฉันว่าอยากทำงานด้วย” น้ำเสียงเรียบแต่แววตากลับ

ซัดแย้ง

“อยากให้ผมทำอะไรครับ” ถามออกไป

เดมาเจ้าเล่ห์เอนกายพิงพนักกระบวยยิ้มออกมา

“ฉันต้องการให้แกลอบทำร้ายซานโต้ ไม่ต้องถึงตายก็ได้

ก็แค่... บาดเจ็บจนทำให้พวกมันนั่งเก้าอี้ทำงานไม่ติด!”

คำสั่งทำเอาคนฟังชบครามแน่น การที่รัสตินเล่นไม้นี้คง

ต้องการลงใจ นึกอยู่แล้วผู้ชายคนนี้เข้าหาไม่ได้ง่ายๆ สายตา

สองคนมองมาที่เขา อึดอัด กัดฟัน กับทุกอย่าง เหตุใดท่านซาน

โต้ถึงเลือก

“ผมรับงานนี้ แต่ผมขอผู้ช่วยสักคนได้ไหม” สบตาแล้วชม

ใจ ทุกอย่างจะต้องไม่เสียเปล่า

“ฉันจะให้เพโต้ไปช่วย”

เพ็ได้เหลือบมองแล้วพยักหน้า คงไม่ได้ให้มาช่วยคงมาจับ

ตาดูเสียมากกว่า พอถึงเวลาหากเขาหักหลังคงจะฆ่าทิ้งฉกชิง

เพชรเม็ดนั้นได้เสียอีก

“ขอบคุณมากครับ” หันยิ้มให้กับผู้ช่วย

“หากต้องการอะไรบอกเพ็ได้ได้เลย อาวุธ ระเบิด หรือ

เครื่องมือเครื่องมือในการทำงาน” รัสตินสมทบ

“ครับ”

รัสตินลุกยืนหยิบไม้เท้าพาดข้างโซฟา มา ก้าวเดินอย่าง

ระแวดระวัง เพราะอดีตเคยทำงานสกปรกมามากมายบาดเจ็บ

เจียนตายหลายครั้ง เลยทำให้สภาพร่างกายถดถอยไปตาม
กาลเวลา ตอนนี้ยิ่งออกฤทธิ์ทำเอาแทบเดินไม่ได้ มีลูกก็เหมือน
ไม่มี คนที่ใช้ได้กลับต้องมาตายจากเสียใจแต่ไม่อาจแสดงออก
ให้ใครเห็นได้เลย

เสียงประตูเปิดออกอย่างกะทันหัน ร่างสูงสาวเท้าเข้ามา
อย่างรวดเร็ว รืออนสบตาชายแปลกหน้าจ้องมองพิจารณา
ดวงตาเบิกกว้างเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเป็นใคร ตรงเข้าหากระซอกคอ
เสื้อขึ้นมา

“แก! แกมันคนของอัลเลนไซ้!”

“หยุดเดี๋ยวนี้ะรืออน!” รัสตินตวาดลั่นหันกลับมา

ไม่ยอมปล่อยแววตาจ้องมองคู่ต้น อยากจะฆ่าเสียให้หาย

แค้น คนของอัลเลนโซ่ทำให้น้องชายของเขาต้องตาย ไนซ์ต้อง

จบชีวิตลงเพราะพวกมัน

“พวกอัลเลนโซ่ทำให้นิซ์ต้องตาย ผมจะไม่มีวันปล่อย

พวกมันไปสักคน!”

คนเป็นพ่อขบขรามแน่น้ำคำเหมือนเจ็บปวดส่งมา อาจ

มองรืออนคงเกลียดคั่นองตัวเองแต่ไม่ใช่เลย เป็นเพียงแค่ความ

อิจฉาตามประสาเท่านั้น

“เท่าที่ผมได้ทราบข่าว คนยิงคือผู้หญิงที่ชื่อมาริตาไม่ใช่

หรือครับ” ฟาวิโอย้อน

“แก กล้าออกย้อนฉันหรือ!”

ปลัก!

หมัดถูกเสยเข้าข้างแก้ม ฟาวิโอเซจนแทบล้มลื่นดูนตัน

กระพุงแก้มเพื่อลดความเจ็บ เมื่อหยัดยื่นมาเผชิญหน้าต่อ

บุตรชายคนโตแห่งตระกูลมัสสิไม่ได้อีกครั้ง

มองสบตารือถอนแล้วเห็นแต่ความสิ้นหวัง เจ็บปวด อยากร

รู้จักรัสตินเสี่ยงลูกตัวเองมาอย่างไร แววดาถึงได้เศร้าหมองถึง

เพียงนี้ เหมือนแบกรับแต่ความสูญเสียไม่เคยจบสิ้น น่าสงสาร

... ช่างแตกต่างจากท่านซานไต้กับบุตรชายสี่คนแม่นิสัยใจคอจะ

แตกต่างแต่กลับรักใครกลมเกลียวกันอย่างดี

“ฉันบอกให้แกปล่อยยังงี้ล่ะ!” รัสตินย้ำคำเดิมอีกครั้ง แต่

แววตาครั้งนี้ดูตันจนน่ากลัว

ยอมคลายมือออกจากคอเสื้อ ลมหายใจหนักหน่วง

ระบายออกมา ไม่มีวันยอมเด็ดขาดจะต้องแก้แค้นให้ได้ไม่ว่า

ทางไหนเขาก็จะทำ

“ผมไม่มีวันให้อภัยอัลเลนไซค์เด็ดขาด ผมจะต้องแก้แค้น

พวกมันให้ได้ ผมจะไม่สนคำสั่งพ่ออีกแล้ว!” หุนหันออกมาจาก

ห้อง

รัสถินมองตามแผ่นหลังนี่ก็เสียดายบุตรชายคนรอง ใน

ห้วงความคิดหนึ่งเคยเปรียบเปรยหากคนจากไปไม่ใช่ในไซค์แต่

เป็นเรืออนจะรู้สึกเช่นไรกันนะ พอรู้ว่าตนเองกำลังคิดผิดเลย

สะบัดไล่มันออกไป

ฟาวิโอ่กระชับคอเสื้อติดกระดุมเช่นเดิม ก้มศีรษะประหนึ่ง

ทำความเคารพ

“ผมขอตัวก่อนนะครับ คงต้องรีบไปเตรียมตัว”

“ไปเถอะ” รัสตินบอก

ฟาวีโอสาวเท้าถึงหน้าประตูโดยมีเพ็ชร์ติดตามมา เสียง
ฝีเท้าก้าวเดินแข่งกันเป็นระยะๆ จากวันนี้คงถูกประกบไม่ห่าง
จะแสดงพิรุณอะไรออกมาไม่ได้เด็ดขาด

“ต้องการอะไรบอกผมได้นะครับ” เพ็ชร์บอกขณะยืนอยู่

หน้าห้อง

“ครับ เดี่ยวผมจดรายการก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัว”

เพ็ได้เดินห่างออกมาจากห้อง เพราะรามือมานานไม่ว่า

ตนเองจะทำได้แค่ไหนกัน ฟาวีโอปิดประตูลงโยนตัวบนเตียง

ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ร่างสันทัดสวมเสื้อคอกลมสีดำ กางเกงยีนส์สีเดียวกัน

แจ็กก็ตบหนึ่งพร้อมปืนเหน็บช่วงเอว รองเท้าบูทผูกเชือกช่วง

หน้าแข้งลุกยืนเต็มความสูงมองสำรวจตัวเองแล้วเดินเปิดประตู

ลงมาถึงชั้นล่างเห็นผู้ช่วยรออยู่ก่อนแล้ว

“พร้อมหรือยังครับ” เพ็ได้เอ่ยถามขณะยืนขึ้น

“พร้อมแล้ว ไปได้เลย”

รถซีบีอาร์ราคาเหยียบล้านสตาร์สองร่างนั่งคร่อมแล้ว

ขับเคลื่อนออกอย่างรวดเร็วก่อนจอดลงหน้าร้านหนังสือเก่าแก่

เพ็ได้นำเข้าในร้าน ฟาวีโ้กวาดตามองรอบๆมองผาดๆ เหมือน

ร้านธรรมดา เจ้าของร้านเงยมองผู้มาเยือนระบายยิ้มออกมา

“อ้าว เพ็ได้มายังไง ต้องการอะไรล่ะวันนี้!” เจ้าของเอ่ยทัก

“พาพี่ชายมาคุยของหน่อย”

“จั้นเหรอ” เบนสายตามาทางฟารีโเอ แล้วรีบกุสีกุจออกมาหา

“สวัสดีครับผมชื่อเมแกน” จับมือแน่น

“ครับ ผมฟารีโเอ”

ปล่อยมือแล้วหันทางลูกน้อง

“เฮ้ย! ราติสตูร้านแทนหน้อย” สั่งลูกน้องเสร็จเดินนำ

“ตามผมมาเลยครับ”

ทางเดินระเกะระกะไปด้วยหนังสือทอดยาวจนมาถึงหน้า

ชั้นหนังสือใหญ่ เมแกนกวาดตามองแล้วกดปุ่มด้านข้าง มัน

เลื่อนหมุนเฉียงเปิดให้เห็นช่อง เจ้าของร้านแทรกตัวผ่านเข้าไป

ติดตามด้วยเพ็ชร์ ฟาวิโอยื่นมองก่อนรีบเดินตามทั้งคู่แล้วประทุ

ก็ปิดลงตามเดิม

บรรยากาศด้านในค่อนข้างมืดและเย็น อากาศอับชื้น แสง

ไฟสลัวตลอดทางเดินมาสักระยะมองเห็นห้องโถงกว้างอยู่สุด

ทาง ไฟสว่างเป็นพิเศษ ด้านข้างติดเครื่องระบายอากาศ ก้าว

เข้ามาหยุดยืนกลางห้องมองรอบๆ อย่างตื่นตะลึง อารูธ

มากมายฉู่กวางเรียงอย่างดี มันมากมายเสียจนสามารถเปิด

สงครามย่อมๆ ได้เลยทีเดียว

“เลือกได้เลยครับ อยากได้กระบอกไหน ผมยังมีของดีอีก
มาก”แนะนำพลางประกบมืออัญไปมาสีหน้ายินดี

“ปิ่นผมมีแล้ว อยากได้จำพวกกระเป็ดควัน หรือกระเป็ด
ยาสลบทำนองนี้”

“โอ้! ถ้าอย่างนั้นเชิญทางนี้เลยครับ”

กระเป็ดกระเป็ดควันถูกนำมาวางเรียง พร้อมด้วยกระเป็ด
สำหรับทำให้คู่ต่อสู้สลบหรือมีอาการชามีสูดดมเข้าไป

“ต้องการเท่าไรดีครับ”เจ้าของร้านยังคงนำเสนอ

“อย่างสะห้ำก็พอ คงไม่นาน”

“ได้เลยครับ เดี่ยวผมจะจัดส่งให้เหมือนเดิม”

ฟาวีโหดหันมองผู้ช่วยเห็นกำลังพยักหน้าตอบรับ

“ต้องการอะไรเพิ่มอีกไหมครับ ถ้าไม่มีแล้วผมจะได้กลับ”

เพ็ได้หันมาถาม

“ไม่ละ กลับได้เลย”

สองคนขึ้นคร่อมรถขับออกมาจากร้านหนังสือเก่าแก่ ไม่

เคยคิดเลยหลังจากของร้านหนังสือเก่าแก่จะมีอาวุธสงคราม

มากมาย ไม่แปลกใจที่อัลเลนไซ้ไม่ทำบุ่มปามกำจัดมัสลิไม้ ทั้ง
ที่ถูกก่อกวนตลอดเวลา

เช้าวันอาทิตย์ช่วงสิบเอ็ดโมงแพททิเซียลงมาจากชั้น

บน วันนี้เป็นวันหยุดไม่ได้เห็นหน้าเขา เมื่อวานหัวใจแทบหยุด

เต้นเมื่อถูกโอบอุ้มขึ้นห้องนอนเช่นนั้น ใบหน้ายังร้อนผ่าวรู้สึก

ซัดเขินอ้อมกอดนั้นอบอุ่นมากเหลือเกิน แม้สีหน้าเซ่ทเหมือนไม่

ใส่ใจ มองดูข้อเท้าตนเองดีขึ้นมากเพราะเมื่อคืนสาวใช้น้ำยามา

ให้บอกว่าเป็นคำสั่งของเจ้านาย

ค่อยๆ มาที่สวนด้านหลัง เมื่อวานซื้อต้นมะลิมาอยากจะ
เอาลงดิน หวังให้คนที่นี้ได้กลิ่นแล้วจดจำได้ วันหนึ่งหากต้อง
กลับเมืองไทยอยากทิ้งอะไรไว้บ้าง มองหาอุปกรณ์สำหรับขุด
ดิน

“หานี้อยู่หรือเปล่าครับ” เสียงท่อมถามไถ่ เมื่อหันมองบอดี้
การ์ดคุ่นหน้ากำลังยื่นเลี่ยมให้

ยื่นมือคิดจะรับมา “ขอบคุณมากนะคะ”

แต่อีกฝ่ายกลับไม่ได้ให้ถือค้างไว้

“จะทำอะไรครับ”

“อยากปลูกต้นไม้ล่ะคะ”บอกแล้วหันมองมาทางต้นมะลิ

“ถ้าอย่างนั้นผมช่วยนะครับ”ไม่รอให้อุณหภูมิตกลง

จัดการขุดดินทันที

แพทตีเขี่ยยกายลงนั่งแล้วดึงพลาสติกสีดำออกจากราก

เวลาผ่านไปเพียงห้านาทีหลุมสำหรับปลูกเสร็จเรียบร้อย

“แข็งแรงมากเลยนะคะ ถ้าเป็นแพทคงเป็นวันกว่าจะได้

หลุมลักษณะนี้”รอยยิ้มระบายออกมา

“เรื่องนี้ไว้ใจผมเถอะ ผมขุดเก่งนะครับเห็นแบบนี้เมื่อก่อน

เคยทำสวนช่วยพ่อกับแม่เลยนะเนี่ย”หัวเราะออกมา

“จริงหรือคะ แล้วอะไรทำให้มาทำงานที่นี่ได้”

ลงมือพูดต่ออีกหลุม

“พอดีพ่อแม่ผมกับท่านซานได้สนิทสนมกัน ที่บ้านปลูก

ผลไม้ส่งเข้าซูเปอร์มาร์เก็ตในเครืออัลเลนโซ่ครับ แล้วท่าน

สองคนก็เล่าว่าผมเป็นทหารเรียนจบหลักสูตรหน่วยซีลมา แถม

ยังเคยไปอิรัก ท่านซานได้เลยชอบใจขอตัวผมมาทำงานด้วย”

“เก่งจังเลยนะคะเนี่ย” สีหน้าครุ่นคิด “แล้วทำไมถึงได้มา

ทำงานกับคุณเซ็ทล่ะคะ แทนที่จะทำงานกับท่านซานได้”

“ท่านซานโต้ขอให้ผมมาดูแลคุณชายครับ ช่วงนั้นไม่ค่อย

มีใครเข้าหน้าคุณชายได้เลย ใครมาทำงานด้วยมันจะโดนไล่

ออกเป็นประจำ” แวตาบ่งบอกถึงความกังวลบางอย่าง

“คุณเซ็ท... เป็นอะไรหรือคะ” เหมือนมีอะไรบางอย่าง

ปกปิดอยู่เธอไม่เข้าใจ สายตาของเขาบางครั้งมันดูเศร้า

“ผมไม่รู้หรอกครับ คนที่รู้ดีน่าจะเป็นพ่อของคุณมากกว่า

ฟารีโอสสนิทกับคุณชายมากนะครับ เห็นว่าคุณแลกันมาตั้งแต่สมัย

ยังเป็นวัยรุ่นนอยู่”

แพททีเซียบเงียบนิ่ง ไวใจมากเลยทำให้เจ็บมาก คงเจ็บใจ

ที่ลูกน้องคนสนิทหันมาทรยศตนเอง เลยจับตัวเธอมาเป็นตัว

ประกันแต่ก็ทำร้ายไม่ลง

“ฉันขอโทษนะคะ ฉันไม่รู้เลยจริงๆ ว่าพ่อจะทำเรื่องแบบ

นี้”

“มันไม่ใช่ความผิดคุณหรอกครับ คุณชายเองก็รู้เรื่องนี้ดี

... ปกติคุณชายเป็นคนใจร้อนแล้วก็ไม่ค่อยยอมใคร เพิ่งเห็นคุณ

เป็นคนแรกนี่แหละครับที่คุณชายไม่ทำอะไร ถ้าเป็นคนอื่นคง

จัดการกดดันเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการไปแล้วล่ะครับ”

เกรટે้เผย

“ฉันเองก็กลัวค่ะ กลัวว่าคุณเซ็ทจะโกรธ โมโหแล้วทำร้าย

พ่อ ฉันไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลย”บอกเสียงเศร้า

“เรื่องที่เกิดขึ้นมันหนักหนาแต่คุณชายไม่ทำร้ายใครโดย

ไม่มีเหตุผลหรอกนะครับ นอกจาก... เรื่องนั้นมันร้ายแรงจนคุณ

อารมณ์ตนเองไม่อยู่” ถอนหายใจออกมาเสียงใหญ่ “เพชรห

เหลี่ยมเม็ดนั้นเป็นของคุณต่างหน้าแม่ของคุณชาย แต่มันถูกพ่อ

ของคุณขโมยไป”

“ฉันไม่เข้าใจพ่อทำไมต้องขโมยไปด้วย น่าจะมีข้าวของ
มากมายไม่ใช่เหรอ!” น้ำตาคลอ

“มันมีตำนานเล่าอยู่ครับ คุณมาเรียแม่ของคุณชายมีเชื้อ
สายทางกษัตริย์ทำให้ทุกคนเข้าใจว่าท่านมีสมบัติของอดีต
บรรพบุรุษซุกซ่อนอยู่ และกุญแจคือเพชรสีเม็ดที่ให้กับลูกชาย
ไว้สี่คน”

แพทตีเซี่ยอำปากสีหน้าตระหนกเหมือนเรื่องมหัศจรรย์
บางอย่าง ไม่คิดว่าจะมีอยู่จริง

“เรื่องจริงเหรอคะนี่!” ร้องออกมา

“ผมก็ไมรู้เหมือนกันแต่คนภายนอกเชื่ออย่างนั้น”

“เป็นเรื่องเล่าที่สนุกมาเลยคะ”หัวเราะออกมา

สิบเอ็ดโมงลงมาจากชั้นบนบนโต๊ะอาหารยังไม่เห็นผู้ใด

เซ็ทก้าวเดินมาด้านหลังสวนเพราะคิดว่าเธอคงอยู่ที่นั่น และ

แล้วเป็นจริงดังคาดสายตามองเห็นบอดีการ์ดคนสนิทพูดคุย

สนุกสนานกับแพททิเซีย มือกำแน่นอย่างไม่มีสาเหตุ ความรู้สึก

อัดแน่นในอกนี้มันคืออะไร

นี่ก็ตำหนิขึ้นมา รอยยิ้มแบบนั้นเหตุใดไม่เคยมีให้เขา แต่
กลับให้อีกคน สีหน้า ท่าทางดูมีความสุขเสียเหลือเกิน หันหลัง
กลับมาเดินถึงโต๊ะอาหารลากเก้าอี้นั่งลง

“เสิร์ฟอาหารได้เลย!” เสียงเข้ม

แม่บ้านรีบทำหน้าที่ เห็นอารมณ์เจ้านายไม่ค่อยดี

มิรันเปิดประตูบ้านพักออกมา มองเห็นเพื่อนกับผู้ชาย

นิสัยแหย่กำลังพูดคุยสนุกสนาน ดวงตาเรียวหรือลงคิดจะจับเพื่อน

เธอเหวอฝันไปเถอะ ก้าวฉับๆ สายตาสะดุดถึงน้ำวางอยู่หยิบ

แล้วเปิดน้ำใส่ หัวเดินมาถึง แพททีเซียชะงักยกมือโบกเพื่อ

ทักทาย

“อ้าวรัน ตื่นแล้วหรือ!” มิรันหยุดเท้าดวงตาเบิกกว้าง

จังหวะนั้นบอดี้การ์ดหนุ่มลุกยืนขึ้น หญิงสาวกระโจนเข้า

หาอย่างน้อยขอแค่เอาถังครอบหัวให้สะใจก็ยังดี แต่เท้ากลับ

สะดุดเนินดิน

ตุบ!

ถังน้ำตกสู่พื้น ร่างบางล้มลงใบหน้าชบอยู่ตรงแผงอกของ

เขา มิรันผงะรีบผล็อกห่าง ใบหน้าแดงช้ำนความอับอายเข้า

แทรก แพททีเซียหัวเราะร่าออกมา น้ำตาแทบไหลเมื่อเห็นเพื่อน

ชุ่มซำม

“ร้านจะทำอะไรนะ!” หายใจแทบไม่ทัน

“เปล่านี่!” รีบแก้ตัว

รอยยิ้มเยาะเหยยออกมา คิ้วเข้มยักขึ้นลงเหมือนต้องการ

เย้ยหญิงสาว มิรันแบ่ปากง้างมือทำท่าเหมือนจะต้อย ก่อน

สงครามจะหยุดลงเมื่อเกรตต์ดูนาฬิกาข้อมือ

“แย่แล้วครับ ปานนี้คุณชายลงมาแล้ว” ชายหนุ่มรีบ

รายงานสองสาว

“งั้นเรารีบไปเถอะค่ะ เดี่ยวจะถูกดู”

สาวเท้ามาถึงห้องอาหารเห็นเจ้าของคฤหาสน์วางมือเซ็ด

ปากเลื่อนแก้อื้อ เหลือบมองมาทางแพททิเซียเล็กน้อยแล้วลุก

ยืน

“เวลาอาหารที่หลังกรุณามาให้ตรง!” สายดูๆ ส่งมา

“ขอโทษค่ะ” แพททิเซียรีบบอก

เซ็ทเหลือบมองลูกน้องก่อนหันหลังสาวเท้าขึ้นชั้นสอง ได้

ยินเสียงปิดประตูห้องทำงาน แพททิเซียถอนหายใจออกมา

เฮือกใหญ่

“กินรังแตนมาหรือไงอารมณ์บูดทุกวัน!” มิรันแบ่ปาก

“แต่เราผิตนะรัน”

มิรันลากเก้าอี้กระแทกกันนั่งลงอย่างไม่สบอารมณ์

เท่าไรร่ ก่อนก้มหน้าก้มตาจับประทานอาหาร เหลือบมองเห็น

เกรตี่ยืนมองอยู่ ทำไมไม่ไปไหนสักที่ตามเป็นเงานำหมันไส้หนัก

ไม่ใช่หนักโทษสักหน่อย

เที่ยงคืนตรงรถซีพีอาร์สตาร์ทออกจากเขตรัว

ตระกูลมัสสิโม สองร่างคร่อมรถเลียบๆ เคียงๆ มองดู

สถานการณ์ไฟส่องสว่างบางส่วน ฟาวรีโถ่ลงจากรถจอดจำ

เส้นทางที่คนเฝ้าหน้าอุโมงค์จราจรจับขอบกำแพงกระโดดลงถึง

พื้นดิน ดึงหมวกปิดหน้า สาวเท้าอย่างเงียบเชียบจ้องมอง

คฤหาสน์หลังใหญ่เก่าแก่โดยมีเพได้ตามมาติดๆ

สายตาทริ่มองคนเดินเฟ้นผ่านราวลิบคน หน้าประตูซึ่ง

เป็นส่วนสำคัญอีกสองค้อยๆ ฮ่องเข้าหาด้านหลัง รวบต้นกอด

เข็มจนวนร่างแน่งไป แต่อีกคนกลับถูกมิดจากบั้นเอวปาดลงบน

คอเสื้อดสีแดงสดทะลักออกมา ฟาวีโอะชะงักรับรู้ได้ถึงกลิ่น

ความเห็นเพได้กำลังเซ็ดเลือดจากมีดลงบนกางเกง

“รีบขึ้นไปข้างบนฟาวีโอะ ผมคุณันทางให้” เพได้บอก

ฟาวีโอะขบกรามมองดูสภาพลูกน้องด้วยความเสียใจ ก่อน

รุดหน้าเข้าด้านในต่อ ถึงชั้นสองจำได้ว่าห้องซานโต้อยู่ที่ไหน

เปิดประตูเข้าห้องมองเห็นเป้าหมายกำลังนอนอยู่ ทุกคนคงถูก

กำจัดหมดแล้ว น่าเศร้านักที่ต้องสูญเสียชีวิต ยกปืนเก็บเสียง

ขึ้นมา

ปัง! ปัง! ปัง!

สามนัดยั้งลงไป แล้วรีบหุนหันออกมาอย่างรวดเร็ว ฟาวิ

โอบมองด้านล่างเห็นศพสามรายนอนอยู่ เหลือบมองมาทางเพ็ได้

ช่มกลิ่นความโกรธเอาไว้

“ไปกันได้แล้ว!”

เพ็ได้วิ่งตามออกมากระโจนเกาะกำแพงแล้วขึ้นคร่อม

ทะยานออก เสียงผู้คนเริ่มแตกตื่น ระหว่างทางได้ยินเสียง

หัวเราะออกมาเป็นระยะๆ ฟาวิโอบขบگرامแน่นสักวันจะชำระ

แค้นนี้แทนพวกเขาให้ได้

บอดีการ์ดวิ่งมาดูสภาพศพลูกน้อง ก่อนขึ้นชั้นสอง

ห้องนอนเจ้านาย ดวงตาเบิกกว้างเมื่อเห็นเลือดสีแดงสดไหล

ออกมา รีบกดสัญญาณเตือนเหนือตัวเตียง ไฟสว่างไสวทั่วทุก

พื้นที่ เสียงได้ยินทั่วอาณาเขตซาฟสะบัดผ้าห่มลงจากเตียง

เช่นเดียวกับน้องชายอีกสามคน

รถเตรียมมารับเพื่อเดินทางไปค้นหาศพหลังใหญ่ พี่น้องสี่

คนมองหน้ากันเมื่อมาหยุดยืนอยู่ด้านในเห็นศพลูกน้องบิดา

นอนจมกองเลือดสีคนจ้ำพรวดถึงห้องบิดา เปิดประตูเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงเข้มถาม

“ท่านซานได้ถูกยิงครับ” น้ำตาคลอ

“เรียกรถพยาบาลเร็วเข้าสิ” ไชน์บอก

เรเน่รีบวิ่งลงไปทันที ซาฟมองบิดาหายใจแผ่วเบา ก่อน

สาวเท้าเข้าไปประคองตรวจดู

“มีแค่ที่ไหล่เลือดออกมาก” ซาฟบอก

“ใครมันกล้าขนาดนี้!” ไชน์เข่นเขี้ยว

เซ็ทยืนนิ่งเหมือนถูกสาบกายซาหนีบไม้กล้าขยับเขยื้อนไป

ไชน์ เซย์จับไหล่พี่ชายไว้แน่น

“พี่เซ่ท... เราจะทำยังไงดี” เซย์เสียงสั้น

“ไม่เป็นไรหรอก พ่อต้องไม่เป็นไร!” น้ำตาคลอ

เสียงรถพยาบาลจอดเทียบแพทย์วิ่งเข้ามาพร้อม

เครื่องช่วยหายใจ ร่างถูกยกใส่เปลหามลงมาด้านล่างแล้ววาง

ลงบนเตียงเข็นขึ้นรถออกไป

“เดี๋ยวพี่จะตามไปดูพ่อ ไชน์จัดการทางนี้ด้วย”

“ครับพี่ซาฟ”

“พี่ฝากด้วยนะ”ซาฟบอกแล้วนั่งรถเพื่อเดินทางสู่

โรงพยาบาล

ไซน์หันมองน้องชายสองคน ครุ่นคิดแล้วหุนหันเดินเข้าไป

ในห้องสำหรับดูภาพในกล้องวงจรปิด ภาพที่เห็นสร้างความ

เจ็บปวด ไม่รู้ว่าสองคนเข้ามาที่นี่เป็นใคร แต่ทว่า... เซ้ทกลับจำ

มันได้ดีมือของชายคนนั้นสวมแหวนที่นิ้วนางข้างซ้าย เคยเห็น

หลายครั้งไม่ผิดแน่ คิดปกปิดเรื่องนี้แต่คงทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว

ความรู้สึกกดดันอัดแน่นในอก

คับแค้นใจทีวี่คุณ พ่อของเขาซุบเสี้งมาอย่างดี ไม่นึกว่า
จะกล้าทำร้ายถึงขั้นเอาชีวิต บอด้กักรัดสามคนที่ต้องจบลงด้วย
น้ำมือไม่คิดบางหรือไ้งว่าเขามีลูกเมียคอยอยู่ โหดเหี้ยมอำมหิต
นัก

“ใครกันสองคนนี่พอจะคุ้มไหม” เซย์ถามเสี้งเครียด

“พี่ก็ไ้ไม่รู้ คุ้ไม่คุ้มเลย”

มือข้างตัวกำแน่นภาพสม้ยเด็กดีตื่นขึ้นมา ผู้ชายคนนี้เคย

โอบอุ้ม ดูแล ปกป้องคุ้มภัย คอยให้คำแนะนำมากมาย มัน

เจ็บปวดแค่ไหน แต่เขาก็ไม่อาจทนให้มาทำลายครอบครัวได้

เมื่อต้องเลือกก็ขอเลือดทางที่ถูกต้อง

“ผู้ชายหนึ่งในนั้นคือฟาวีโอ” เซ็ทบอก

“ฟาวีโอนะเหรอ แน่ใจแล้วเหรอเซ็ท!” โซนหันมาถามน้อง

เพราะไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“เรื่องจริง ฟาวีโอทรยศผมไปเข้ากับมัลลีโมแล้ว เพียงแต่

ผมยังไม่ได้บอกเรื่องนี้กับใคร!”

สองมือจับไหล่ของชายแน่นจ้องมองแววตาเจ็บปวด หาก

บอกเร็วกว่านี้เรื่องทุกอย่างคงไม่เป็นแบบนี้

“ทำไมเพิ่งมาบอกเซ็ท ถ้ารู้จะได้ป้องกันได้ทัน!”

“ผมขอโทษครับพี่ไซน์”

เซย์รีบจับที่อกแขนพี่ชายไว้ มองสองคนด้วยความเป็น

ห่วง

“พี่ไซน์ อย่าทำแบบนี้เลยครับ ตอนนี้เราต้องช่วยกันไม่รู้

พ่อเป็นอะไรมากหรือเปล่า”เซย์เตือน

ไซน์ปล่อยมือออกสีหน้าเคร่งเครียด โทรศัพท์ดังขึ้น

ล้วงกระเป๋า มองหน้าจอรีบกดรับ

“ครับพี่ซาฟ”ตอบรับปลายสาย

“ไซน์ ไม่ต้องห่วงพ่อนะ หมอบอกว่ากระสุนแค่ถากไปไม่

เป็นอันตรายพักรักษาตัวไม่กี่วันก็หาย”

“จริงหรือครับพี่!” ร้องออกมา น้ำเสียงตื่นเต้น

“จริงสิ พี่วางสายก่อนนะ พ่อมีเรื่องจะคุยด้วย”

“ครับๆ”

สีหน้าไซน์ดีขึ้นมา เลยทำให้คนรอบข้างพลอยคลายกังวล

“พ่อไม่เป็นอะไรแล้ว กระสุนตกไม่กี่วันก็ออกจาก

โรงพยาบาลแล้ว” ไซน์บอก

“จริงเหรอครับพี่ ผมกังวลมากเลยนึกว่าพ่อจะเป็นอะไร”

เซย์น้ำตาคลอ

“เรื่องจริง พ่อปลอดภัยแล้ว” เหลือบมองน้องชายอีกคน

“เซ่ทพี่ขอโทษนะที่เมื่อครู่พูดจารุนแรง” ไซน์ตบไหล่

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ผิดที่ปิดบังเรื่องทั้งหมดไว้ทำให้คน

ของเราต้องจบชีวิตลง”

สามคนนั่งเฝ้าบสามชีวิตที่สูญเสีกลงไป ต่อจากนี้คงต้อง

ดูแลครอบครัวให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เร่งจัดการเคลียร์พื้นที่

พร้อมทั้งแจ้งตำรวจ จนเวลาล่วงเลยถึงตีห้า

“ไปนอนกันก่อน แล้วพรุ่งนี้เราจะไปเยี่ยมพ่อด้วยกัน” ไชน์

แนะ

“ได้ครับ” เซย์รับคำ

เซย์สาวเท้ามาถึงรถตนเองขึ้นนั่งแววตาแข็งกร้าว เพิ่ง

รู้สึกถึงความแค้นในส่วนลึก มันเหมือนหัวใจจะระเบิดร่างกาย

สิ้นสะท้าน หัวสมองคิดเพียงแต่ต้องการเอาคืนเท่านั้น อะไรไม่

โกรธเท่าเห็นชีวิตคนเป็นผักปลา ยังคิดฆ่าผู้มีพระคุณของ
ตนเองอีก

ถึงหน้าคฤหาสน์หนุนหันลงมาจากรถ สองเท้าจ้ำก้ำวอย่าง
รวดเร็วเปิดประเข้าห้องจ้องมองประตูอีกด้าน กระจกมันออก
ทันที มองเห็นเป้าหมายนอนหลับสบายบนเตียงโตะสะลุกลุชอน
เดินตรงเข้าดึงแล้วลากจนหญิงสาวแทบตั้งรับไม่ทัน แพททิเซีย
ถูกเหวี่ยงลงกองกับพื้น

“โธ้ย!” ร้องออกมาเมื่อกั้นกระแทก มองชายหนุ่มสี่หน้า

มีนาง

แววตาแข็งกร้าวส่งมา เกิดอะไรขึ้นอีกทำไมถึงได้เข้ามาใน
ห้องนี้แถมยังทำท่าราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เซ้ทย่อกลงยิ้ม
เหี้ยมออกมา

“เธอรู้ไหมวันนี้พ่อเธอทำอะไรไว้” น้ำเสียงเยือกเย็นฟังแล้ว

ขนลุก

“มะ...ไม่รู้ค่ะ”

“พ่อเธอคิดฆ่าพ่อฉัน วันนี้มีคนตายไปสามคนซึ่งพวกเขา
ตายด้วยน้ำมือพ่อของเธอ!” ตวาดลั่นออกมาแววตาเจ็บปวด

แพททิเซียนั่งงั้นเหมือนตัวเองกำลังจะจมน้ำ หัวหนักขึ้น
มือไม้สั่นเทา แต่น้ำตาเอ่อคลอ ไม่เข้าใจอะไรเลยสักอย่างมันน่า
กลัวเกินไปแล้ว

“จะ...ฉันไม่รู้ ฉันขอโทษ” เสียงสั่นเครือ

มือบีบปลายกางเกงจ้องลึกลงในดวงตา ต่อให้ใบหน้านี้จะ
สวยงามน่าชมมากเพียงใด แต่จะไม่มีวันให้มีอิทธิพลอีกแล้ว ใน
เมื่อมันไม่ยอมมรามือคิดจ้องทำร้าย เขานี้แหละจะทำร้ายลูกสาว
ให้สาสมตาต่อตาฟันต่อฟัน

“ต่อไปนี่... ฉันจะไม่ปราณีเธออีกแล้ว” สะบัดมือออกจาก

ปลายคางแล้วเปิดประตูออกจากห้อง

ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นเธอเชื่อมั่นในตัวพอเสมอ หากวันหนึ่งได้

พบกันคงได้รู้ความจริงกับการกระทำแสนโหดร้าย ใจได้แต่

ภาวนาให้พ่อนั้นปลอดภัย

เจ็ดโมงเช้า ร่างสูงเจ้าพรวดลงมาจากห้องนอนอย่าง

รวดเร็ว รถจอดเทียบปรอดอยู่ก่อนแล้ว แพททิเซียหยุดยืนเหลือบ

มองเขาเล็กน้อย อาหารบนโต๊ะไม่ได้สร้างความสนใจให้แม้แต่

น้อย แหวตาทหญิงสาวหม่นลงรู้สึกได้ถึงความจริงที่มิให้ เซ็ท

ก้าวขึ้นนั่งในรถ

รถจอดเทียบหน้าโรงพยาบาลร่างสูงก้าวย่างผ่านทางเดิน

ระหว่างห้องผู้ป่วย เห็นห้องติดชื่อบิตาเปิดเข้ามา ดวงตาสบกัน

พ่อยิ้มรับพี่ชายและน้องกำลังยืนล้อมเตียง เซ็ทค่อยๆ เดินมา

ข้างเตียง

“พ่อไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหมครับ” เซ็ทถาม

“ก็คุณสิพ่อหายดีแล้ว” หัวเราะออกมา

มีอยกตบบ่าน้องชาย

“ไม่ต้องโทษตัวเองนะเซ็ท ไม่ว่าใครก็รู้ว่าแกสนิทกับฟารี

ไอ้แคไหนด”ซาฟบอก

“ใช้ครับพี่เซ็ท”เซย์สมทบ

“ผมขอโทษนะครับที่ไม่ได้บอกเรื่องสำคัญแบบนี้”

“บอกแล้วว่าอย่าโทษตัวเอง ตอนนี้เราต้องช่วยกัน

แก้ปัญหาเสียก่อน”พี่ชายคนโตออกความเห็นอีกครั้ง

สี่คนหันมานั่งบนโซฟาในห้องผู้ป่วยวิไอพี เพื่อปรึกษากัน

“แล้วเราจะเอาอย่างไรเรื่องฟารีไอ้ดี”น้องคนเล็กถาม

“ผมขอเป็นคนจัดการเองได้ไหม เรื่องฟาวริโอ” เซ็ทเสนอ

ตัว

สามคนมองหน้ากันถอนใจออกมา พอจะเข้าใจความรู้สึก

ของเซ็ทดี คงกดดันแล้วก็อึดอัดมาก เมื่อคนที่ตัวเองเคารพ

เหมือนพอกลายเป็นคนทรยศ

“ได้ พี่จะให้เซ็ทจัดการเรื่องฟาวริโอ” พี่ชายคนโตยอมรับ

“ส่วนโซนกับเซย์ช่วงนี้พี่อยากให้ระวังตัวให้มาก ตอนนี้อยู่

ของบริษัทเรารั่วไหลพี่คิดว่าคงมีหนอนบ่อนไส้ แต่ยังไม่จับไม่ได้ว่า

เป็นใคร” น้ำเสียงเครียดมากยิ่งขึ้น

“ครับ”สองคนรับคำพร้อมกัน

“ถ้าอย่างนั้นถือว่าเราตกลงกันแล้ว ตอนนี่ต้องประสงค์
บริษัทดูแลลูกน้องให้ดี อย่าให้ใครมีอันตรายอีก มีเรื่องอะไรให้
มาปรึกษากันอย่าเก็บเงียบไว้คนเดียวเข้าใจไหม”ซาฟบอกน้อง

“ครับพี่ซาฟ”เซ็ทรับคำพร้อมกับพี่น้อง

ร่างสูงลูกยืนสาวเท้าข้างเตี้ยงบิดา ชานโต้มองบุตรชาย

แววตาชื่นชม

“ผมกลับก่อนนะครับพ่อ”

“กลับดี ๆ นะลูก” เซ็ทหันหลังก้าวยาวถึงหน้าประตู

“เซ็ท...” เสียงบิดาเอ่ยเรียกอีกครั้ง ชายหนุ่มหันมา “ลูก

ทำอะไรจงคิดให้หนัก หากรู้ใจตัวเองแล้วจะเสียใจเพราะวันนั้น

เราเพียงตระหนักว่าตัวเองได้สูญเสียสิ่งสำคัญไปแล้ว”

ชายหนุ่มเงยบถ้อยคำของบิดาทำเอาพูดไม่ออก คนอยาก

เขาหากต้องการหญิงใดคงจะคว้าเอามาทั้งโลกยังได้ ไม่

จำเป็นต้องเป็นลูกของศัตรู เซ็ทส์ไม่จำเป็นต้องมีความรัก เดิน

ออกมาไม่ได้ตอบอะไร ซาฟเหลือบมองบิดาเห็นแววตาคุ่นั้นทอ

ประกาย หัวใจอันร้อนรุ่มของเซ็ทใครจะดับมันได้ลงกัน

บทที่ ๓

เพราะปรารถนา

ยามราตรีกาลมาเยือนสายลมหนาวพัดลอยมาเป็น

ระยะๆ ร่วงบางยี่นริมระเป็ยงปุ่นทอดสายตายังเบื้องหน้า เมื่อ

คิดถึงเรื่องราวมากมายลมหายใจทอดถอนออกมา ภาพใบหน้า

ยังคงตราตรึง ทั้งโกรธเกรี้ยว ชุนเคือง เจ็บปวดผสมปนเปกันไป

ไม่เคยถือโทษหากเขาจะทำร้ายกัน

เสียงรถยนต์เคลื่อนเข้ามาแสงไฟสว่างวาบช่วงหนึ่งแล้ว

ดับหาย ยินเสียงเปิดประตู คาดว่าเขาคงจะกลับมาจากการ

เยี่ยมเยียนบิดา แต่ทำไมถึงได้กลับมาเอาปานนี้ หันหลังสาวเท้า

หยุดยืนหน้าประตูเปิดออกจ้องมองผ่านความมืดเห็นร่างสูง

ทูลุกทูลเข้บนันได แพททิเซียชะงักอ้าบานประตูแล้ววิ่งออกมา

ประคองไว้

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ร้องถามสีหน้าเป็นห่วง

เซ็ทเงยหน้าขึ้นดวงตาฉ่ำปรี๊ดสบเข้ากรามขบแน่นเมื่อ

ใบหน้าแสนพิศมัยปรากฏ สะบัดท่อนแขนราวกับรังเกียจแล้ว

หยัดกายลุกยี่น

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน!” ตวาดลั่น ก้าวเดินต่อ

สีหน้าคนโดนดุสลดลงเงยมองเขากำลังก้าวสูงขึ้นเรื่อยๆ

ระหว่างทางเห็นจับราวบันไดไว้มั่น และหยุดพักเป็นระยะ หญิง

สาวจำตามเพื่อไม่ให้คนตัวใหญ่ต้องเกิดอันตราย แต่แล้วเซ็ท

กลับทรุดกายนั่งข้างบันไดราวกับคนหมดแรง

“ฉันช่วยพุงไปส่งที่ห้องนะคะ” อาสาแล้วจับท่อนแขน

คล้องคอตนเอง เซ็ทจ้องมองแววตาแข็งกร้าว

“อย่ามายุ่ง!” พลั๊กออกห่างจนล้มลงแทบตกบันไดดีที่ยึด

ราวไว้ได้ เซ็ทชะงักครู่หนึ่งด้วยความตกใจแต่เมื่อเห็นอีกฝ่าย

ปลดอศัยจึงปรับสีหน้าตามเดิม

แพททิเซียยังไม่ละความพยายามอย่างน้อยอยากทำอะไร

เพื่อเขาบ้าง

“ไปเถอะคะฉันจะพุงคุณไปเอง” ค่อยๆ จุกจิกให้ลุกขึ้น

เซ็ทไม่ได้ขัดขึ้นอีกแล้วยอมทำตาม

หน้าประตูห้องนอนใหญ่เปิดประตูเข้าด้านใน ร่างบาง

ประคองคนเมามาถึงเตียงพยายามวางวางลงอย่างนุ่มนวล แต่

ทุกอย่างกลับไม่เป็นดังคาด เมื่อร่างสูงล้มลงแต่ไม่วายโอบเอว

คอดกั้วไว้แน่นทำให้สองร่างล้มทับกันบนเตียง แพททิเซียชะงัก

รีบใช้ฝ่ามือดันฟูกขึ้นมาแต่เขากลับรัดแน่นไม่ยอมปล่อย

“คุณเซ็ท คุณปล่อยฉันก่อนนะคะ”พยายามเกาะมือออก

แต่ไม่เป็นผล เมื่อท่อนแขนเริ่มโอบรัดแน่นแล้วเลื่อนขึ้นสู่

ด้านบนทำให้หญิงสาวทาบทับลงมากขึ้นจนทรวงอกเบียดแนบ

ชิด

“เธอจงใจจะยั่วกันใช่ไหม”

ตัวขมวดเขาหากันพยายามเอาตัวรอด ขนาดเมายังแรง

มากถึงเพียงนี้

“ฉันไม่ได้ยั่วคุณ ปล่อยฉันก่อนเถอะค่ะ”บอกเสียงสั้น

คนเมาไม่ฟังเสียงพลิกกายเปลี่ยนตำแหน่งแทน แพท

ทีเชียตระหนักได้ว่า ณ ตอนนี้องค์เองกำลังเผชิญกับอันตราย

แสนใหญ่หลวง คำนิ่งหนทางรอดนั้นมีไม่กี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ย้อนกลับได้คงไม่อาสาพามาส่งถึงห้องเพื่อให้เกิดเหตุการณ์

เช่นนี้หรอก

“อย่าทำอะไรฉันเลย ฉันขอร้อง...” ยกมือไหว้ไม่รู้เขานั้น

จะเข้าใจหรือเปล่า

เซ็ทจ้องมองใบหน้า ลากไล่ถึงลำคอ ทรวงอกนูนตันลื้อ

โหมพรมสีขาว กระโปรงสีดำสั้นเหนือเข่าเล็กชิ้นจนเห็นท่อนขา

เรียว ผิวพรรณดูเรียบเนียน ช่วงนี้อากาศหนาวทำให้ริมฝีปากสี

ชมพูระเรื่อ ทุกสัดส่วนของคนใต้ร่างทำเอาตัวตนเคียดเขม็ง

ห้ามใจหลายครั้งไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวแม้ความแค้นอัดแน่นมากแต่

ไหนก็ตาม ตนเองนั้นเคยอุปถัมภ์ให้เรียนจบเปรียบตนเป็น

ผู้ปกครอง

แล้วตอนนี้เขากำลังเตลิดไกล ควรทำเช่นไรเมื่อหัวใจมัน

เรียกร้องตลอดเวลา นับแต่วินาทีแรกที่ได้เห็นรูปสาววัยแรกรุ่ง

หน้าตาสะสวยหมดจด พิษแอลกอฮอล์ทำให้ตนมีความกล้า

มากขึ้นไปหน้าโน้มนง

“ไม่!” ปฏิเสธเหมินหนี

มือจับปลายคางให้หันมาเผชิญหน้ากัน

“ไม่นะ! อื้อ”ริมฝีปากถูกฉกฉวยอย่างรวดเร็ว

รู้สึกถึงความร้อนลมหายใจขาดหายหาที่ระบายไม่ได้ หัว

ใจเต้นเร็ว แรง และถี่รัว มือกำฝ่าปฐูที่นอน ใบหน้าร้อนผ่าว

เหมือนเลือดในร่างกายกำลังสูบฉีด รสจูบเพิ่งเคยได้สัมผัสมัน

ชวนให้หวั่นไหวถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เขาถอนริมฝีปากออกมาลากไส้สูบลำคอ ร่างกายกลับทวี

ความร้อนมากยิ่งขึ้น ในหัวขาวโพลน ลับสน มึนงง เพราะอะไร

ถึงได้ทำกับเธอเช่นนี้ ยังไม่ทันได้ครุ่นคิดอะไรต่อเมื่อมืออีกคน

ล้วงเข้าใต้เสื้อเพื่อหยอกล้อกับบัวคูงาม แพททิเชี่ยชะงักตื่นรน

ขัดขึ้น มากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

“อย่า! ไรนะ! ปล่อยฉัน!” กรีดร้องออกมา พยายามผลัก

ไสเขาให้ออกห่างแต่เหมือนคนตัวใหญ่จะเอาแต่ใจที่สุด

“อยากเข้าห้องฉันไม่ใช่เหรอ บอกแล้วไงว่าอย่ามายุ่ง

ตอนนี้จะโวยวายเอาอะไร!”

“ฉันไม่ได้ต้องการแบบนี้ แค่ต้องการช่วยคุณเท่านั้น!”

พยายามผลักดันอย่างสุดฤทธิ์

รอยยิ้ม... เผยออกมา เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึก เซ้หน้ากลัว

แววตาเปลี่ยนไป มันมีความแค้น ความเจ็บปวดแฝงอยู่ เมื่อเธอ

คือบุตรสาวของชายที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาปวดร้าว คงไม่แปลก

หากเขาจะกระทำต่อเธอ

“ใครต้องการให้เธอช่วย เธอช่วยอะไรฉันได้งั้นหรือ ช่วย

ให้พ่อเธอกลับมาดูเข้าตรงหน้าฉันได้ไหมล่ะ!” ตวาดลั่น

ออกมาจนสะดุ้ง

ขมกลืนความรู้สึกไว้กัดฟันทน ท่องในใจทุกอย่างเกิดขึ้น

เพราะบิดาใครทำอะไรไว้ย่อมได้ผลตอบแทนเช่นนั้นนี่คือลัทธิ

ธรรม แต่ทว่า... มันทำใจไม่ได้ ต้องตกเป็นของเขาทั้งที่เจ้าตัว

ไม่ได้มีใจให้กันเลย มันน่าสมเพชมากเสียจนไม่อาจทนแบกรับ

ไว้ได้

“ฉันรู้... ว่าพ่อเป็นคนผิดแต่ฉันขอรับรอง คุณอย่าทำอะไร

ฉันเลย ฉันเป็นผู้หญิงมีศักดิ์ศรี ได้โปรด... จะให้ทำอะไรก็ได้

ทั้งนั้นแต่ไม่ใช่เรื่องนี้” น้ำตาเริ่มคลอ

ดวงตาสบกันเซ่ทเข้าใจดี สายตาไม่เหมือนหญิงสาวคน

อื่น ไม่ได้ต้องการเขาในเชิงชู้สาวเลยสักนิด มันเต็มเปี่ยมไปด้วย

ความเคารพรักและศรัทธา ควรทำอย่างไรดีความลับสนใน

หัวใจนี้จะชะล้างมันออกได้อย่างไร เจ็บใจจริงๆ ที่ไม่อาจทำอะไร

ได้เลย ผละห่างจากร่างงามกุมขมับแน่น

“ออกไปจากห้องฉันได้แล้ว จากนั้นไปจงอยู่ในที่ของเธอ ถ้า

ฉันไม่เรียกไม่ต้องเสนอหน้ามาให้เห็น!”

เก็บความน้อยใจเอาไว้หนุนหลังออกมาจากห้องปิดประตู

สาวเท้าเดินอย่างเซื่องช้าหัวใจเหมือนถูกบีบจนแหลกสลาย เข้า

ห้องนอนตนเองยืนฟังกำแพงรูดลงจนกองกับพื้น ดวงตาเหม่อ

ลอย

ร่างบางมองนาฬิกาฝาผนังบอกเวลาหนึ่งทุ่มตรง

เสียงดนตรีแจ๊สแผ่วเบาแว่วมา สาวเท้าหยุดยืนริมระเบียง

สายตาทอดมองยังเบื้องหน้า คฤหาสน์หลังใหญ่ใจกลางเนื้อที่

นับพันไร่ของตระกูลอัลเลนโซ่ แสงสีทองจากโคมไฟทรงกลม

ตามถนนทางเข้าสว่างไสว ดวงไฟเล็กๆ ถูกนำมาประดับตาม

ต้นไม้ใหญ่ บางต้นดวงไฟยาวขนาดเท่าหลอดห้อยลงมาแสงไล่

ระดับจนดูเหมือนสายฝนกำลังตกอยู่ แต่ยื่นมองจากภายนอกก็

รู้สึกได้ถึงความงดงาม

มองอีกทางเห็นโอเอซิสรู้ว่าตรงนั้นคือเขตหวงห้ามของ

ที่นี่ ไม่มีผู้ใดย่างกรายเข้ามาได้นอกจากบุตรชายทั้งสี่คนและ

ประมุขของตระกูล จ้องมองลงไปเห็นแสงสว่างลอยขึ้นเหนือ

ต้นไม้ มันมาจากธรรมชาติ ไม่ได้ถูกสร้างเสริมเติมแต่งจาก

มนุษย์ คือความงดงามอย่างแท้จริง

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นร่างบางชะงักหันมองประตูแล้วรีบ

ก้าวเดินเปิดม่านออก เห็นสาวใช้ยื่นกล่องกระดาษใบใหญ่ให้

“อะไรคะ”เอ่ยถามด้วยความมีนง

“คุณชายซาฟอยากให้คุณช่วยขึ้นแสดงที่เวทีงานเลี้ยงคืน

นี้หน่อยค่ะ”

“ตอนนี้นะเหรอ!” ร้องออกมาด้วยความตกใจ

“ใช่ค่ะ”

แพททิเซียส่ายศีรษะไม่เข้าใจ ทำไมคนที่เชิญเธอถึงเป็น
ซาฟ แล้วรู้ได้อย่างไรว่าเรียนนาฏศิลป์มา

“ไม่ได้หรอกค่ะ ฉันทำไม่ได้หรอก ฉันต้องอยู่ที่นี้เท่านั้น!”

“คุณชายซาฟบอกว่าจะรับผิดชอบเองค่ะ หากมีปัญหา
เกิดขึ้น”

“เอ่อ...”

“รับไปสิแพท เราก็จะไปด้วย!”เสียงตะโกนจากด้านหลัง

แพทที่เซี่ยชะง่อมอง

มีรันแทรกตัวเข้ามาหยาบชุดนางรำในมือสาวใช้ แล้วปิด

ประตูลง สองคนนั่งบนเตียง

“เกิดอะไรขึ้นรันเราไม่เข้าใจ!”ถามเพื่อนหน้าตื่น

“พอดีคุณซาฟต้องการให้เราำบนเวที”

“แล้วเราจะทำได้ยังไง คุณเซ็ทได้โกธรแยะ”สีหน้าสลดลง

“ใครจะสน คุณซาฟใหญ่ที่สุด”

“แต่เราว่า...” อ้าปากจะคำน

“อย่าเรื่องมากเลยแพท มีโอกาสแสดงวัฒนธรรมไทยให้ดู
จะปฏิเสธทำไม มาเถอะเดี๋ยวเราช่วยแต่งตัว!” ตัดบทเพื่อนแล้ว
ดึงให้ลุก

มีร้านเปิดกล่องดูด้านในบรรจุชุดสำหรับการรำฉุยฉาย
เบญจกาย ประกอบด้วยฝ้ายกละครสีเขียว เลื้อในนาง ชุดยี่น
เครื่องปักเลื่อม ชฎาทอง อุบะห้อยชฎาปลายเหลือง ทับทรวง
นาง ข้อมือไขน เข็ดขัดโบราณและหัวทรวงสีพลอยแดงใหญ่ ตาม
ด้วยข้อเท้าหัวบัวทองเหลือง

ใช้เวลาเกือบชั่วโมงสำหรับการแต่งตัวพร้อมหน้าและผม
แพทตีเซี่ยหันมองตัวเองในกระจกไม่ได้เห็นกานแต่งกายเช่นนี้
มานานแล้ว เหมือนกลับทำงานที่ตัวเองรักอีกครั้ง

“แล้ววันนี้ไม่แสดงเหรอ” หันมาถามเพื่อน

“คงไม่ได้แสดงหรอก ดูชุดก็รู้แล้ว”

“เสียตาย เราก็ไม่อยากแสดงแล้วถ้าวันนี้ไม่เอาด้วย” สีหน้า

ไม่สู้ดีนัก

“ไม่ได้นะ เรากำลังจะได้รางวัลวัฒนธรรมไทยแล้วปล่อยไป

แบบนี้เสียตาย แล้วอีกอย่างแพทรำสวยกว่าเราต้องเยอะ!”

ก้มลงมองตัวเอง แผลงใหม่ บางครั้งเธอยังคิดว่าไม่ควร
มีрінเป็นคนไทยแท้ๆ แต่กลับไม่ได้แสดง เธอเป็นแค่เพียงหญิง
สาวต่างชาติแล้วมาอาศัยแผ่นดินเมืองไทยอยู่เท่านั้น เพราะ
ประทับใจนาฏศิลป์อันวิจิตรงดงามเลยเลือกเรียนทางนี้

“ไปกันเถอะรถมาจอดรอรับด้านหน้าแล้ว” มีрінนำทาง
ออกมาจากห้อง

นางรำสาวเท้าติดตามเพื่อนท่ามกลางสายตาของสาวใช้
และบอดีการ์ดมากมายจ้องมองมา ถึงรถรีบเปิดประตูขึ้นนั่งรถ
เคลื่อนออกมาจอดด้านหลังคฤหาสน์จัดงาน แพททิเซียลงจาก

รถพร้อมเพื่อน มิรันเห็นใบหน้าเผือดลงรีบจับมือไว้เพื่อให้

กำลังใจ

“ไม่ต้องกังวล แพทแสดงมาเท่าไรแล้ว”พยายามให้

กำลังใจ

“อืม”

เสียงดนตรีไทยเริ่มดังขึ้น นางรำค่อยเยื้องกรายออกหน้า

เวที ท่วงท่าอ่อนช้อยผสมผสานกับดนตรี แยกในงานเริ่มเข้ามา

มุงดูด้วยความสนใจ ร่างสูงสาวเท้าหยุดยืนมองแววตาแข็ง

กร้าว ใครใช้ให้เธอมาทำงานนี้หากมีใครรู้ตัวตนอาจจะเป็นเรื่อง

ใหญ่ก็ได้ ครอบครัวที่สูญเสียไปสามศพเมื่อวันนั้นยังโคกเค็ร่า

ไม่หาย กล้าดียังไงกัน

มองร่างบางกำลังร้ายรำ ทุกท่วงท่าดูงดงาม แต่หัวใจ

กลับไม่เป็นสุข แม้ผู้คนภายในงานจะดูชื่นชมมากแค่ไหนก็ตาม

ยิ่งพิจารณายิ่งแปลกแพททิเซียไม่เคยกล้าทำเช่นนี้ อยู่ด้วยกัน

ร่วมเดือนดูเชือกฟางตลอด แล้วชุดนางรำเอามาจากที่ไหนแสดง

ว่าต้องมีคนร่วมมือด้วย

ซาฟเหลือบมองเห็นสีหน้าน้องเหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ
เลยสาวเท้าเข้าหาตบไหล่เบาๆ ระบายยิ้มออกมา จังหวะนั้น
ไชน์กับเซย์มาร่วมสมทบ

“พี่ซาฟ นั้นใครหรรอครับบนเวที การแสดงสวยมาก ผม
ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนเลย” เซย์บอกน้ำเสียงตื่นเต้น

“บนเวที... เธอชื่อแพททิเซียเป็นลูกสาวฟากิโอ การแสดง
เรียกว่ารำฉุยฉายเบญจกาย” ซาฟตอบ

ทุกคนมองหน้ากันอย่างหน้าตื่น เซ้ทขบกรามแน่นหันหน้า
หนีไม่อยากแสดงความไม่พอใจออกมา

“ไม่ต้องทำหน้าที่เครียดกันหรอกนะ ลูกกับพ่อคนละคนกัน
คุณแพทตีเซียไม่ได้ทำอะไรผิด แต่เราเอาตัวเขามากักขังมันก็
แย่พอแล้ว” เตือนน้องๆ ในเชิงตำหนิ

“พี่ซาฟพูดถูกแล้วล่ะ” พี่คนรองเห็นด้วย

รำดูฉายจบลงแพทตีเซียลงจากเวที เทพบุตรสี่คนยืนรอ
อยู่ด้านข้างสีหน้าแตกต่างกัน แต่เมื่อสังเกตจะเห็นรอยยิ้มจาก
ไซน์และเซย์เท่านั้น ส่วนคนที่เธอมีใจกลับตีหน้ายักษ์ใส่

“นี่รางวัลครับ” ซาฟยื่นซองเงินให้

ยกมือขึ้น เธอทำเพราะอยากช่วยเท่านั้นไม่ต้องการอะไร

ตอบแทน “ไม่เป็นไรค่ะ”

“รับไว้เถอะครับ ถือว่าเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ” พยายาม

คะยั้นคะยอ

“รับสิแพท!” มิรันแนะนำ

แพททีเซี่ยยอมรับเงินมา

“ผมขอตัวก่อนนะครับ” พี่ชายคนโตเดินห่างออกไป ไชน์

ติดตามออกไปด้วย

เซย์ค่อยๆ ก้าวเข้าหาหญิงสาวแล้วระบายยิ้มสีหน้ากลุ่ม

กริม

“ผมชื่อเซย์นะคะ”แนะนำตัว

“ค่ะ”

“คุณแพทพอจะมีเวลาว่างไหม ไว้วันหลังเราไปเที่ยว

ด้วยกันนะคะ”แพททืเซี่ยเหลือบมองเขาเล็กน้อย แล้วหันมา

ยิ้มแก้อๆ กับคู่สนทนาตรงหน้า

“เอ่อ... ไม่ดีกว่าค่ะ”ปฏิเสธอย่างละมุนละม่อม

หมับ!

มือถูกคว่ำไว้อย่างทันท่วงที หญิงสาวชะงักด้วยความ

ตกใจ รีบปิดออกอย่างใจเย็นแต่คนจับกลับไม่ยอมปล่อย

“นะครับ พี่เซ็ทไม่ว่าหรอก”

หมับ!

จังหวะนั้นเซ็ทคว่ำมือสองคนไว้แล้วแกะออก เซ็ทมอง

หน้าพี่ชายด้วยความแปลกใจ แพททีเซ็ทรีบหลบอยู่ด้านหลังเขา

ด้วยความหวั่นใจ

“แกจะทำอะไรเซย์ ไม่นึกถึงหน้าพวกพี่บ้างหรือไง!”ปราม

น้องชาย

“ผมก็แค่สนใจคุณแพทเท่านั้นเอง เชื่อว่าเธอจะยอมไปกับ

ผม”

“ผู้หญิงไม่ได้เหมือนกันทั้งโลกหรอกนะเซย์!”

“ผมเข้าใจแล้วครับ”บอกเสียงอ่อนลง หันมองมาทาง

หญิงสาว “ผมขอโทษนะครับคุณแพท ผมแค่คิดว่าคุณอาจจะ

เหมือนคนอื่น ๆ”

แพททีเชื่อมองคิดแล้วไม่เข้าใจ ทำไมพี่น้องสองคนถึงได้

ทำท่าราวกับว่าหาคนรักจริงใจไม่ได้ ในเมื่อพี่ชายสองคนได้เจอ

รักแท้แล้วดูรักภรรยาของเสียขนาดนั้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” ยิ้มให้กับเขาเพื่อไม่ให้คิดมาก

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อน”

เหนื่อย... รู้สึกได้เลย เข้าใกล้ยิ่งลำบากใจ ได้เห็นหน้าแสน

ถวิลหา ทุกอย่างรวมเป็นตัวเธอ สร้างความกดดันให้กับเขา

อย่างร้ายกาจ มันทรมานเมื่อไม่อาจทำทุกอย่างได้ตั้งใจคิด ร่าง

สูงก้าวท่างออกมาอยากรักษาระยะนี้ไว้ เป็นครั้งแรกที่ได้รับรู้

เจ็บมันเป็นแบบนี้ ร่างกายไม่มีแผลแต่ปวดร้าวเสียยิ่งกว่า

ดวงตากลมโตมองแผ่นหลังห่างหายที่ละก้าว ยิ่งนานยิ่ง

เหมือนไกลกันเสียเหลือเกิน กำแพงยิ่งหนาขึ้นทุกที จะทลายมัน

ได้บ้างไหม อยากพยายามให้เขาได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่มีมาก

เหลือเกิน

“แพทเป็นอะไรหรือเปล่า” ภาฏุกจับไว้ หันมองเห็นเพื่อน

กำลังยิ้มประหนึ่งให้กำลังใจ

“ไม่เป็นไรหรอก” เสียงเศร้าตอบกลับ

“อดทนนะ ลักวันเราเชื่อว่าคุณเซ็ทจะต้องรับรู้ความรู้สึก

ที่แพทมีให้”

“อืม”

“ไปเปลี่ยนชุดเถอะ เมื่อครูมีคนอื่นเอาชุดมาให้อีก” มิรันยิ้ม

ออกมา

“ชุดอะไรหรอ” ถามสีหน้าแปลกใจ

“ไม่ต้องถามเปลี่ยนๆ ไปเถอะ”

ถูกผลักดันให้มาอยู่ในคฤหาสน์ มิรันหยาภิกล่องชุดส่งให้
เปิดมันออกด้านในบรรจุชุดราตรีสีนํ้าเงินเข้าระบายไล่ระดับสี
ทอง กับรองเท้าสีเดียวกันด้านหน้าเป็นโบว์ประดับเพชรตรง
กลาง ส้นสูงราวห้านิ้ว พร้อมสร้อยเพชรรูปหยดน้ำจี้ตรงกลาง
เป็นโลมาตัวเล็กกราดาน่าจะเหยียบลั่น โบว์สำหรับรวบผมอี๋ห่อ
แบรนต์ตั้ง

“วันนี้มันอะไรกันเนี่ยจะเปลี่ยนได้ยังไงกัน!” ร้องโวยวาย

“ถ้าไม่เปลี่ยนไม่มีชุดแล้วนะ เพราะชุดชุดยักยอกก็อยู่กับฉัน”

อยากจะบ้ำตายเพื่อนกำลังเล่นอะไรแล้วจะทำยังไง

สุดท้ายจำต้องใส่ชุดนั้นออกมา มีรันยืนตะลึงยิ้มออกมาด้วย

ความดีใจลากเพื่อนออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า พามานั่งหน้า

กระจกบานใหญ่จัดการรวบผมแต่งหน้าใหม่เพื่อให้พร้อม

สำหรับออกงานกลางคืน

“เรียบร้อย สวยที่สุดเลยเพื่อนเรา”ชมเปราะ

“ทำไมเราต้องใส่ชุดแบบนี้ แล้วรันล่ะไม่ใส่หรือไง”

“ใส่สิกำลังจะไปเปลี่ยน”

ยี่สิบนาที่ต่อมามีวันในชุดราตรีเกาะอกสีม่วงยาวคร่อม
เท้า ผมถูกรวบไว้เหนือศีรษะปล่อยลงมาเคลือบแก้มเล็กน้อย
ร้องเท้าสั้นสูงสีเดียวกัน ต้มหูเพชร และสร้อยราคาเหยียบล้าน
ถูกนำมาสวมใส่ สองร่างเดินออกมาสายตาผู้คนมากมายหัน
มองเริ่มให้ความสนใจ

“เราทำอะไรผิดหรือเปล่าวัน คนถึงได้มองกันแบบนี้” นิ่ง
หน้าถามเพื่อนรู้สึกไม่สบายใจ

“ไม่มีอะไรหรอกแพท ไม่รู้ตัวเองเลยหรือไงว่าเธอน่ะสวย
มาก”

“ไม่จริงหรอก”เถียงเพื่อนกลับไป

สายตามองไปทางเขากำลังพูดคุยกับหญิงสาวคนหนึ่ง

ท่าทางเธอดูสวย สง่า และมาดมั่นเสียจนรู้สึกหวั่นในหัวใจ

บ่อยครั้งเห็นระบวยิ้มออกมาราวกับมีความสุข

“ร้านเราขอไปเช่าห้องน้ำก่อนนะ”

“เราไปเป็นเพื่อนไหม” มิรันหันมาถาม

“ไม่ต้องจะ แปปเดียวเอง”

“อืม”

เดินทอดน่องมาถึงสวนด้านหลังตรงจุดนี้แทบไม่มีใครเลย

ทอดสายตาผ่านแสงสว่างสลัวเห็นคู่หนุ่มสาวบนเก้าอี้กำลัง

กอดจูบดูดดื่มรีบหันกลับมาด้วยความเขินอาย พอนึกถึงตัวเอง

ขึ้นมาแล้วใบหน้ามันร้อนผ่าว รู้สึกเหนื่อยอย่างไรไม่รู้ แต่เธอไม่

เคยทำอยากให้เขาอมรับบ้าง

เสียงออกมาอีกทางแห่งมองดวงจันทร์ กระจ่างเด่นชัด

เสียงจนเหงาขึ้นมาจับใจ อยากพบพ้อมากเหลือเกิน มีหลาย

เรื่องที่ยากเล่าให้ฟัง กัดริมฝีปากแน่นข่มกลั้นความรู้สึกเอาไว้

เซ็ทสาวเท้าติดตามร่างบางมาอย่างรวดเร็วหลังจากเห็น
หายมาคนเดียว สวนด้านหลังเห็นเธอกำลังก้าวห่างไกลออกไป
จนถึงช่วงเปลี่ยนพลอดผู้คน คิ้วเข้มขมวดสงสัยนักจะทำอะไร
สายตาเห็นชายหนุ่มตระกูลผู้ดีคุ้นเคยกันเดินย่องเงียบมา
ด้านหลังแล้วโอบรัดไว้ เซ็ทขบگرامที่แท้ก็นัดผู้ชายไว้หันหลัง
จะกลับ

“กรี๊ด! ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!” กรี๊ดร้องดินรน

ผลึก!

ร่างบางชะงักทรุดลงจ้วงหวนั้นชายแปลกหน้ารวบร่างไว้ในอ้อมแขน เธอไม่มีแรงเลยมันซาหีบไปทั้งร่าง เชื้อท้อจ้องมองดวงตาเบิกกว้างปรี่เข้าหาทันที

“ทำอะไร!” ตวาดลั่นออกไป

มันหันมามองเมื่อพบว่าเป็นใครรีบปล่อยร่างบางลงทันที แพททิเซียชบลงกับพื้นไม่อาจชันกายลุกขึ้นได้

“ผมไม่ได้ทำอะไรนะ ผมไม่รู้!” บอกเสียงสั่นกึ่งหนีออกไป

สองเท้าก้าวเข้าร่างบนพื้นอย่างรวดเร็วโอบประคองไว้

แพททิเชียนิวหน้า พุดอะไรไม่ออกมันจุกแน่นไปหมด หายใจไม่

ทั่วท้อง

“เป็นอะไรมากไหม” สีหน้าแสดงความห่วงใย

สายศิระชะเล็กน้อยแล้วหลับตาลง อ้อมกอดนี้อบอุ่นมาก

เหลือเกิน

“เจ็บตรงไหนตอบหน่อย!”

“อะ...ฉันจุก” ตอบเสียงแผ่ว

“เธอนี่แปลกคน เป็นผู้หญิงคนอื่นคงร้องไห้ไปแล้ว ถ้ามัน
เจ็บจะร้องออกมาก็ได้ไม่มีใครว่าหรอก” นางหงุดหงิดที่เห็นแบบ
นี้ ไม่เคยเห็นแพททีเซี่ยร้องเลย อย่างมากก็น้ำตาคลอเท่านั้น

“ก็มัน... ทนได้นี่นา ไม่ได้เจ็บจนต้องร้องไห้ แพทเป็นคน
แบบนี้แหละค่ะ ต้องเจ็บมากถึงจะร้องออกมา” ตอบตามตรง

หัวใจไม่ปกติเต้นโครมครามอยู่ได้ ผู้ชายอย่างเขาไม่
เคยเป็นอะไรแบบนี้เลย นึกเจ็บใจกับใครไม่เป็นต้นตอมาเป็น
กับผู้หญิงลูกศัตรู

ร่างบางถูกอุ้มมาถึงสวนด้านหน้า ผู้คนมากมายมองดู
ด้วยความแปลกใจ มิรันรีบวิ่งเข้ามาหาด้วยความเป็นห่วง มอง
เซ้ทด้วยความอยากรู้

“เกิดอะไรขึ้นแพท!” ร้องถามด้วยความตกใจ

“ไม่มีอะไรหรอก”

“ถ้าไม่มีจะโดนอุ้มแบบนี้หรอ”

“เดี๋ยวค่อยเล่าให้ฟังนะ”

มีรันพยักหน้าแล้วเหลือบมองผู้ชายตรงหน้า พอมองแวว

ตาของเขาแล้วรู้สึกได้เลยว่าเพื่อนมีหวัง เช้ทกวาดตามองหา

ลูกน้องคนสนิทเมื่อไม่เห็นวีแวนจึงสาวเท้ามาถึงเก้าอี้หนึ่งแล้ววาง

หญิงสาวลง ล้วงโทรศัพท์ในกระเป๋าออกมา

“เกรได้มาพบฉันตรงหน้างานด่วนเลย” วางสายลงแล้ว

เหลือบมองอาการหญิงสาวอีกครั้ง

บอดีการ์ดชุดหน้ามาถึงก้มลงทำความเคารพเจ้านาย

เล็กน้อยแล้วหันมาพิจารณาเหตุการณ์เบื้องหน้า มองผ่านเลย

ถึงผู้หญิงอีกคนยืนหน้ามู่ยอยู่

“จะให้ผมทำอะไรครับ”

“พาแพททีเซียบกับเพื่อนไปส่งที่คฤหาสน์ แล้วอย่าให้
ออกมาอีกล่ะ”สั่งออกไป แล้วหมุนหันเดินกลับเข้างาน

“เชิญครับคุณแพท แล้วก็... คุณชื่ออะไรนะ”ไม่วายกวน

ประสาท

“ไม่ต้องเรียกชื่อก็ได้ ฉันรู้ตัว!” สะบัดใบหน้าแล้วเข้าไป

ประคองเพื่อน

เกรเด์หัวเราะในลำคอแล้วรีบตรงดิ่งไปที่รถสปอร์ตสีดำ
สตาร์ทมัน เมื่อเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อยเลยทะยานมันออก
จากบริเวณงาน

ก้าวเข้างานอีกครั้งแต่สายตาไม่ฉายหันกลับไปมองรถสี
ดำเคลื่อนออก กวาดตามองรอบๆ แสงสว่าง ผู้คน และความ
น่าเบื่อ แต่จำต้องทำจนมันกลายเป็นความเคยชิน

“อู๋ย!” ร่างสูงถูกชน เข้ทรีบประคองไว้สายตาสบกัน

“เข้ท!” หญิงสาวร้องออกมาขณะปรับสมดุลขึ้นมาขึ้น

เรียบร้อย

“ผมนี่กว่าคุณกลับไปแล้วเสียอีกมิเกล” รอยยิ้มระบาย

ออกมา

“พอดีคิดถึงคุณเรื่องธุรกิจนิดหน่อย”

“เรื่องอะไรเหรอ” ถามกลับด้วยความสนใจ

“มีคนอยากจ้างมิเกลให้เป็นที่ปรึกษาด้านการตลาดนะ

ค่ะ”

“ใครก็อยากจ้างคุณทั้งนั้นแหละครับ เก่งออกขนาดนี้ ผม

ยังอยากจ้างเลย” หัวเราะออกมา

“ถ้าเป็นเซ็ทมิเกลทำให้พริ้งได้เลยนะคะ” อีกฝ่ายกลับ

ตอบกลับแววตาเป็นประกาย

สายตามองมารู้สึกได้ถึงความหวังบางอย่าง สำหรับเขา

แล้วหัวใจนี้มันปิดตาย ใครจะมากะเทาะคงยากนัก แสร้งยิ้ม

ออกมาเหมือนเคยทำเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

“เอาไว้มิเกลว่างเมื่อไหร่ ผมจะรีบจองตัวเลยนะครับ”

“ได้สิคะ อย่าลืมติดต่อมาก็แล้วกันคะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับพอดีพี่ชายเรียก” เซ็ท

บอกขณะมองทางพี่ชายกำลังโบกไม้โบกมือให้อยู่

“ค่ะ”

สาวเท้าหยุดยืนตรงหน้าพี่ชายมองเห็นหนุ่มร่างสูงใหญ่
มองมาทางเขา สายตาของผู้ชายคนนี้แปลกประหลาด ดูน่ากลัว
แต่มีความรักอย่างเต็มเปี่ยม

“พี่ชายมีอะไรหรือครับ” หันถามพี่ชาย

“นี่เคน เป็นบอดีการ์ดพี่มาก่อน พอดีพี่จะให้มาทำงาน

แทนฟาวรีโอ” ซอฟแนะนำ

เซ็ทชะงักครู่หนึ่งแล้วปรับสีหน้าตามเดิม

“ได้ครับ ถ้าพี่เห็นว่าดี”

เคนก็มึนศีรษะเพื่อทำความเข้าใจนายใหม่ แต่

สำหรับเซทแล้วกลับรู้สึกสังหรณ์บางอย่าง สายตาของเคนที่

มองมามันแปลกเสียจนทำให้เขารู้สึกหวั่นใจ

ถึงหน้าคุณหาสน์เกรตส่งมาจากรถ เพื่อช่วยพุง

แพททิเซีย ต้องคนห่วงเพื่อนกลับไม่ยินยอม ร่างบางค่อยๆ ก้าว

เดินอย่างระมัดระวังอาการจุกแน่นดีขึ้นมากแล้ว นั่งลงบนโซฟา

สีซีไ้

“ขอบคุณนะวัน”

“ไม่เป็นไรหรอก ตอนเราไม่สบายแพทก็ยิ่งมาดูแลเรา

เหมือนกันนี่”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ ต้องไปดูแลเจ้านายต่อ

ที่งาน” เกรต็บอกกัมศิระยะแล้วเจ้าพรวดออกไปทันที

มิรันเบ้าปากด้วยความหมั่นไส้แล้วหันมามองเพื่อนต่อ

“ตกลงโดนอะไรมาแพท!” จ้องมองไม่วางตา

“เราเกือบโดนผู้ชายในงานขมขื่นนะ”

“อะไรวะ!” ร้องลั่นออกมาด้วยความตกใจ “แล้วจะแจ้ง
ความใหม่ จะเอาอย่างไรต่อ!”

“ไม่หรอก เราคงไม่แจ้ง หากคุณเช็ทต้องการแจ้งคงทำไป
นานแล้ว อาจจะมีกลัวว่าจะกระทบต่อธุรกิจล่ะมั้ง”

“แย่มากสุดเลย รันไม่ยอมมหรอก รันจะแจ้งความ!”

แพททิเซียหันมองเพื่อนแล้วอดยิ้มไม่ได้ มิรันอาจจะดู
โง่งพวงไปหน่อยแต่เธอก็คือเพื่อนที่ดีที่สุด

“เอาไว้ค่อยตัดสินใจดีกว่านะ คีนี่รันไปนอนได้แล้ว แพท
เองจะนอนเหมือนกันเหนื่อยมากแล้ว” แนะนำ

“อืม งั้นเราไปก่อนนะ”

มีรันออกมาจากห้องรับแขกสาวเท้าไปยังบ้านพักตนเอง

โชคดีที่คฤหาสน์มีคนเฝ้าอยู่พอสมควร อีกอย่างเป้าหมาย

คนร้ายไม่มีทางเป็นเพื่อนเธอแน่นอน

ร่างบางขยับกายอันเหนียวล้ำสาวเท้าขึ้นชั้นสอง ระหว่าง

ทางได้ยินเสียงแปลกประหลาดบางอย่าง ชะงักเท้าหยุดฟังแต่

กลับเงยบหายถอนใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วก้าวเดินต่อ เปิด

ประตูห้องเข้ามา

หมับ!

“อ้อ!” ดิ้นรนสุดชีวิตแต่กลับถูกจับไว้แน่น

“แพทพ่อเองนะลูก” ได้ยินเสียงหญิงสาวชะงัก พาวีโอะ

ปล่อยมือ

หันมามองเต็มสองตา ยกมือสองข้างปิดปากความรู้สึก

โถมกระโจนกอดบิดาไว้แน่น

“พ่อหายไ้ไหนมา พ่อรู้ใหม่ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง!”

“พ่อขอโทษลูก” บอกเสียงเศร้า

แพททิเซี่ยก่ลากลิ่นควมรู่สิ๊กเออไว้ เงยหน้าเพชัญกับ

บิดาอย่างตรงไปตรงมา

“พ่อซ่าพวกเขาเหรอดคะ บอดี้การ์ดที่คฤหาสน์ท่านชาน

โต้!”ถามเสียงแข็ง

“เปล่าพ่อไม่ได้ซ่าแต่คนที่มากับพ่อมันเป็นคนซ่า”ปฎิเสธ

เสียงสั้น

“แล้วพ่อทำแบบนี้ทำไม ทำไปเพื่ออะไรหนุอยากจะรู่ ทั่งๆ

ที่เมื่อก่อนพอก็บอกว่าอัลเลนไซ้มีบุญคุณกับพ่อมาก”ถามเสียง

สั้น

“เพราะมีบุญคุณมากนะสิ พ่อถึงต้องทำแบบนี้” ยกมือจับ

ไหล่บุตรสาวทั้งสองข้าง “แพทพ่อไม่ได้ทรยศต่ออัลเลนไซ้ พ่อ

ทำทุกอย่างอย่างมีเหตุผล เชื่อใจพ่อนะลูก อีกไม่นานทุกอย่าง

จะเปิดเผยออกมาเอง”

“แต่ว่าพ่อคะ...” อ้าปากจะค้าน

เสียงประตูห้องเชื่อมตั่งขึ้นแพททึ่เซี่ยชะงักรีบดันพ่อไป

ตรงระเบียง เห็นเชือกห้อยอยู่

“พ่อรีบไปเถอะคะ แพทเชื่อพ่อ” บอกบิดาแล้วหันมอง

ประตูต่อ

ฟารีไอโรยเชือกลงไปมองหน้าบุตรสาวอีกครั้งแล้วกระตุก

เชือก เร็นกายผ่านความมืด แพททิเชียวรีบเปิดประตูเห็นร่างสูง

ยื่นจ้องมองแววตาแข็งกร้าว

“คุยกับใคร!”

“เปล่าค่ะ” ตอบพร้อมหลบเลี่ยงสายตา

สายตากวาดมองรอบห้องเห็นหญ้าและดิน สาวเท้าหยุด

ยื่นตรงระเบียงเห็นขอบมีรอยตะขอเกี่ยว หันขวับจ้องมองหญิง

สาวก้าวเข้าหาอย่างรวดเร็ว

“นี่เธอกำลังโกหกฉันนั่นแหละ!” ตวาดลั่นออกมา ร่างบาง

สะอื้น

“ปะ...เปล่านะคะ”

“พ่อเธอมาที่เชียงใหม่ ฉันถามว่าเชียงใหม่!”

หญิงสาวสะอื้นลงหลังจากระแวงระวังตนเองอย่างที่สุด

ไม่ยอมให้เกิดสถานการณ์เช่นวันนั้นอีกแล้ว

“คือว่าแพทไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

“เธอ... แพททิเซีย อยากให้ฉันทำอะไรจริงๆ ใช้ไหมถึงได้

ทำแบบนี้!”เช่นเขี้ยวออกมา ความอดทนแทบจะถึงขีดจำกัด

“จะให้ฉันจับพ่อตัวเองทุกๆ ที่รู้ว่าถ้าได้ตัวท่านมาแล้วพวก

คุณจะทำร้ายอย่างนั้นหรือคะ ฉันทำไม่ได้หรอก!”ย้อนกลับไป

เซ็ทขบกรามแน่นพยายามสุดหัวใจเข้าปอด เพื่อลด

โทสะตนเองลงให้ถึงที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าเธอคงยอมรับใช้ไหม หากฉันจะ

ลงโทษเธอแพททิเซีย”สีหน้าแววตาดูหึ่มเกรี้ยว มหญิงสาว

ค่อยรูดตามกำแพงเพื่อหลบหลีก หัวใจเต้นโครมครามแทบทะลุ

ออกนอกห้อง

“ฉันขอโทษ... ให้ฉันทำอะไรก็ได้ ขอแค่อย่ารังแกกัน”

“อย่างเธอมีสิทธิ์ขอด้วยเหรอ!”

คืนนี้ไม่ว่าฟ้าวิโอมันจะมาอีกหรือเปล่า แต่หัวสมองเขามัน

แทบระเบิดออกมา หัวใจเต้นรัวไม่หยุดอดดิ้นารีนสูบฉีด อยาก

เอาคืนเพื่อให้สาสมกับการกระทำโหดชั่ว แต่กลับทำอะไรไม่ได้

เลย

“คืนนี้ไปนอนที่ห้องของฉัน!” ลังเสียงเข้ม

“ทำไมฉันต้องไปด้วย!”ถามย้อนทันที

“ถ้าเธอไม่ไปห้องฉัน ฉันก็จะนอนที่นี่ เพื่อพ่อเธอจะมาหา

อีกฉันจะได้คุยด้วย”ยิ้มเหี้ยมออกมา

หญิงสาวนิ่งเงียบไม่ยอมยกโต้เถียงกับเขาให้อารมณ์ขุ่น

เคือง พ่อเองก็ทำอะไรคลุมเครือ ลูกสาวเลยต้องมารับเคราะห์

แต่ถ้อยคำที่พูดออกมายังจำได้ดี อีกไม่นานจะรอให้ถึงวันที่

เหตุการณ์ทุกอย่างคลี่คลาย ไม่อยากให้พ่อต้องโดนประณาม

ไม่อยากให้เขารังเกียจอีกแล้ว

ล้มตัวลงนอนบนเตียงอย่างไม่คาดคิด แพททิเซียยื่นนั่ง
มอง จังหวะนั้นคนบนเตียงตะแคงหันมาสองสายตาสานกัน
เลยหลุบตามองพื้น ตอนนีเขารำรณะเย็นมากแล้วพอนึกถึง
ถ้อยคำของพี่ชาย

“แล้วเธอจะไม่นอนหรือไงกัน!” ทามเสียงขุ่น

“เอ่อ... งั้นฉันนอนพื้นก็ได้ค่ะ” แพททิเซียหันรีหันขวางเปิด
ประตูเสื้อฟ้าเห็นผ้าห่มวางอยู่ชั้นบนหยิบออกมาปูกับพื้นแล้ว
ฉวยหมอนบนเตียง แต่ข้อมือกลับถูกดว่าเอาไว้

หมับ!

ตูป!

ล้มลงบนเตียงมือข้างหนึ่งดันฟูกไว้แล้วขึ้นตัว ยิ้มฝันๆ

ออกมา

“ไม่นอนบนเตียงคะ ปล่อยนะคะ!” ดึงดันจะนอนพื้น

“ถ้านอนด้วยกันจะไม่ทำอะไร ถ้านอนกับพื้นระวัง

กลางคืนจะลงไปหา”หยุดดีนรมองเขาตาเขียว

“แน่ใจนะคะว่าจะไม่ทำอะไร”

เข้ทเล็กคิ้ว ไม่เข้าใจจริงๆ

“กลัวอะไรนักหนาแพททีเซีย เรื่องเซ็กส์มันเป็นเรื่องปกติ

หรือเธอไม่คิดจะแต่งงาน”

คนถูกถามถึงกับอึ้งพูดไม่ออก

“มันก็ใช้อย่างที่คุณพูด แต่กับแพทต้องแต่งงานเท่านั้น

คะ”

เซ็ทนิ่งฟังไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน หน้าตาท่าทางไม่น่าใช้ถึงแม้จะ

แปลกใจอยู่ที่หวงตัวกับเขานักหนา

“มันไม่มีแล้วละสมัยนี้ หมดยุคสาวบริสุทธิ์แล้วแพทที

เซีย”

“คุณไม่จำเป็นต้องเชื่ออะไรนี่คะ แต่ก่อนอื่นปล่อยฉันก่อน

ได้ไหม” ร้องขอปิดข้อมือไปมา

ปล่อยข้อมือเป็นอิสระแพททิเซียหยิบผ้าห่มตรงพื้นมาพัน

ตนเองแล้วล้มตัวลงนอนที่ว่างทางซ้ายมือ เช้ทมองผ้าห่มผืน

หนาแล้วถอนใจออกมา เหมือนนอนยังงัยยังงั้นไม่รู้จะกลัว

อะไรนักหนา มีแต่สาว ๆ วิ่งเข้าใส่แต่หนีเอาแต่หนีลูกเดียว บางทีก็

ทำเหมือนคิดอะไรด้วยบ้างละ บางทีก็เหมือนไม่สนใจ มันยังงัย

กันแน่ผู้หญิงคนนี่คาดเดาอะไรไม่ได้เลย

ยกที่นอนแขนก่ายหน้าผากความคิดเตลิดไปไกล ยิ่งสงสาร
ครอบครัวที่ต้องสูญเสียผู้นำไม่หายมันเหมือนภาพเหล่านั้นติด
ตา เขาเองอยากอภัยให้ฟ้าวิโอแต่มันมากเกินไปจนจะทำเช่นนั้น ถ้า
หากไม่จับกุมแล้วสามชีวิตที่จับลงสิ่งใดจะชดใช้ มองคนนอน
ข้างๆ พี่ชายบอกเธอไม่เคยรับรู้เรื่องอะไรด้วย แต่เวลาแค้นมันก็
อดไม่ได้ คงต้องควบคุมอารมณ์ตนเองมากกว่านี้เพื่อไม่ให้เกิด
ปัญหาภายหลัง

บทที่ ๔

เก็บไว้ในส่วนลึก

ร่างบางชั้นกายลุกจากเตียงเอื้อมหยิบนาฬิกาข้อมือ

หัวเตียงขึ้นดูเวลา เข็มสั้นชี้ตรงไปที่เลขแปดเข็มยาวอยู่ที่เลข

สิบสอง แปดโมงเช้าแล้วสำหรับเธอเหมือนได้พักผ่อนเพียงครู่

เดียว สองเท้าหย่อนลงจากเตียงบิดไล่ความขบเมื่อยแล้วลุกขึ้น

ก้าวยาวถึงหน้าต่างรูดม่านสีขาวออกเพื่อมองวิวด้านนอก

อากาศเริ่มอบอุ่นมากขึ้น

เพราะเป็นห่วงเพื่อนเลยจำต้องอยู่ความจริงเธอไม่ได้ถูก

กั๊กขังเลย พวกเขาพร้อมจะปล่อยให้เป็นอิสระ แต่แพทย์เสียชีวิต

คนเดียวมาตลอดตั้งแต่ครั้งแรกได้พบหน้ากันในคณะ หนุ่ม

มากมายตามจีบเห็นเธอไม่กล้าปฏิเสธและมีท่าทีกระวน

กระวายเลยเข้าช่วย จากนั้นจึงสนิทสนมกัน หลายเรื่องที่ไม่เคย

รู้ก็พร่ำพรูออกมาจริงๆแล้วเพื่อนเธอนั้นน่าสงสาร แต่กลับ

เข้มแข็งไม่ว่าเจอสถานการณ์ไหนมักจะหยัดยืนอยู่ได้ตลอด

สายตาเลยผ่านเหนือสระน้ำมองเห็นร่างสูงใหญ่เด่นชัด มิ

รันชะงักยกยิ้มเมื่อนึกแผนการบางอย่างได้ขึ้นมา หันหลังกลับ

เข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัว แค้นนี้ต้องชำระทนมานานกับ

ความปากร้ายของผู้ชายคนนี้นี่วันนี้จะเอาคืนให้ได้ ออกจาก

ห้องน้ำหันหันจากบ้านพักเปิดประตูเดินผ่านสนามหญ้า แต่

เป้าหมายหายไปแล้ว แม้มริมฝีปากประหนึ่งไม่พอใจเดิน

ย้อนกลับสายตาซำเลื่องเห็นบอดีการ์ดหนุ่มยืนอยู่ริมสระน้ำ

เพื่อสั่งงานคนอื่น มิรันกระหึ่มในใจ

ก้าวเข้าหาอย่างเงียบเชียบในจังหวะชายหนุ่มกำลังหันทาง

สระน้ำ หยุดยืนด้านหลังยกมือสองข้างคิดพลักสุดแรงแต่เงา

สะท้อนทำให้บอดีการ์ดผู้มีฝีมือศิลปะป้องกันตัวหลบฉากอย่าง

รวดเร็ว ร่างบางถลาอย่างไม่ทันตั้งตัว

ตุ้ม!

คนตัวเล็กตะเกียกตะกายดำผุดดำว่าย ยกมือโบกไปมา
ความเย็นของน้ำทำให้ซาซาหนึบไม่รู้สึกละอะไร เมื่อไม่สามารถ
สัมผัสอากาศด้านบนได้ ร่างดำดิ่งสู่เบื้องล่าง

“นี่คุณ! รีบขึ้นมาเลย” เกรตเต้ตะโกนลั่น คิดว่าอีกฝ่าย

แกลิ่ง

เห็นท่าไม่ดีจบหายไม่โผล่ขึ้นมาอีกเลย ร่างสูงถอนรองเท้า
และสูทออกกระโจนลงอย่างรวดเร็ว

ตูม!

แหวกว่ายผิวน้ำตามหาเห็นมือยกชู้คว่ำไว้แล้วสวมกอด
จากด้านหลังลากขึ้นมา จับนอนราบกับพื้นหญ้าแล้วก้มลงฟัง
เสียงของหัวใจ ไม่ได้หยุดเต้นแต่ไม่พ่นคืนสติใบหน้าซีดเผือด ตัว
เย็นเฉียบ บอดีการ์ดหนุ่มใช้สองมือกดหน้าท้อง จับปลายคาง
ให้เปิดปากเป่าลมเข้าแล้วกดช่วงอกอีกครั้ง ไม่นานคนเจ็บ
สำลักน้ำออกมา

มีร้านสะอื้นให้ชันกายลุกนั่งเหลือบมองคนช่วยชีวิต ยกมือ
สองข้างทุบตีเป็นพัลวันด้วยความโมโหเพราะเขาทำให้เธอต้อง
เป็นแบบนี้

“โอ๊ย! ผมเจ็บนะ ช่วยแล้วยังมาทำแบบนี้อีก!” ชักฉุน

“เพราะคุณนั่นแหละที่ผิด ฮือๆ” อีกฝ่ายกลับสะอื้น

ออกมาไม่หยุด “หลบฉันทำ”

“นี่คุณ ควรโทษตัวเองมากกว่านะ ตัวเองคิดร้ายกับคนอื่น

แล้วพอโดนกรรมตามสนองจะมาบ่นทำไม!”

คนฟังแบ่ปากยกมือถอดความหนาวเข้ามาเยือน

ร่างกายสั่นสะท้านริมฝีปากเริ่มเขียวคล้ำ เกรตู่ลุกยืนเดินหยิบ

สูทตนเองเมื่อครู่แล้วห่มให้ มิรันเงยหน้าขึ้นสบตา รู้สึกแปลก

ประหลาดในหัวใจ

“กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านพักเถอะ เดี่ยวไม่สบาย” เกร

เต้แนะนำ

ลูกยืนเชื่อฟังอย่างว่าง่ายเพราะหัวสมองมันเบลออกไปหมด

ค่อยๆ สาวเท้าเดินตามพื้นสนามหญ้าจนถึงช่วงทางปูด้วยอิฐลู้

ตัวบ้านพัก หยิบผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ วินาทีเป็นตายผ่านไปแล้ว

เขาช่วยชีวิตเธอเช่นไร หรือว่า... มองริมฝีปากผ่านกระจกคง

ไม่ใช่อย่างที่คิด หากไม่ทำแล้วจะมีวิธีไหน แต่ถ้าทำจริงก็ช่าง

เถอะเพราะถือว่าช่วยชีวิตกันพออภัยให้ได้

เสียงเครื่องยนต์ดังแว่วเกรટેยื่นมองเห็นชายหนุ่มรูปร่าง

สูง ใบหน้ากลม คิ้วเข้มพอบประมาณ ดวงตาเรียวเล็ก ผิวขาวดู

สะอาด เกรટેครุ่นคิดเหมือนเคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อน บอดี

การ์ดหนุ่มกลับเข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกมา เห็นแม่บ้านให้การ

ต้อนรับผู้มาเยือนอย่างดี ชายหนุ่มเดินเข้าหา

“สวัสดีครับ” เกรટેทักทาย ชายแปลกหน้าลุกขึ้นจับมือ

“ผมเคนครับ”

“ผมเกรટે” ปล่อยมือแล้วนั่งลง “จะมาติดต่อเรื่องอะไร

เหรอครับ”

เคนระบายยิ้มออกมาเล็กน้อยสายตาจับจ้องเพื่อน

ร่วมงานไม่วางตา รูปร่างสูงกำยำ ใบหน้าเข้ม มีหนวดขึ้น

ประปราย ดวงตาคมกริบ คิ้วดกดำ ริมฝีปากหนา จมูกโด่งเป็น

สัน ผมสีน้ำตาลอ่อน ไม่นึกว่าเพื่อนร่วมงานจะหน้าตาหล่อ

เหลาใช้ได้เลยทีเดียว

“ผมจะเริ่มทำงานที่วันนี้ครับ คุณเซ่หน้าจะรู้แล้ว เพราะ

เมื่อวานผมได้พูดคุยกับคุณชายมาเล็กน้อย”

เกรตล์วงโทรศัพท์ติดต่อเจ้านายคุยได้สักพักแล้ววางสาย

จับใจความได้ว่าชายคนนี้เป็นพี่ชายฝากเข้าทำงานแทนลูกน้องผู้

ทฤษฎี ดูหน่วยงานพอใช้ได้แต่แววตาช่างน่ากังวลอ่านไม่ออกว่า

คิดอะไร

“ผมติดต่อกับคุณชายแล้ว ถ้าอย่างนั้นคุณก็เริ่มทำงานวันนี้

เลยก็แล้วกัน”

“ครับ” เคนรับคำแล้วลุกยืนก้มศีรษะเล็กน้อย “แล้ว... จะ

ให้ผมทำอะไรก่อนครับ”

“ช่วงนี้อยากให้คุณช่วยตรวจตรารอบคฤหาสน์ ดูแลความ

ปลอดภัยของแขกและทุกคนที่นี่ด้วย”

“ได้ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อน มีงานต้องไปทำ” เกรટે้ลุกยืน

ก้าวยาวออกจากห้องรับแขก

ยืนอยู่ตรงสวนด้านหลังล้างสังหรณ์บางอย่างทำให้รู้สึก

หงุดหงิดขึ้นมา ไม่ชอบใจ ไม่พอใจ เพราะอะไรไม่มีเหตุผลเลย

ปกติรับพนักงานใหม่เขาไม่เคยมีอาการเช่นนี้มาก่อน หวังว่าคง

ไม่มีอะไร

ห้องประชุมขนาดกลางบรรจุได้ราวห้าสิบคนถูกใช้

งาน พนักงานตำแหน่งบริหารในแต่ละสาขาของโรงแรมทยอย

กันเข้ามา โตะเหล็กสีดำยาวราวสิบสี่ฟุตตั้งอยู่ตรงกลางมีไม้ค้ำ

วางเรียงพร้อมเก้าอี้สำนักงานเบาะกำมะหยี่สีดำ สิบห้าานาที่

ต่อมาหลังจากทุกคนประจำที่เรียบร้อยแล้ว ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสี

ดำสวมเชิ้ตขาวด้านในกางเกงสแลคสีเดียวกัน ผมถูกจัดใส่เจล

จัดทรงผมผมพักไม่มีทางกระดิก

เซ็ทหยุดยืนหน้าโปรเจคเตอร์ สายตากวาดพนักงาน เขา

อยู่ที่นี้ในฐานะผู้บริหารโรงแรมทุกสาขาในเครืออัลเลนโซ่ วันนี้

ต้องการเรียกประชุมในวาระการขยายสาขาสู่ประเทศแคนาดา

“เดี๋ยวผมจะให้เลขาอธิบายไปรแจคนีให้ทุกคนฟัง”ร่างสูง

กลับมาหนึ่งที่แล้วภาพตรงหน้าจอกก็เริ่มต้นขึ้น พนักงานนั่งดู

อย่างตั้งใจ

หนึ่งชั่วโมงจบลง เซ้ทกลับมาตรงจุดเดิม

“เนื่องจากทางบริษัทเราจะเปิดสาขาที่ประเทศแคนาดา

ทุกคนที่มาด้วยกันในห้องนี้คือผู้ที่ได้รับเลือกให้ไปทำหน้าที่ที่

ประเทศนั้น เป็นตัวแทนของพวกเราทุกคนผมอยากจะขอคนที่

สมัครใจ”เซ้ทประกาศ พนักงานหันมองกัน

เสียงพูดคุยเริ่มดังขึ้นและทุกคนในห้องยินยอมพร้อมใจยก

มือ เซ้ทะระบายยิ้มออกมาเล็กน้อย

“ถ้าอย่างนั้นผมจะขอประเมินความสามารถพวกคุณก่อน

แล้วจะคัดเลือกเพียงคนเดียวเท่านั้น ตอนนี้ผมขอเชิญผู้ที่จะให้

ความรู้เราเกี่ยวกับโรงแรม และการเปิดตลาดที่แคนาดาครับ

ขอเชิญคุณมิเกลได้เลยครับ”

สาวร่างสูงโปร่งสวมชุดสีฟ้าอ่อนพับแขนกระโปรงทรงเอ

สั้นเหนือเข่า ผิวขาวออกซีด ผมสีบลอนด์ทอง ใบหน้าเรียวยาว

คิ้วบาง ริมฝีปากหนาแต่อวบอิม จมูกโด่งปลายเขิด ดวงตาเรียว

ยาว เข้ามาในห้องแล้วยืนเคียงผู้บริหาร เซ็นหันมาจับมือเพื่อ

เป็นการทักทาย มิเกลสบตามองชายหนุ่มหัวใจเต้นไม่เป็นลำดับ

ดีใจที่เขาเอ่ยชวนเข้ามาร่วมงานด้วย

อีกสองชั่วโมงกับการประชุมเรื่องโครงสร้างและคัดเลือก

พนักงานผู้ที่จะได้รับการว่าจ้างให้ไปทำงานประเทศแคนาดา

ช่วงเวลาต่อมาทุกคนแยกย้ายออกจากห้องหลังจากประชุมจบ

มิเกลขยับกายเคียงข้างทอดสายตามองทุกอิริยาบถแววตา

เหมือนตั้งสว่นอยवादผันในอนาคด เซ็นหันมาจ้งหวะสบตากัน

พอดีบพอดีรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนึกคิดของอีกฝ่ายเนื่องจากพบ

เจอสายตาประมาณนี้มานานักต่อนักแล้ว

“ผมขอตัวก่อนนะครับ วันนี้มีเรื่องต้องไปจัดการ”

พยายามตีตัวออกห่างไม่ยอมให้มีปัญหาภายหลัง เพราะพี่ชาย

คนโตแนะนำมาให้เห็นงานมาก่อนเรื่องส่วนตัวแต่พอมาเจอ

แบบนี้ไม่ค่อยชอบใจเท่าใดนัก คิดเขาคือการไม่ค้ำพนักงานใน

บริษัทเด็ดขาด

“จะกลับแล้วหรือคะ”เสียงหวานถาม แหวตอปนเคี้ยว

มองมาใจจริงอยากชวนไปทานอาหารด้วย แต่กลัวมันจะดูเร็ว

ไป เสียบๆ เคียงๆ เพื่อให้รู้ว่าหากอีกฝ่ายจะเอ่ยชว่นก่อนคงดีไม่

น้อยเลย

“ครับ ผมมีงานต้องทำอีก” เหลือบมองเล็กน้อยรวบ

เอกสารเข้ากระเป๋า แล้วก้าวยวออกจากห้อง

มิเกลชะงักนั่งค้าง ไม่แม้แต่จะหันมามองเลยสักนิด ริม

ฝีปากเม้มสนิทสักวันเธอจะทำให้เขายอมรับให้ได้

รถผู้บริหารจากัวร์รุ่นซอฟวาเรนท์สีดำสนิทจอดเทียบ

หน้าคฤหาสน์ เซ็ทเปิดประตูลงจากรถก้าวยวถึงด้านในกวาด

ตามองรอบๆ ไม่เห็นแม้แต่เหงา การกลับมาที่นี้สิ่งมุ่งหวังคือ

ใบหน้าสวยหวาน ในมโนสำนึกคิดถึงตลอดเวลาแม้ไม่เข้าใจใน

ตัวเอง สรรหาเหตุผลร้อยแปดเข้ามาไม่มีสิ่งใดตอบได้เลย ณ

ตอนนี้ตนเองนั้นเป็นอะไร

กำวณัษฏ์ ไม่สบอารมณ์ขึ้นบันไดชั้นสองสู่ทางเดินระหว่าง

ห้องเปิดประตูเข้าห้องนอนหญิงกระเป่าที่ตัวนอนลงบนเตียง

สายตามองบนฝ้าเพดานหน้าห้องกระเพื่อมไหวตามแรงหายใจ

เจ้าของ พลิกกายตะแคงข้างจิตใจยังไม่ยอมสงบ อาการเหล่านี้

มันเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ได้พบหน้ากับเด็กในอุโมงค์ ใครจะคิดได้

มาจะสวยสดงดงามจนยากห้ามหัวใจ ผุดลุกขึ้นทันใดคือขมวด

หรือตนจะหลงรูปเท่านั้น แยกแยะความรู้สึกไม่ออกเลยสักนิด

สลัดชุดทำงานออกจากเรือนร่างหีบเสื้อยืดคอกลมสีขาว

ผ่านศิระหีบกางเกงผ้าฝ้ายใส่ เปิดประตูห้องออกมาสาวเท้า

ผ่านทางเดินระหว่างห้องจนถึงบันได ดวงตาเรียวคมกวาดมอง

เธอหายไปไหนคำถามเหล่านี้ผุดขึ้นตลอดเวลา สองเท้าก้าวทั่ว

หยุดยืนตรงประตูภาพผ่านสายตาคนมองชะงัก เกิดความเจ็บ

บอดีการ์ตคนสนิทกับหญิงสาวผู้เป็นลูกศัตรูพวกเขากำลัง

พูดคุยอย่างมีความสุข มีบางสิ่งมันติดเพี้ยนหรือเพราะใจดีมากเกินไป

ในโลกนี้จะมีใครกระทำเช่นต่อลูกศัตรูเฉกเช่นเดียวกัน

บ้าง ทั้งที่บิดาเธอก่อเรื่องเลวร้ายไว้ สุลลมหาใจเข้าปอด

พยายามแยกแยะตนเองเป็นอะไร แค่เห็นกลับรู้สึกโกรธขึ้นมา

เรื่องราวมากมายตีกลับมาให้นึกตำหนิเธอ

“คุณชายคะ มีแขกมาขอพบค่ะ”แม่บ้านเก่าแก่ร้ายงาน

ด้านหลัง หันกลับมองแววตาทำเอาอีกฝ่ายชะงักด้วยความ

หวาดหวั่น

“บอกหรือเปล่านั้นเป็นใคร”เสียงห้วนสั้นถาม

“เอ่อ... บอกว่าชื่อคุณมิเกลค่ะ”

สายตาเปลี่ยนสีหน้าครุ่นคิดคิ้วขมวดเข้าหากัน มิเกลมา

ทำอะไร ไม่มีเหตุจะมาที่เลยด้วยซ้ำไป เดินมาถึงห้องรับแขก

เห็นร่างสูงโปร่งนั่งรออยู่ก่อน เจ้าของคฤหาสน์หย่อนกายลง

อย่างสุภาพตรงข้ามกัน

“มาหาผมวันนี้มีอะไรหรือเปล่าครับ”มองดูกิริยาของอีก

ฝ่าย

“คือว่า... ฉันมีเรื่องอยากมาปรึกษาค่ะ” เห็นรอยยิ้ม

ระบายออกมา ท่าทางแบบนี้มองปราดเดียวก็รู้ว่าอีกฝ่าย

ต้องการอะไรโดยส่วนมากเขาเองพบหญิงสาวประเภทนี้นักต่อ

นัก แต่สำหรับมิเกลเธอมีความสำคัญในเรื่องงาน

“เรื่องอะไรครับ” ยกกาแฟที่แม่บ้านยกมาขึ้นจิบ เหลือบ

มองใบหน้าของหญิงสาวเล็กน้อย

“พอดีมิเกลอยากให้คุณพาชมโรงแรมแกนดิเน่ค่ะ”

ตัวขมวดขึ้นมาทันที กระตุกยิ้มแล้ววางแก้วลง อยาก

หัวเราะแต่ทำไม่ได้จำต้องกลืนเอาไว้ แค่ชมโรงแรมให้ลูกน้อง

คนไหนของเขาทำก็ได้ ในเมื่อให้สิทธิ์เธอเต็มที่แต่กลับร้องขอให้

พาไป

“ผมคงไม่ว่างหรอกครับ พรุ่งนี้มีประชุม” ตอบเสียงออกไป

แล้วจับท่าทางของมิเกล ไม่ได้อยากกลั่นแกล้งแต่นึกสนุกขึ้นมา

สีหน้าคนเวลาผิดหวังมันเป็นอย่างนี้

“แต่ว่า... มิเกลอยากให้คุณไปด้วย ได้คุณอธิบายคงดีไม่

น้อย” น้ำเสียงผิดหวังเอ่ยออกมา คนฟังแสรังตีหน้าขริม

“พนักงานโรงแรมเรารู้ดีกว่าผมมากครับเพราะทุก

คนทำงานที่นั่นตลอดเวลา ผมเองยังไม่เก่งเท่าพวกเขาด้วยซ้ำ

ขอโทษนะครับที่ทำให้คุณต้องผิดหวัง”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษนะค่ะที่มีเกลมารบกวนคุณ” แววดา

หม่นลงอย่างเห็นได้ชัด

ร่างสูงโปร่งลุกยืนหันหลังตั้งใจออกจากคฤหาสน์ จริงๆ

ไม่ได้คาดหวังอยู่แล้ว แค่เขายอมคุยด้วยแปลกพอดูได้ยิน

กิตติศัพท์มามาก เห็นว่าเป็นคนปากร้าย แถมยังอารมณ์ร้อน

สุดท้าย แรกพบหน้ายังหวั่นใจแต่พอได้พูดคุยเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ออกเป็นคนค่อนข้างมีเหตุผลทีเดียว

สาวเท่าก้าวลงบันไดด้านหน้ารถจอดเทียบอยู่ สายตา

พลันเหลือบเห็นหญิงสาวรูปร่างหน้าตาสะสวย กำลังดูแลต้นไม้

ตรงสวนด้านหลัง ภูบหนึ่งความริษยาที่ตื่นขึ้นมา นึกอิจฉา

ใบหน้านั้นมีหน้าซำยังได้ใกล้ชิดกับผู้ชายแสนเพอร์เฟคทุกด้าน

ริมฝีปากแหม่มสนิทก็มิไต่ตัวเองอยู่ครามครั้น ช่วงจังหวะก้าว

เดินเลยสะดุดจนแทบล้มลง

หมับ!

เอวถูกโอบรัดไว้ทันท่วงที มิเกลชะงักเบนหน้ามองเห็นแนว

ตาคมกริบจ้องมา ใบหน้าเริ่มแดงช้ำนขยับกายปรับสมดุลยืน

ตรงเช่นเดิม ช่วงเอวยังร้อนฟ่าวไม่หายนึกดีใจที่ตนเองเดิน

พลาด

“ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ แต่คุณมิเกลไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม”

ตรวจดูหญิงสาวเล็กน้อย แล้วเหลือบมองไปยังผู้หญิงอีกคนที่

กำลังยื่นจ้องมองมา

ร่างบางยี่หนึ่งแม้อยากละลายตากับภาพบาดตา ยังคงจับ

จ้องไม่วางตา รู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาในหัวใจ พยายามปลงตากับ

ตนเองหลายครั้งว่าไม่คู่ควรพอเห็นเข้าจึงได้รู้จริงๆ แล้ว

ความคิดเช่นนั้นมันไม่มีเลยเพราะส่วนลึกเรียกร้อง รอคอยทุก

เวลา หวังเพียงให้เขาหันกลับมามองบ้างไม่ใช่ในฐานะลูกศัตรู

แต่ในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง

เห็นเขาส่งผู้หญิงคนนั้นขึ้นรถออกไป จังหวะหันมาสบตา

กันพอดี แพททิเซียรีบให้ความสนใจต่อต้นมะลิที่กำลังเติบโต

ต่อ อี๊ดอัดเกินบรรยาย แน่นในอก สูดลมหายใจเข้าปอดหลาย

ครึ่งหลายครา ยืนเสียงฝีเท้าด้านหลังพอดคาดเดาได้ว่าเป็นใคร

เลยไม่กล้าหันกลับไปมอง

ยืนมองแผ่นหลังเรือนผมหยักศก สมหายใจระบาย

ออกมาเชือกใหญ่ อยากรใจร้ายแต่ทำไมลงไม่รู้เพราะอะไร

อารมณ์โกรธแค้นกลับค่อยๆ เลือนหาย สาวทำยื่นตรงหน้า

แล้วย่อกายสบตากันและกัน ถ้ามตัวเองนี่เขาต้องการสิ่งใด ถึง

ได้ปฏิบัติต่อลูกศัตรูเยี่ยงนี้ เหมือนหัวใจกำลังหลุดลอยไปหา

เธอทีละน้อย

“เธอทำอะไรแพททิเซีย!” ปรับสีหน้าอารมณ์ให้เป็นปกติ

ดวงตาเรียวสวยซ่อนมองแล้วหลุบต่ำเหมือนเคย หัวใจ

กำลังเต้นหนัก

“ปลุกต้นมะลิค่ะ”

“ดอกไม้พวกนี้อยู่บนต้นได้ไม่นานก็ร่วงโรย ไม่มีประโยชน์

จะไปปลุกมันหรือ เสียเวลาอย่างไรเสียดอกไม้ก็คือดอกไม้อยู่วัน

ยังค่า” แพททิเซียขมวดคิ้วสับสนกับคำพูด แต่เพียงดอกไม้ทำไม

น้ำเสียงเสมือแจบปวดกับบางเรื่อง

“เพราะแบบนี้ยังงี่เง่าอะไร พอดอกไม้เริ่มบานช่วงเวลานั้น

ถึงมีค่าที่สุด เพราะเราจะเก็บภาพความทรงจำเหล่านั้นไว้”

รอยยิ้มนี้คืออะไร ชายหนุ่มลูกียืนหันคว้นหัวใจเต้นโครมคราม

“แต่อย่าลืมนะแพททีเซีย เธอมาอยู่ที่นี้ในฐานะตัวประกัน

ไม่ใช่คุณผู้หญิงของที่นี่!”

คนฟังชะงักมือแววตาเจ็บปวดแอบซ่อนมันไว้ ริมฝีปาก

เม้มสนิท ไม่เคยคิดสักครั้งกับคำพูดของเขา ในฐานะต่างกันราว

กับฟ้ารู้ในข้อนี้ดี ไม่เคยหวังแค่เพียงได้พบหน้าก็ยินดีแล้ว

“ฉันไม่เคยคิดในสิ่งที่คุณพูดหรอกค่ะ ฉันแค่... อยากทำอะไร
อะไรก็เบื่อเท่านั้นเอง”เสียงเจี๊วเคี้ยวบอกรอกออกมา ก้มหน้ามอง
ต้นไม้เหมือนเคย

ขัดใจ ปากหนัก ไม่กล้าพูดอะไรออกไป หัวสมองแทบ
ระเบิดหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ รู้สึกยังงังกันแน่ กำลังเป็นอะไร
สงสัยมากเสียจนพาลให้หงุดหงิด

“เปื้อนมากเหรออ อยากกลับเมืองไทยแล้วสินะ หึ! ที่นั่นคงมี
แฟนเธออยู่ใช่ไหม”ทำไมถึงได้พูดออกไป

ร่างบางลุกยืนเริ่มรู้สึกแปลกใจแต่ละคำพูด ท่าทางของ

เขามันคืออะไร

“ไม่เกี่ยวกับคุณหรอกค่ะ ที่เมืองไทยฉันจะมีแฟนหรือไม่มี

เมื่อถึงเวลานั้นยังงั้นก็ต้องกลับไปอยู่ดี” เหนื่อยเกินกว่าจะทน

แบกรับอะไร ทั้งเรื่องพ่อเรื่องเขาทนสภาพเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ กลัว

หัวใจตัวเองจะเจ็บปวดมากกว่านี้

“ไม่ต้องห่วงหรอกแพททีเซียเธอได้กลับแน่ เพราะพ่อเธอ

ไม่มีวันรอดเงื้อมมือฉันไปได้ พ่อเธอจะต้องชดใช้ให้กับ

ครอบครัวบอดี้การ์ดสามคนที่เขาลงมือฆ่าไป!” แววดากลับแข็ง

ก้าวร้าวขึ้นมาเมื่อนึกถึงเรื่องนี้

รู้สึกเจ็บแน่นในอกขึ้นมา พ่อไม่ได้เป็นคนทำแต่กลับถูก

ประณามสารพัด คนเป็นลูกจะทนได้อย่างไร

“สักวันคุณจะต้องเสียใจ!” พูดออกมาแค่นั้นหันหลัง

สาวเท้าเดินออกไป

หมับ!

เรียวแขนถูกคว่ำตวัดกลับมา เอวถูกโอบรัดไว้แน่น หญิง

สาวชะงักรีบยกมือดันแผงอกไว้ด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าอีก

ฝ่ายจะกระทำห้ามๆ แบบนี้ออกมา

“จะทำอะไร!” คิ้วขมวดสีหน้าไม่พอใจ ชอบเอาเปรียบกัน

นักทั้งๆ ที่มีสาวๆ ร่ายล้อมตลอดเวลา

“ไม่รู้สถานะตัวเองบ้างหรือ ถึงได้ทำอวดดีใส่ฉันแพททิ

เซีย!” เสียงรอดโรฟันกระชิบข้างใบหู คนฟังชนลุกเกรียวเบี่ยง

กายหนี

“เปล่า นะคะ ก็คุณกดฉันนี่!” แม้มือจะผลักดันอีกฝ่าย

ออกเท่าไรแต่กลับไม่เป็นผล เหมือนเขาพยายามกลิ้งแกลังกัน

“จูนเธอ แน่ใจเธอแพททีเชื่อว่าฉันกดฉันเธอ!” แววดา

เปลี่ยนแปลงเป็นแข็งกร้าว “ถ้าเธอเป็นฉันลองคิดกลับกันดูบ้าง

ไหมว่าจะรู้สึกยังไง” ถามย้ำ แพททีเขย่งขึ้นอิงกับคำถามเหล่านี้

ยิ่งตื่นเหมือนอ้อมแขนรัดแน่นมากยิ่งขึ้น หัวใจสั่นไหว ลม

หายใจหนักกระบายออกมาหลายครั้ง พยายามกัดฟันทนเพื่อเขา

จะใจเย็นลงบ้างไม่กระทำรุนแรงอะไร

“ฉันขอโทษค่ะ ฉันจะไม่ทำอีกแล้ว” กล่าวสิ้นความรู้สึก

เอาไว้

“คิดว่าขอโทษแล้วมันจะจบหรือไง ชีวิตคนที่ตายไปเราจะ

เอาเขาคืนมาได้ยังไง ไม่มีใครรอดทนได้มากเท่าฉันอีกแล้วรู้บ้าง

ไหมแพททิเซีย หากเป็นคนอื่นเธอไม่ถูกข่มขืนแล้วฆ่าตายไป

แล้ว!”

เหมือนเขากำลังอัดอั้นแล้วมาระบายกับเธอ ก่อนหน้ายัง

เห็นดีๆ อยู่เลย เปลี่ยนไปปัจจุบันทันด่วนแบบนี้มันตั้งรับไม่ทัน

ก่อนเนื้อออกข้างซ้ายเด่นตุงๆ เมื่อร่างกายถูกกดรัดแน่นมาก

ขึ้น แพททิเซียคิดเรื่องมันอาจเลยเถิดหากไม่หยุด สาวใช้

มากมายอาจมีคนใดคนหนึ่งมาเห็น แล้วถ้าเป็นเพื่อนคงไม่ดีแน่

พยายามปิดกายเพื่อผลห่างจากอ้อมแขนแต่อีกฝ่ายกลับตั้งใจ

บดเบียดเข้าหามากขึ้นจนสองร่างแทบกลืนเป็นหนึ่งเดียว

เสียงพี่เท้าเหยียบบนพื้นหญ้าและใบไม้แห้งดังกรอบ สอง

ร่างผละห่างในทันใด บอดีการ์ตคนใหม่หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าผู้

เป็นนายกำมัศจรรย์ระทำความเคารพเซ่ทตีหน้าเรียบนิ่งเหลือบมอง

หญิงสาวเห็นเธอคว่ำอุปรกรณ์ทำสวนแล้วหนีหาย เสียตาย...

คิดว่าจะได้ทำอะไรมากกว่านี้สักหน่อย

“มาทำงานนานแล้วหรือ?”ถามลูกน้องใหม่ที่ทันที

“ครับ”

“แล้วเกรงแต่บอกบ้างหรือยังว่าต้องทำอะไร”

“บอกบ้างแล้วครับ ตอนนี้อยู่ผมดูแลรอบๆ แล้วก็ความ

ปลอดภัยของคนที่นี่อยู่ครับ”เคนตอบสบตาเจ้านายแววตาทอ

ประกาย

“อืม บางทีฉันอาจจะต้องให้ไปด้วยกันบ้างคงไม่เป็นไรใช่

ไหม”

“ผมยินดีมากเลยครับ!” รีบตอบรับทันควัน รอยยิ้มฉาบ

ทั่วใบหน้า เซ้ทชะงักจ้องมองด้วยความรู้สึกแปลกใจ

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้เตรียมตัวไว้ก็แล้วกัน ฉันต้องไปเปิด

สาขาที่แคนาดา” บอกลูกน้องเสร็จหันหลังก้าวร้าวมาถึงโถง

กลางในคฤหาสน์กวาดตามองหาแต่กลับไม่พบ ไวทายาดอย่า

ให้เจออีกก็แล้วกัน

บ่ายโหมงตรงถึงสนามบินโทรอนโตเพียร์สัน ว่างสูงสวม

เซ้ตสีเทาพับแขนกับกางเกงยีนส์สีครีม ดวงตาถูกปกปิดด้วย

แวนลีซา ข้างกายมีบอดีการ์ดใส่สูทสีดำยื่นขนาน เมื่อทาง

โรงแรมส่งรถมารับชายหนุ่มรีบก้าวออกจากบริเวณเพื่อไม่ให้

เป็นที่สะดุดตานัก ในคราวนี้มีเกลที่ติดตามมาด้วยขีดหน้าขึ้น

อย่างเต็มที่เพื่อให้ข่าวออกมาอย่างใจหวัง

รถจอดลงหน้าโรงแรมแกนดิเน่สาขาแรกในแคนาดา

พนักงานช่วยกันขนกระเป๋า เซ็ทมองสำรวจตั้งแต่ทางเข้า

โรงแรมจนถึงด้านใน สถาปัตยกรรมแบบโกธิคดูแล้วคลาสสิก

กลิ่นอายของฮิตาสิผสมผสานกับความร่วมสมัย ไม่ได้ดูเก่าคร่ำ

ครีจนดูขลัง แต่มีเฟอร์นิเจอร์สมัยใหม่รวมอยู่ด้วย

โถงกลางสำหรับแขกมีโคมไฟระย้าห้อยลงเป็นรูปดาวไล่
ระดับให้แสงสีส้มอ่อนสบายตา เคาน์เตอร์ให้บริการเป็นไม้โอ๊ค
เนื้อแข็งลงชแลคอย่างดี ถัดไปทางซ้ายเป็นช่องทางกว้างราว
สองเมตรเป็นช่องสำหรับลิฟท์ขึ้นสู่ตัวห้องพักด้านบน ประตู
ลิฟท์สีทองเปิดอ้าออก เซ็ทเก้าอี้เข้าด้านในพร้อมบอดีการ์ดและ
มิเกล ชั้นสามสิบคือเป้าหมายทุกคนออกจากช่องสี่เหลี่ยม
เซ็ทเก้าอี้นำตามทางเดินระหว่างห้องปูด้วยพรมกำมะหยี่สี
แดงทอद्यาวจะสุดทาง ชั้นนี้เป็นห้องซุททำให้ไม่มีแขกมากนัก

ห้องพักรมทั้งหมดห้าห้องในชั้นเดียว พนักงานโรงแรมยื่นกุญแจ

ให้มิเกลเธอร์รับมาแล้วมองเลขห้อง

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ”บอกขณะไขกุญแจเข้าห้องตนเอง

“ครับ”

ชายหนุ่มหยุดยืนหน้าห้องพักตนเองพนักงานเสียบคีย์

การ์ดประตูเปิด เขาเดินนำเข้าไปสำรวจตรวจตราด้านใน ตั้งแต่

ใช้มือลูบบนหน้าต่างโต๊ะเครื่องแป้ง ทิว ตู้เย็น เลยไปถึงห้องน้ำ

อุปกรณ์สำหรับแขกเข้าพัก เช่นผ้าขนหนู สบู่ ยาสีฟัน

แม้กระทั่งแปรงทุกอย่างต้องครบครัน

หยุดยืนกลางห้องกวาดตามองอีกรอบ เตียงไม้คิงส์ไชส์สี่

เส้าพ้าม่านลายดอกไม้สีชาวมัดอยู่ตรงเส้าสี่ด้านของเตียง พื้น

ห้องปูด้วยพรมสีชาวลายดอกไม้หลากสี สาวเท้าออกมา

ห้องนั่งเล่นเห็นโซฟาสีเขียวอ่อน วางเรียงเป็นรูปตัวซีสามตัว

บรรจุก่อนนั่งได้ราวๆ ลิบคน ที่วีหาลิบนิ้วติดแนบกับผนัง

ตรงหน้ามีโต๊ะกระจกสำหรับวางของจำพวกนิตยสาร

ถัดไปอีกห้องเป็นห้องนอนมีเตียงไม้เดี่ยวสี่ค้ำตั้งอยู่สอง

เตียง มีโต๊ะวางโคมไฟทรงกลมก้นตรงกลาง ผ้าม่านที่นอนและ

หมอนเป็นสีขาว พื้นห้องมีพรมสีน้ำตาลอ่อนลายอินเดียนแดงปู

อยู่ เฟอร์นิเจอร์เป็นไม้ทั้งหมด หน้าต่างปิดด้วยม่านสีเทาเพื่อให้

บรรยากาศในห้องดูขลังมากขึ้น เซ็ทพนักหน้าอย่างพึงพอใจ

แล้วสาวเท้าออกมา

“เคนไปพักอีกห้องก็แล้วกัน” เซ็ทหันมาส่งลูกน้อง

“ครับ”

กัมศิระชะอีกครั้งแล้วเดินเสียงออกมานำเสื้อผ้าออกมา

แขวน นั่งลงบนเตียงคิดถึงภาพก่อนหน้าเจ้านายกับผู้หญิงคน

นั้นเหมือนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน แต่ทว่าอีกด้านหนึ่งกับ

คุณมิเกลมันคืออะไร ใครกันแน่ที่เป็นเจ้าของหัวใจของเจ้านาย

ซักไม่มั่นใจแล้วสิ

สิบโมงเช้าเซ็ทเปิดห้องประชุมภายในโรงแรมเพื่อจัดอบรม

พนักงาน มิเกลรับหน้าที่นั้น สองชั่วโมงหลักสูตรจบเซ็ทเริ่มเดิน

ตรวจและเข้าพักท่าย

“พอใจไหมคะ กับผลงานของผู้จัดการที่มิเกลอบรมแล้ว

ส่งมาทำงานที่นี่” มิเกลถามจ้องหน้าอย่างคาดหวัง

“ค่อนข้างใช้ได้เลยครับ”

หัวใจเธอพึ่งโตเพียงแค่นี้ได้รับคำชม นับวันความรู้สึกที่มี

ต่อชายผู้นี้ยิ่งมากขึ้น ทุกวินาทีร่วมเดินมันมีค่าสำหรับเธอ

มากมาย อยากสารภาพความนัยที่มีออกไปแต่ใจไม่กล้าพอ

“เอ่อ... ถ้าอย่างนั้นมิเกลขอเวลาคุณสักชั่วโมง เราสอง

คนทานอาหารด้วยกันได้ไหม”

เซ่ทนี่ยิ้มออกมา

“ได้ครับ” แล้วยินยอมตอบรับ

สองร่างเดินเคียงมาถึงห้องอาหารของโรงแรม โต๊ะกระจก

สีดำขาสีเขียวกัน ปูด้วยผ้าลูกไม้สีขาว ตรงกลางวางแจกันดอก

ลิลลีสีชมพู เซ็ทเลื่อนเก้าอี้เหล็กสีเข้าชุดบุณวมสีกรมท่าออก

เพื่อให้สภาพสตรีได้นั่งลง มิเกลหน้าบานด้วยความอึดอ้อม

“ขอบคุณค่ะ” เธอบอกขณะนั่งลง

ชายหนุ่มหยิบเมนูเปิดอ่าน มองดูอาหารของโรงแรม

ตนเองอย่างถี่ถ้วน ปกติเขาไม่ค่อยใส่ใจสักเท่าไรเพราะคิดว่า

ลูกน้องทำงานได้ดีพอควร แต่ช่วงนี้ปัญหาหลายอย่าง จึงต้อง

ใช้ความสามารถที่มีเพื่อคอยดูแลพนักงานและโรงแรมไม่ให้พื้

น้องและบิดาต้องมาผิดหวัง วางเมนูลงตรงหน้าแล้วยกมือเรียก

พนักงาน

หนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผิวเนื้อขาวซีด สองแก้มตกกระแต่แดง

ปลั่งเพราะอากาศหนาว ในมือถือกระดาษกับปากกาเพื่อจด

อาหารตามคำสั่งของลูกค้า

“ขอสลัดหอยตลับมะนิลา แล้วยก...” เว้นช่วง “หอยเม่น

และหอยนางรมรวมควั่นกับโฟมมันฝรั่ง” ชายหนุ่มเหลือบมอง

ทางหญิงสาว “คุณมีเกลอยากทานอะไรสั่งได้เลยครับ”

“ฉันอยากให้คุณสั่งให้ดีกว่า” สายตาผสานอย่างมี

ความหมาย เขาหันมาสนใจเมนูต่อ

“ถ้าอย่างนั้นผมขอจานหลักเป็นแคนาเดียนแซลมอน กับ
เนื้อวัวแคนาดาเสิร์ฟพร้อมหัวหอมขนาดเล็กครับ” เขาปิดเมนูลง
ความจริงอาหารจากหลักเป็นของขึ้นชื่อที่นี้คงต้องดูฝีมือว่าเชฟ
จะทำให้มีรสชาติแบบไหนมาเสิร์ฟ

“ได้ครับ” พนักงานก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินจากไป

ดวงตาเรียวเล็กซ่อนมองใบหน้าคมคาย ไม่วายवादฝัน
เธอหวังมานานใฝ่ฝันอยากทำงานให้กับตระกูลอัลเลนไฮโซคิตีที่
บิดากลายเป็นหุ้นส่วน พอได้ข่าวคราวว่าบุตรชายสองคนเข้าพิธี
วิวาห์รู้สึกเหมือนใจมันสั่นกลัวตนเองจะไม่มีสิทธิ์เข้ามา พอได้

พบหน้ากันจริงๆ หัวใจกลับเต้นระรัวกับเขาคนนี้ แม้ใครหลายคนจะบอกเซ่ทปากร้าย และอารมณ์ร้อน แต่สำหรับเธอยินดียอมรับทุกอย่าง

ตอนนี้ได้เข้ามาพิสูจน์ด้วยตัวเอง ชายคนนี้ไม่ได้อารมณ์ร้อนเขามีเหตุผลทุกการกระทำ แถมยังให้เกียรติผู้หญิงทุกคน แต่ทว่า... ภาพสาวน้อยแสนสวยในสวนด้านหลังคนนั้นคือใครกัน เป็นคนสวน ลูกแม่บ้าน ไม่เข้าใจ คิดมาหลายครั้งเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น อัจฉมากเสียจนคุมอารมณ์แทบไม่อยู่ ทั้งรูปหน้า

ผิวพรรณ ท่าทาง ดุจดงาม อ่อนช้อย ผู้ชายที่โหนอยู่ใกล้จะไม่

เตลิด

“เอ่อ...” อีก็อ๊กไม่กล้าเอ่ยเรื่องผู้หญิงที่พบในคฤหาสน์ของ

เขา

เซ็ทหมวดควัดหันมาให้ความสนใจกับหญิงสาว หลังจาก

สำรวจการทำงานของพนักงานอยู่พักใหญ่

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ถามขณะจ้องมอง

“ปะ...เปล่าค่ะไม่มีอะไร” สู้ไม่รู้ดีกว่า เจียบไว้ไม่อยากทำ

ให้ความมันตนเองต้องมาพังทลายลง

ยี่สิบนาทีต่อมาอาหารถูกนำมาเสิร์ฟ เชื้อที่ไม่วายซ้ำเลื่อง
มองทุกอากัปกิริยาเวลาทำงาน เพื่อประเมินทุกอย่างเขาไม่ค่อย
มีเวลามาดูแลที่นี่มากนัก ตักอาหารเข้าปากรสชาติดีมากมาย
ทีเดียว เชฟที่นี่ฝีมือไม่เบาเลยเท่านี้พอวางใจได้เรื่องอาหาร
การตกแต่งทุกอย่างดูสมบูรณ์ อีกสองวันคงเดินทางกลับอิตาลี
ได้

ไม่รู้เป็นอะไรตลอดอาทิตย์หัวใจมันว้าวุ่นไปหมด ตอน
นอนเอาแต่เฝ้าคิดถึงใบหน้า กลิ่นกายหอมกรุ่น ท่าทาง
เรียบร้อยอ่อนหวานแต่แฝงไว้ด้วยความดีร้ายของเจ้าตัว

บางครั้งนี่ก็โมโห บางทีอยากดิ่งร่างอรชรมากอดรัดเสียให้หาย

บ้า

“อาหารอร่อยไหมคะ” มิเกลถาม

“อร่อยมากครับ เซฟที่นี่ใช้ได้เลยทีเดียว”

“ดีใจนะค่ะที่คุณชอบ มิเกลพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ที่นี่

เพอร์เฟคเลยล่ะค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้มบางๆ มองแววตาของหญิงสาว พอรู้ว่าเธอ

คิดเช่นไร แต่ในหัวใจดวงนี้มันไม่ได้มีไว้สำหรับใครมานานแล้ว

พี่น้องต่างหาว่าเขาสร้างกำแพงขึ้นมาเพื่อพันธนาการตนเองไว้

กับเรื่องราวในอดีต แท้จริงแล้วไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่

ทว่าภาพวันอันแสนเศร้ากลับปรากฏชัดเจนยามค่ำคืน สร้าง

ความทรมาน ปวดร้าว จนหัวใจซาเหิน

“ขอบคุณมากนะครับ สำหรับการทุ่มเททำงานของคุณ”

“มีเกลียดดีทำทุกอย่างให้คุณค่ะเซ็ท” ดวงตาทอประกาย

วาดหวังไว้เต็มที่

อาหารถูกนำมาเสิร์ฟจนครบ และแล้วมีอันจบลง ชาย

หนุ่มลุกยืนพร้อมกับหญิงสาว สองร่างเดินเคียงออกมาจาก

ลอบบี้โรงแรม

“มะรืนนี้เราจะกลับิตาลีกันแล้วนะครับ” เขาบอกขณะกด

ลิฟท์

“ทำไมรีบจังคะ”

“พอดีผมมีประชุมครับ”

หญิงสาวนิ่งชั่วครู่ ก่อนซ่อนมองเขาอีกครั้ง

“คืนนี้... ว่างไหมคะ”

“ว่างครับ” ตอบตามตรง เพราะรู้จักประสงค์ของอีกฝ่าย

“เอ่อ... มาดูคลับของโรงแรมกันไหม เพื่อคุณจะสนใจ”

“ครับ ผมต้องการจะมาดูอยู่เหมือนกัน”

เสียงลิฟต์เปิดออกสองร่างก้าวเข้ามายืนด้านใน บอกชั้น

สามสิบออกมาแล้วสาวเท้าผ่านพรมกำมะหยี่ตรงทางเดิน มิเก

ลโบกมือลาแล้วเข้าห้องตนเอง แฉกเช่นเดียวกับเขา เซ็ทนั่งลง

บนเตียงปลดเนคไทถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนล้มตัวลงนอน

ด้วยความเหนื่อยอ่อน

ประตูห้องนอนเปิดออก ร่างสูงกำยำหยุดยืนตรงหน้ากัม

ลงถอดรองเท้าถอดเท้าออก หันเข้าห้องน้ำใช้ผ้าชุบน้ำสะอาด

ออกมาแล้วเช็ดลงบนใบหน้าของเจ้านายอย่างแผ่วเบา คิ้วเข้ม

กระตุกเบาๆ ก่อนลืมตาตื่นขึ้นเห็นใบหน้าลูกน้องอยู่ใกล้เพียง

แค่คืบ ดวงตาเรียวคมเบิกกว้างยกมือขึ้นให้ออกห่างอย่าง

รวดเร็ว ลูกพรวดด้วยความตกใจ เคนรีบคุกเข้าลงกับพื้น

“แกทำอะไร!” เสียงเข้มถามด้วยความไม่พอใจ

“ผมเห็นเจ้านายเหนื่อยเลยเช็ดตัวให้ครับ”

เซ็งทก้มลงมองตนเองเห็นเนคไทผูกตึงออก สาบเสื้อผูก

แยกห่างจนเห็นแผงอกและกล้ามเนื้อหน้าท้อง ยกมือขึ้นเสยผม

ระบายลมหายใจออกมา

“ทีหลังไม่ต้องทำ เดี่ยวคนอื่นจะเข้าใจผิดว่าฉันเป็นพวก

ชอบไม้ป่าเดียวกันเข้าใจไหม!” ออกคำสั่งทันที

“เข้าใจแล้วครับ”

ร่างสูงกำยำลุกยืนแล้วหันหลังจากห้องนอนเจ้านาย

ออกมา เหมือนโดนหินหล่นทับหนักอึ้งไปทั้งกาย ไม่คิดว่าจะถูก

ตั้งท่าร้างเกียจกัน

สองทุ่มตรงร่างสูงไปรงสวมชุดเดรสรัดรูปสีแดงสด

รองเท้าส้นสูงสีเข้าชุดกัน ใบหน้าแต่งแต้มด้วยโทนสีส้มริม

ฝีปากฉาบทาด้วยสีเปลือง หยุดยี่นรอนหน้าห้อง เซ้ทเปิดประตู

ออกมาสายตาประสานกันมีเกลีย่มละไมพรางลอบสำรวจ ร่างสูง

สวมเชื้ตลายทางยาวสีน้ำตาลอ่อนทับด้วยสูทสีแดง เนคไทเส้น

เล็กสีน้ำตาลเข้มลายจุดสีขาว กางเกงยีนส์ขาเดฟสีน้ำตาล

รองเท้าบุทสีเดียวกันพื้นสีขาว มีเกลีย่มอย่างพึงพอใจกับคู่ดวง

แสนหล่อเหลาตนเองในคำคืนนี้

ดวงตาคมกริบจ้องมองมาผ่านแผ่นหลังของผู้เป็นนาย

มองหญิงสาวผู้ร่วมงานทำที่ไม่พึงพอใจเท่าใดนัก ปราดเตียวรู้

ว่าเธอต้องการอะไร ส่งสายตาถึงขนาดนั้น ทำทางยั่วยวนแถม

ยังแต่งตัวไม่ปิดบังเนื้อหนังมังสาถึงเพียงนี้ ค่าสินนี้คงต้องดูแล

นายเป็นพิเศษ

ไนต์คลับสุดหรูด้านในดูโอ้อ่า ทางเดินเข้าด้านในเป็นบันได

ลงสู่ด้านล่าง แต่ละที่นั่งจะถูกยกสูงเป็นลักษณะเหมือนเกาะ

กลางสระน้ำ ก้าวขึ้นบันไดราวสามขั้นถึงที่นั่งเป็นโซฟากำมะหยี่

สีแดงโอบรอบโต๊ะกลมสีดำ วงดนตรีแจ๊สเล่นเพลงสดเดี่ยวแผ่ว

เบาเคล้าบรรยาอากาศ แสงไฟสลัวสีส้มอ่อน ตรงก่อนประดับ

ลูกไฟสีส้มต่างๆ ยามหมุนให้สีหลากหลายล้อมรอบ

พนักงานหยิบเมนูส่งให้ พร้อมกับอธิบายไวน์รสเลิศและ
ราคาแสนแพงให้กับชายหนุ่ม เข้ทครุ่นคิดพักใหญ่ก่อนปิดเมนู
ลง

“ขอชาโตว์ มาโกซ์ ปีสองพันเก้า ก็แล้วกัน”ชายหนุ่มสั่ง มิ
เกลหันมองเขาสีหน้าแปลกใจ

“จะทานหมดหรือคะ ตั้งสิบสองลิตร”

“ผมนะทานไวน์เก่งนะครับ”

“ฉันไม่ยอมแพ้คุณแน่ค่ะ”มิเกลหัวเราะออกมา

ไวน์แดงถูกนำมาเสิร์ฟก่อนบริการจะทำหน้าที่รินให้กับแขก
ชายหนุ่มยกขึ้นเขย่าแก้วหมุนวนเบาๆ ยกจิบกลั้วในลำคอแล้ว
กลืนลง รสชาติละมุนทำเอาเคลิ้มเลยทีเดียว

“เป็นไงครับไวน์ที่ผมเลือก”ถามอีกฝ่าย

“ดีมากเลยคะ”

แก้วไวน์ถูกวางลง ก่อนชายหนุ่มจะเอนกายพิงพนักโซฟา

“ผมว่า... เรื่องภัตตาคารในโรงแรม เกี่ยวกับการสั่ง

อาหาร ผมจะเปลี่ยนมาใช้เครื่องพีดีเอตีกว่านะครับ”ชายหนุ่ม

ออกความเห็น

“มิเกลก็คิดว่าน่าจะเป็นแบบนี้แหละคะ โรงแรมจะได้ดู

ทันสมัยด้วย”

“ถ้าคุณเห็นด้วยผมอยากให้ช่วยดำเนินการให้หน่อย”

“ได้สิคะ มิเกลพร้อมทำเพื่อคุณเสมอ” สายตาแวววอนส่ง

มาอีกครั้ง

เซ็ทยกแก้วไวน์กระดกเข้าปากก่อนรินมันเพิ่ม บทสนทนา

เรื่องงานยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งไวน์พร่องไปราวค่อนขวด

“ผมคงขอแข็งไม่เท่าคุณแล้วล่ะครับมิเกล” บ่นออกมา

พลงยกมือกุมขมับแน่น

“คุณยังไหวนะคะเซ็ท ตี๋มอีกสักหน่อยเถอะคะ” มิเกลยก

ยิ้มพลากรินไวน์ให้ไม่ขาดตอน

เขายิ้มแล้วยกแก้วไวน์กระดกเข้าปากอีกครั้งจนกระทั่ง

ใบหน้าของอีกฝ่ายเปลี่ยนไป เหมือนตกอยู่ในภวังค์ สบัดไล่

ศรัทธาหลายครั้งแต่ยังคงเห็นเธออีกครั้ง ลุกยืนเต็มความสูงชวน

เซเล็กน้อยแล้วนั่งลงข้างหญิงสาว มิเกลชะงักด้วยความตกใจ

แต่ระคนดีใจผสมอยู่

มือกุมมืออีกฝ่ายไว้ส่งสายตาวาบหวาม ใบหน้าของหญิง
สาวแดงปลั่งเลือดในกายร้อนฉ่า หัวใจเต้นตุบๆ เหมือนความ
ฝันกำลังจะกลายเป็นจริง

“ตะ...ต้องการอะไรคะเซ่ท”ถามเสียงสั้น

“แพททีเซี่ยผมต้องการคุณ”เสียงเรียกชื่อของหญิงสาวอื่น

ทำเอาคนฟังถึงกับหน้าถอดสี อ้าปากจะคำน

“อ้อ”ริมฝีปากถูกจู่โจมกะทันหัน ดวงตาเรียวเล็กเบิก

กว้าง หัวใจเต้นโครมครามไม่หยุดอกแทบระเบิดมือยกขึ้น

สอดคัล้องรอบคอบความยินดีแผ่ซ่านทั่วร่าง

ริมฝีปากถอนออกมาร่างสูงเหมือนจะทรงกายไม่อยู่ มิ
 เกลศักดิ์ริมฝีปากต่อให้เขาจะชอบใครไม่สำคัญ ตอนนี้เป็นโอกาส
 ของเธอจะปล่อยไปได้ยังไง เรียกบริการช่วยกันพุงร่างชายหนุ่ม
 ออกมาจากไนต์คลับ เรียกบริการรถแท็กซี่เพื่อไม่ให้บอดีการ์ด
 เข้ามาข่มขาม ถึงหน้าโรงแรมพนักงานเข้ามาช่วย

ยื่นรอลิฟท์หัวใจร้อนรุ่ม เซ็ทยังคงไม่ได้สติเท่าใดนัก
 พนักงานช่วยกันประคองมาถึงหน้าห้อง หยิบงดสวดในกระเป่า
 ส่งให้แล้วรวบร่างเขามาไว้ในอ้อมแขนของตนเองแทน

“ขอบคุณครับ” พนักงานสองคนกล่าวแล้วแยกย้ายกัน

หญิงสาวมองชายที่ตนหมายปองด้วยความดีใจ คำคืนนี้
เธอจะทำให้เขาไม่หันมองใครอีก ค่อยๆ พยุงร่างเข้ามาในห้อง
แล้ววางไว้บนเตียงอย่างทุลักทุเลเซ้ทพลิกกายนอนลง มิเกลยื่น
มองผลงานตนเองอย่างพึงพอใจก่อนคว้าผ้าเช็ดตัวเพื่อเข้า
ห้องน้ำ

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเสียก่อน สาวเท้ามาถึงหน้าประตูสี่
หน้าไม่พอใจเท่าใดนัก เมื่อเปิดออกกลับพบบอดีการ์ดของเขา

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” ปรับสีหน้าถามเสียงหวาน

“ผมมารับตัวเจ้านายครับ” เคนบอกสีหน้าเรียบเฉย

“คุณเซ็ทนะเหรอคะ ไม่อยู่ที่นี้หรอกค่ะ”

เคนกระตุกยิ้มเล็กน้อย แล้วเหลือบมองผู้หญิงตรงหน้า

ท่าที่ไม่พึงพอใจ

“ผมมาขอรับตัวคุณชาย กรุณาถอยไปครับ” ยังคงยืนยัน

น้ำเสียงหนักแน่น

“แต่คุณเซ็ทไม่ได้อยู่ที่นี้!”

“อย่าโกหกผมดีกว่า เพราะผมถามพนักงานเรียบร้อย
แล้ว”

เคนไม่สนใจแทรกตัวเข้ามาอย่างถือวิสาสะ เห็นเซ็ทนอน
อยู่บนเตียงเข้าพุงแล้วพาออกมาจากห้องไม่วายชำเลื่องมอมมิ
เกล

“ขอตัวก่อนนะครับ ขอขอบคุณที่ดูแลเจ้านายผมเป็นอย่างดี
ดี”บอกกล่าวแล้วพาชายหนุ่มเข้าห้องตนเองไป

ร่างสูงถูกวางลงบนเตียงรองเท้าถูกเท้าถูกถอดออกไว้
เสื้อสูทและเนคไทเช่นเดียวกัน เข็มขัดปลดออกเพื่อให้คนเมา

สบายตัว มือปลดกระดุมเสื้อออกเล็กน้อย เคนลอบสำรวจ

เรือนร่างเลือดในกายพลันสูบฉีดรีบวิ่งฝ่าห่มมาคลุมไว้เพื่อไม่ให้

ตนเองเตลิดไปไกลหากทำอะไรไม่ระวังคงโดนเล่นงานแน่นอน

ลากเก้าอี้ไม้บุวมสีครีมมานั่งลงเพื่อเฝ้ามอง ได้เห็นเพียง

เท่านั้นก็สุขใจแล้วทั้งที่อยากทำอะไรให้มากกว่านี้แต่กลับไม่กล้า

พอ เห็นสีหน้าของเขาและน้ำคำที่ดำหนิมาทำเอาหัวใจไหววูบ

แสงแดดยามเช้าส่องผ่านม่านสีขาวร่างสูงขยับกาย

แล้วลุกนั่ง ปรับสายตาเข้ากับแสงบิดกายเล็กน้อย พลันสายตา

เห็นลูกน้องคนสนิทหลับพับอยู่บนเก้าอี้ในห้อง คิ้วเข้มขมวดเข้า

หากันด้วยความแปลกใจก่อนหย่อนขาลงจากเตียงแล้วสาวเท้า

เข้าไปหาจับไหล่เขย่าเบาๆ

“เคน!”

คนถูกเรียกสะดุ้งลุกยืนทันใด จับร่างกายเจ้านายสีหน้า

ร้อนรน

“เป็นยังไงบ้างครับ ดีขึ้นแล้วใช่ไหม!” น้ำเสียงห่วงใยแสดง

ออกมา

ร่างสูงผละห่างด้วยความตกใจ มองแววตาลูกน้องด้วย
 ความสับสน เกิดอะไรขึ้นทำไมเคนถึงมาเผ่าในห้อง แถมท่าที่ที่
 แสดงออกเหมือนมันจะมากเกินกว่าคำว่าเจ้านายกับลูกน้อง

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรแกออกไปได้แล้วเคน!” น้ำเสียงดุุดัน
 แวดตาแข็งกร้าว ชักไม่ชอบใจกับการกระทำของหมอนี่เท่าไร
 เห็นที่คงต้องเอาเกรตมาทำงานแทนเสียแล้ว

“ผมขอโทษนะครับ” สีหน้าสลดลง เดินคอตกออกมาจาก

ห้อง

คิวเข้มขมวดด้วยความสงสัย รู้สึกทะแม่งๆ ยังไงชอบกล
กวาดตามองรอบห้องเปิดประตูหยิบกระเป๋าออกมาจัดพรั่งนี้
ต้องเดินทางกลับอิตาลีเพื่อจัดการหลายเรื่อง ความคืบหน้า
ของการตามหาตัวฟาวีโอก็ยังมี หวังว่าลูกน้องของเขาคง
ไม่ได้นั่งเฝ้าแพททิเซียจนไม่เป็นอันทำอะไร
ร่างสูงกำยำหยุดยืนในห้องกรามขบแน่น โมโหตัวเองทำ
อะไรผิดพลาดมากเกินไป รู้อยู่แก่ใจเจ้านายไม่ค่อยชอบใจเรื่องนี้
เท่าใดนักแต่มันห้ามตัวเองไม่ได้สักที ครึ่งหน้าจะไม่ให้ผิดพลาด
อีกแล้ว

ร่างบางลงมาจากชั้นบนก้าวลงบันไดแต่ละขั้นมาถึงห้อง
ทานอาหาร แม่บ้านจัดเตรียมไว้ให้เรียบร้อย เลื่อนเก้าอี้ออกนั่ง
ลงเห็นข่าวพาดหัวตามหน้าหนังสือพิมพ์ภาพของเขากับผู้หญิง
คนนั้นที่เคยมาหาที่คฤหาสน์ไชวีหรรษา อ่านเนื้อหาด้านในหัว
ใจเต็นระริ้วไม่หยุด

ทายาทลำดับที่สามของตระกูลอัลเลนโซ่ ตระกูลดั่งแห่ง

อิตาลี กำลังควบคู่กับคุณหนูแห่งมิเกลแห่งกาปาโซ่

ความสัมพันธ์ของทั้งสองอาจจะมีโอกาสสูงมือเข้าสู่ประตูวิวาท์

ทำไม... ภาพที่เห็นถึงเป็นเขากำลังเข้าห้องกับผู้หญิงคนนี้

ในโรงแรม กล้ากลืนความรู้สึกกักเก็บมันไว้ เป็นอาทิศย์แล้ว

ไม่ได้พบหน้ากันเลย นอกจากเขาจะไม่นึกถึงกัน อาจจะมี

ความสุขมากก็ได้

มันอี๊ดอัดในอก หัวใจสั่นไหว ทั้งที่คิดถึงตลอดเวลา ปลง
ตกกับตนเองว่าไม่คู่ควรแค่เพียงเห็นภาพนี้ ทุกอย่างเคยคิดว่า
ทำได้แต่กลับไม่ใช่เลย ถอนใจออกมาเสือกใหญ่อาหารตรงหน้า
ถูกเมินทันที เดี๋ยวใจลอยจนถึงศาลาสีเหลืองมั่งลงทอดสายตา
ออกไกล

“ทำอะไรอยู่ครับ” เสียงทุ้มเอ่ยถาม แพททิเซียหันมองเห็น
เกรเต้กำลังสาวเท้าเข้ามาหาทำที่นุ่มนวล

“กำลังคิดอะไรเพลินๆ ค่ะ”

ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้ามกับหญิงสาว จ้องมองเลียวนหน้า
และดวงตาเห็นความเศร้าปะปนอยู่ คนที่น่าสงสารที่สุดคงจะ
เป็นเธอ

“คิดถึงเมืองไทยเธอครับ” ที่ถามออกไปเพราะอยากช่วย
คลายเหงา

“ก็นิดหน่อยค่ะ เพียงแต่... ฉันอยากพบพ่อมาก แล้วก็
อยากกลับเมืองไทย อยากทำอะไรหลายๆ อย่างที่ตัวเองใฝ่ฝัน
เอาไว้ล่ะค่ะ” ตอบตามจริง เธอเหนื่อยที่ต้องทนเห็นหรือแบกรับ
อะไร บ่ามันหนักยิ่งไปหมดแล้ว

น้ำเสียงที่ได้ยินทำเอาชายหนุ่มรับรู้ได้ถึงอารมณ์ มันทั้ง
 เศร้า และอาวรณ เหมือนจมอยู่ในห้วงความรักที่มีอาจสมหวัง
 อ้าปากจะเอ่ยปลอบเห็นใบหน้าบึ้งตึงของหญิงสาวอีกคนกำลัง
 ก้าวฉับๆ มาถึงศาลาอย่างรวดเร็ว กระแทกกันนั่งลงจ้องมอง
 ตาเป็นมันท่าทางเอาเรื่อง

“รัน ตื่นแล้วหรือ” แพททิเซียทัก แต่เพื่อนกลับจ้องมอง
 อีกคนอย่างเอาเป็นเอาตาย

“นายจะมาจับเพื่อนฉันอีกแล้วหรือ แพทมีแผนแล้วอะ!”

“มีแฟนแล้วยังไงครับ ไม่ได้แต่งงานสักหน่อย มีได้ก็เลิก

ได้”อีกฝ่ายเถียงไม่เกรงกลัว

ควันออกหูเห็นหน้าหมอนี่ที่ไรเหมือนอกจะแตกทุกที ชอบ

กวนอารมณ์ แถมยังลอยหน้าลอยตาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เสียอีก น่าหมั่นไส้หากกลายเป็นแฟนเพื่อนมีหวังเธอได้

กระอักเลือดแน่นอน เพราะฉะนั้นต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม อีก

อย่างໃใจแพททีเซียมีเพียงชายคนเดียวเท่านั้นที่ครอบครองซึ่ง

ไม่ใช่ไอ้ผู้ชายตรงหน้าเธอคนนี่

“ยัยแพทมีคนที่ชอบอยู่แล้ว ฉันเคยเห็นหน้าแล้วด้วย”

กวาดมองทั่วเรือนร่างอีกฝ่าย เกรต๊ะยิ้มระรื่นออกมา “หน้าตา
แล้วก็รูปร่างไม่เหมือนนายเสียด้วย!” ยิ้มเยาะตบท้าย

“ผมไม่สนหรอกครับ คนเรามันเปลี่ยนรสนิยมกันได้”

คนฟังตาโต อารมณ์ดีอด แทนที่จะยอมรับกลับเอาแต่
เถียงฉอดๆ สองเท้าก้าวเข้าหาอย่างรวดเร็ว เผลอสะดุดขา
ตนเองจนล้มพับร่างสูงพวารีบคว้าเอาไว้ส่งผลให้สองร่างล้ม
กองกับพื้น ร่างบางทาบทับอยู่ด้านบนริมฝีปากแตะกันอย่างไม่
ทันตั้งตัวแพททิเซียชะงักค้างระบายนยิ้มออกมาอย่างคนอารมณ์ดี

คนโดนจับไม่ทันตั้งตัวถึงกับหน้าแดง สองมือดันแผงอกลุกยืน

ทำหน้าไม่ถูก เกรต๊ะเสยผมเล็กน้อยอย่างคนอารมณ์

“แพทไปก่อนนะ คุณกัณเฑาะสองคน” แพทที่เขี่ยเดินเสียง

ออกมา นึกแปลกใจที่เห็นท่าทางเกรต๊ะที่ชอบเข้าเหย้าเหยื่อเพื่อนเธอ

หากสองคนได้เป็นแฟนกันคงดีไม่น้อยเลยทีเดียว

“อัยแพท!” มิรันผวาวจะรีบตามแต่เร็ววแซนถูกคว้าไว้ หัน

ขวับจ้องมองหน้าแก้มแดง รีบสะบัดท่อนแซนเพราะขัดเขินเกิน

กว่าจะอยู่ด้วยกันได้ “ปล่อยฉันนะ!” ร้องแหวัดออกมา

“ใครจะปล่อย คุณต้องรับผิดชอบด้วย เมื่อที่คุณเพิ่ง

จูบผมนะ” เข้าเหยงออกไป คนฟังก็ดิริมฝีปากแน่น

“จะบ้าเหรอไง ใครอยากจูบกับนาย!”

“ไม่รู้ล่ะ คุณขโมยจูบแรกผมไปต้องรับผิดชอบด้วย”

มิรันจ้องมองสบตา ผู้ชายคนนี้จะเอาอย่างไรกับเธอกันแน่

พอเห็นแววตาทอประกายหัวใจตันกระตุกจูบ มีอไม้พาลลั่นเสียด

หมด ท่อนแขนถูกเกาะกุมร้อนฟ่าวขึ้นมา

“ถ้าจวบกันแล้วรับผิดชอบ คนทั้งโลกคงแต่งงานกับ

หมดแล้วมั้ง ปล่อยฉันทันเลยนะ!” บิดท่อนแขนเพื่อให้ตนเองเป็น

อิสระ

“แสดงว่าต้องทำมากกว่านี้ใช่ไหม ถึงจะรับผิดชอบผม”

หัมป์!

เฮอร์คอดก็วิญญูโกบกระซิบรั้งเข้ามาแนบชิด มีรั้นตระหนก

ยกมือดันแผงอกไว้จ้องมองด้วยความไม่เข้าใจกับการกระทำ

ห้ามๆ ของคู่อริตนเอง

“นี่คุณจะไปแล้วหรือไง!”

“ผมไม่ได้บ้านะครับ ผมถามคุณอยู่นี่ยังไงล่ะ ต้องทำ
มากกว่านี้ใช่ไหมคุณถึงจะรับผิดชอบผม” รอยยิ้มตรงหน้ามัน
ช่างยียวนกวนประสาทเธอเสียเหลือเกิน

“คุณชอบเพื่อนฉันไม่ใช่หรือไง แล้วมาทำแบบนี้ได้ยังไง
ล่ะ!” ร้องถามเสียงสั้น ท่าทางเขาแปลกไปจริงๆ ในวันนี้

เกรตหัวเราะออกมา แล้วกลับมาจ้องมองแววตาคนใน
อ้อมแขนอีกครั้ง

“ผมบอกตอนไหนว่าชอบเพื่อนคุณ” เขาย้อนถาม คนฟัง
ถึงกับพูดไม่ออกและไม่อยากคิดต่อดัวยว่าคำตอบจะเป็นเช่นไร

“ก็คุณทำ... เหมือนกับว่าชอบเพื่อนฉัน” เสียงเริ่มสั้น

ร่างกายกำลังไหวสะท้าน

“อย่างงั้นหรือ?”

นึกขัดใจไม่ชอบเลย ความรู้สึกแปลกๆ ในหัวใจนี่คืออะไร

แทนที่จะนึกรังเกียจกลับอบอุ่น ร้อนวูบวาบในอก ร่างกายมัน

เหมือนต้องการให้เขาโอบกอดไว้แบบนี้ไม่ปล่อย เธอบ้าไปแล้ว

หรืออย่างไรถึงได้มีความรู้สึกเหล่านี้ออกมา

“ปะ...ปล่อยฉันได้แล้ว ฉันคงเข้าใจผิดไปเอง ต่อไปนี้จะไม่
ว่านายอีกแล้ว”พยายามผลักดันเมืงหน้าหนี ไม่อยากให้หัวใจ
ทำงานหนักไปมากกว่านี้อีกแล้ว

“ผมปล่อยแน่ แต่ขอทวงคืนบางสิ่งที่คุณเอาของผมไป
ก่อน” ยิ้มกรุ่มกริม ทำให้เธอนึกสงสัย

“ฉันเอาอะไรของนายไปตอนไหนกัน!”

“จะคืนผมหรือเปล่าล่ะ” ย้อนถาม

“ต้องบอกก่อนสิว่าเอาอะไรไป ฉันไม่เข้าใจเลย”

รอยยิ้มนี้หมายความว่ายังไง เธอเอาอะไรจากเขามา ไฉน!

ลับสนจนแทบบ้า มันอะไรกัน ทำไมถึงเปลี่ยนจากหน้ามือเป็น

หลังมือเช่นนี้ ตั้งรับแทบไม่ทันแล้ว เพื่อนก็หนีหายเสียเฉยๆ

ปล่อยให้เธอต้องเผชิญสภาวะลับสนอลหม่านแบบนี้

“ผมขอทวงคืนเลยแล้วกัน ชี้แจงจอธิบาย” เขาบอกขณะ

โน้มใบหน้าเข้าหา

“อย่างนายจะทำอะไร!” พงะถอยหนี “อ้อ!”

ร่างกายร้อนรุ่มไปหมด ความรู้สึกนี้มันคืออะไรช่าง

แตกต่างกับตอนแรกอย่างสิ้นเชิง ลมหายใจกำลังติดขัด ในหัว

ชาวโพลน ไม่ได้ยินเสียงอะไร เลือดในกายสูบฉีดทั่วร่าง แสบ

ทรงกายไว้ไม่อยู่ดีที่ได้เขาโอบรัดไว้ โพรงปากกำลังถูกหยอก

เข้าหลอกหล่อให้ติดกับ มือสองข้างยกจับسابเสื่อแน่นนี้หรือรส

จูบที่ผู้คนต่างเฝ้ามายามมีคู่ สำหรับเธอแล้วมันห่างไกลจนครั้งนี้

ได้สัมผัสกับมันด้วยตัวเอง

เสียงหอบหายใจยามถอนริมฝีปากออกห่างกัน เธอพุง

กายไว้เพราะแข่งขาอ่อนแรง ร่างกายถูกเขาโอบกอดไว้อีกครั้ง

ใบหน้าชบอยู่ตรงแผงอกได้ยินเสียงหัวใจอีกฝ่ายเต้นโครมคราม

ไม่แตกต่างกัน

“ไม่ว่างแล้ว มากกว่านี้ผมคงอดใจไม่อยู่ ยืนเองได้หรือยัง

มีริน” เสียงแผ่วเอ่ยถาม ยืนเสียงถอนใจออกมาเฮือกใหญ่

ติดตามอีกครั้ง

“โหว... แล้ว” ตอบกลับเสียงเบา ในสมองยังสับสนอยู่

ปล่อยร่างบางเป็นอิสระจ้องมองใบหน้าเธออีกครั้งแล้ว

ยิ้มออกมา อ่า... มันเป็นความสุขใจ เธอหวานเสียงจนเขาแทบรั้ง

ตัวเองไว้ไม่อยู่

“ผมไปทำงานก่อนนะ ได้คืนมาแล้วของของผม” ยิ้มร่า

ออกมาแล้วสาวเท่าหนี

มิรันยืนนิ่ง มีนงง สับสน สติกลับมาอีกครั้งซึ่งแยกเขี้ยวด้วย

ความโกรธ

“นี่นาย! กล้าดียังไงมาทำกับฉันแบบนี้!” ร้องลั่นออกมา

แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจเสียงตามหลัง เอาแต่หัวเราะด้วยความ

ยินดีกับสิ่งที่ตนเองได้รับเมื่อครู

